Philip K. Dick

premiile HUGO și NEBULA
autorul romanului UBIK

science fiction

Labirintul morții

ATHENA

PHILIP K. DICK

Labirintul morţii

Versiunea în limba română de
GETTA SĂVESCU SLĂTINEANU

Fiicelor mele, Laura şi Isa

Cuvânt înainte al autorului

Teologia prezentată în acest roman nu e analoagă nici unei religii cunoscute. Derivă dintr-o încercare făcută de William Saril împreună cu mine pentru a dezvolta un sistem logic şi abstract de gândire religioasă, fondată pe postulatul arbitrar că Dumnezeu există. Trebuie să mai adaug că episcopul, astăzi mort, James A. Pike, mi-a oferit o mulţime de date teologice care înainte nu-mi erau familiare.

În acest roman, experienţa trăită de Maggie Walsh după moarte e inspirată, în detaliile sale exacte, de o experienţă făcută de mine însumi cu ajutorul L.S.D.

Abordarea problemei în acest roman este foarte subiectivă; vreau să spun prin asta că în fiecare moment realitatea este prezentă, nu direct, ci indirect, adică prin intermediul minţii unuia dintre protagonişti. Punctele de vedere diferă deci de la un paragraf la altul, cu toate că evenimentele se materializează cu ajutorul viziunilor subiective ale lui Seth Morley.

Aluziile la Wotan şi la războiul zeilor sunt bazate pe versiunea lui Richard Wagner la Inelul Nibelungilor mai curând decât pe mitologia originară.

Răspunsurile la întrebările puse sunt inspirate din Yi-king, „Cartea Transformărilor”, chineză.

„Mane Tekel Phares”[1]*, sunt cuvintele din Biblie care înseamnă „socotit, cântărit, împărţit” şi care preziceau căderea lui Balthazar, tiranul Babilonului (din limba aramaică, mene teqel ufarsin). Limba aramaică era limba vorbită de Christos. Am avea nevoie şi de alţii asemeni Lui.*

---

[1] Cuvinte oraculare scrise de o mână magică pe zidul palatului în care se desfăşura ospăţul lui Balthazar, fiul regelui Nabucodonosor. Strania inscripţie a apărut în visul lui Nabucodonosor şi a fost tălmăcită de profetul biblic, Daniel. Ea anunţa prăbuşirea Babilonului. Balthazar a fost ultimul rege al Babilonului.

CUPRINS

Capitolul 1

Ca întotdeauna, treaba pe care o făcea îl scotea din sărite. Ca şi cu o săptămână în urmă, fusese la transmiţătorul navei spaţiale şi branşase electrozii legaţi în permanenţă la propria glandă pineală. Circuitele comunicaseră rugăciunile sale transmiţătorului şi de acolo spre cel mai apropiat releu; după care se răspândiseră prin toată galaxia, pentru a ajunge, spera el, la una dintre lumile divine.

Această rugăciune era simplă şi formulată cam aşa: Slujba asta de rahat, de controlor de stocuri mă calcă pe nervi. E prea monotonă… şi pe urmă nava asta intergalactică e prea mare şi plină de oameni. Eu nu sunt decât o unitate de rezervă fără nici o utilitate. Mă puteţi ajuta să găsesc ceva mai creator şi mai stimulant? Adresase rugăciunea, ca de obicei, Mijlocitorului. Dacă nu era împlinită, atunci se va adresa Psihomodelatorului.

Dar rugăciunea îi fusese ascultată.

— Domnule Tallchief, strigă supraveghetorul său intrând în celula de lucru a lui Ben, sunteţi transferat. Ce spuneţi de asta?

— O să transmit o rugăciune de mulţumire, răspunse Ben îmbărbătat. Te simţeai întotdeauna încurajat atunci când ţi se asculta o rugăciune. Pe când transferul? Curând?

Nu-şi ascunsese niciodată nemulţumirea faţă de supraveghetor; acum mai puţin ca oricând nu avea motive s-o facă.

— Ben Tallchief, *Mantis religiosa*[2], spuse supraveghetorul în bătaie de joc.

— Tu nu te rogi niciodată? strigă Tallchief uimit.

— Doar când n-am încotro. După părerea mea e mai bine să-ţi rezolvi problemele singur şi fără ajutor din afară. În orice caz transferul tău e oficial.

---

[2] În lat.: lăcusta ce-şi devorează partenerul în timpul actului sexual. În rom.: Călugăriţa.

Lăsă documentul pe biroul lui Ben:

— E vorba de o mică colonie de pe planeta Delmak-0. Nu ştiu nimic despre ea, dar o să te lămureşti când ajungi acolo. Rămas pe gânduri îl privi pe Ben cercetător. Ai dreptul să foloseşti o navetă. Dacă plăteşti trei dolari de argint.

— În regulă, spuse Ben, apoi se ridică şi apucă documentul.

Sui cu ascensorul expres până la operatorul de la transmisiuni pe care-l găsi ocupat până peste cap cu treburile curente.

— Crezi că vei avea un mic răgaz în cursul zilei? îl întrebă el pe operatorul radio. Am o altă rugăciune de transmis şi nu vreau să-ţi încarc aparatele dacă ai tu treabă cu ele.

— Azi nici nu poate fi vorba, îl refuză şeful operator radio. Ascultă, bătrâne, ţi-am expediat o rugăciune săptămâna trecută; nu-ţi ajunge?

Cel puţin am încercat, gândi Ben Tallchief părăsindu-l pe operatorul radio şi întreaga sa echipă ajunsă la capătul răbdării. Se întoarse în cabină. Dacă vreodată se va pune problema, voi putea afirma că am făcut tot ce a stat în puterile mele, dar că, aşa cum se întâmplă de obicei, reţeaua era prea încărcată cu comunicaţiile oficiale.

Simţi cum creşte în el o aşteptare plină de nerăbdare; în sfârşit o muncă creativă, chiar în momentul în care simţea mai mult nevoia. Doar câteva săptămâni aici şi m-aş fi apucat iar să sug din sticlă, ca în vremurile de tristă amintire. Şi bineînţeles, din pricina asta rugăciunea mi-a fost ascultată, îşi dădu el seama. *Ei* ştiu că eram pe punctul de a mă da bătut. Şi m-aş fi trezit în lanţuri, alături de… câţi erau acum?… în sfârşit, alături de toţi cei care se aflau în această situaţie. Poate vreo zece inşi. Nu era mult pentru o navă interplanetară de mărimea acesteia; şi condusă cu atâta severitate.

Din sertarul de sus al bufetului scoase o sticlă plină pe sfert cu coniac Peter Dawson, sparse capsula; deşurubă dopul. O mică duşcă, îşi spuse el turnând băutura într-o

ceaşcă. Trebuia sărbătorit evenimentul. Zeilor le făceau plăcere ritualurile. Bău, apoi îşi umplu din nou mica ceaşcă de carton.

Ca să dea un aer sărbătoresc ritualului luă – cam fără chef – exemplarul său din Carte: *Cum am înviat din morţi în timpul meu liber aşa cum şi voi puteţi s-o faceţi* de A. J. Specktowsky, într-o ediţie broşată, ieftină, singura pe care o avusese vreodată; de unde ataşamentul sentimental pe care i-l purta. Deschizând volumul la întâmplare (după o metodă des întrebuinţată) citi câteva paragrafe, foarte cunoscute, de apologie *pro domo* scrise de marele teolog al secolului XXI.

Dumnezeu nu este supranatural. Existenţa sa decurge din generaţia spontanee primordială.

Exact! Aşa cum a fost confirmat ulterior de cercetările teologice. Specktowsky fusese un profet dublat de un logician; mai devreme sau mai târziu, toate profeţiile sale s-au dovedit juste. Desigur, rămăseseră multe zone obscure… de exemplu, originea existenţei Psihomodelatorului (doar dacă nu te mulţumeai să crezi, ca şi Specktowsky, că aceste fiinţe aflate în afara timpului şi deci în afara cauzalităţii, se autocreau). Dar, în mare, toate se aflau spuse în aceste câteva pagini tipărite şi răstipărite.

Cu fiecare cerc slăbeşte puterea, bunătatea şi înţelegerea lui Dumnezeu, astfel încât la marginea cercului exterior Atoateştiutorul are cunoaşterea şi puterea micşorată până într-atât încât scapă de sub supravegherea sa pe Demolatorul Formelor creat de El. Originea Demolatorului Formelor nu e foarte clară; aşa că nu e uşor să concluzionezi dacă: 1. A fost o entitate separată de Dumnezeu de la început, necreată de El, ci autocreată ca Dumnezeu însuşi, sau dacă: 2. Demolatorul Formelor este doar o altă faţă a lui Dumnezeu, nefiind nimic altceva decât…

Îşi întrerupse lectura, îşi termină de băut coniacul şi-şi masă tâmplele cu un gest obosit. Avea patruzeci şi doi de ani şi citise Cartea de nenumărate ori. În ciuda vârstei

sale, nu se alesese cu mare lucru până acum. Trecuse prin tot felul de funcţii, făcând ceea ce i se spusese să facă, fără să iasă în evidenţă. Dar poate că va reuşi până la urmă să se afirme în vreun fel. Graţie acestei noi funcţii care i se oferea. Poate că asta e şansa vieţii mele.

Patruzeci şi doi de ani! De o bună bucată de vreme anii îl apăsau şi la fiecare aniversare se întreba unde dispăruse tânărul zvelt de douăzeci de ani. Fiecare an în plus se adăuga celor precedenţi, o sumă din ce în ce mai mare pe care nu reuşea să o facă să se potrivească cu imaginea pe care o avea despre sine. Cu ochii minţii se vedea mereu tânăr şi atunci când ajungea să se privească într-o fotografie recentă se simţea distrus. Se rădea cu un aparat electric ca să nu se mai uite în oglindă. Cineva mi-a furat înfăţişarea adevărată şi a înlocuit-o cu *asta.* Dar în sfârşit, trebuie să te resemnezi, îşi mărturisea sieşi suspinând.

Dintre toate ocupaţiile sale prost plătite una singură îi plăcuse şi deseori se gândea la ea. În 2105 fusese însărcinat cu programarea muzicii de atmosferă pe o mare navă cu colonişti în drum spre o lume din Deneb. În sonotecă descoperise toate simfoniile lui Beethoven rătăcite prin aranjamentele pentru coarde de Delibes şi transmisese Simfonia a cincea, preferata sa, de o mie de ori, prin reţeaua de difuzoare dispuse prin toate colţurile navei. Ciudat, nimeni nu protestase şi continuase astfel, trecând apoi la Simfonia a şaptea, pentru ca în final, în euforia ultimelor luni de călătorie, să se oprească definitiv la a *Noua* – care rămăsese de atunci pentru el summum-ul muzicii.

Cred că am nevoie înainte de toate de somn, concluzionă. Un soi de viaţă crepusculară, cu Beethoven ca unic fond sonor. Şi toate celelalte percepţii reduse la nivel de umbre.

Nu decise el. Vreau să *exist!* Vreau să făptuiesc şi să realizez ceva. Devine an de an mai important. Şi din an în an mai imposibil. Avantajul cu Psihomodelatorul e capacitatea lui de a înnoi totul. Poate anula un proces de distrugere înlocuind un obiect care se degradează cu un

obiect nou, de o formă perfectă. Şi dacă acesta se deteriorează la rându-i, sau dacă pune mâna pe el Demolatorul Formelor, Psihomodelatorul îl înlocuieşte din nou. Aşa cum albinele bătrâne, ale căror aripi se fărâmiţează, mor pentru a lăsa locul albinelor tinere. Dar eu, eu nu pot. Mă degradez şi Demolatorul Formelor mă are la mână. Şi treaba merge din rău în mai rău.

Dumnezeu să mă ajute.

Dar nu vreau să fiu înlocuit. Poate că e bine din punct de vedere cosmic, dar eu nu vreau să încetez de a exista; şi poate că Dumnezeu a înţeles din moment ce mi-a îndeplinit ruga.

Coniacul îi provocase o stare de somnolenţă; cu nedumerire, se surprinse moţăind. Trebuia să-şi recapete luciditatea: era absolut necesar. Se ridică şi puse pe suport un videodisc. Cel mai îndepărtat zid al cabinei se lumină, lăsând să se întrevadă nişte forme strălucitoare, amestecate, un vârtej de viaţă în mişcare în care detaliile nu erau conturate. Potrivi reglajul de relief şi elementele imaginii începură să se distingă net. Apoi mări sunetul.

...Legolas are dreptate. Nu putem să-l omorâm pe acest bătrân lipsit de apărare, în ciuda spaimei şi a îndoielilor noastre. Aşteptaţi şi fiţi vigilenţi!

Cuvintele vechii poveşti apărută în foileton, îl îmbărbătară dându-i o percepere normală a lucrurilor; se aşeză la birou şi începu să studieze documentul pe care i-l dăduse supraveghetorul. Cu sprâncenele încruntate, studie informaţia codificată, încercând s-o descifreze. Erau litere, cifre, perforaţii, care prefigurau viaţa sa viitoare.

...Vorbeşti ca un personaj care-l cunoaşte bine pe Fangorn, nu-i aşa?

Videodiscul se învârtea în continuare dar el nu-l mai asculta; începuse să înţeleagă ideea principală a mesajului cifrat.

Ce mai ai de spus din ce a rămas nespus la ultima noastră întâlnire? se auzi o voce sonoră. Ridicând ochii se găsi faţă în faţă cu silueta cenuşie a lui Gandalf. Era ca şi când Gandalf îi adresase întrebarea lui, lui Ben Tallchief.

Cerându-i socoteală. *Sau poate sunt lucruri de care vrei să te dezici?* continuă Gandalf.

Ben se ridică şi se duse să închidă aparatul. Nu sunt în stare să-ţi răspund în clipa asta, Gandalf, gândi el. Sunt o mulţime de lucruri de făcut, lucruri reale; nu-mi pot pierde vremea cu o conversaţie ireală şi misterioasă, conversaţie cu o figură mitologică ce poate n-a existat niciodată. Pentru mine vechile valori au dispărut cu totul; trebuie să descifrez nenorocitul ăsta de talmeş-balmeş făcut din perforaţii, litere şi cifre.

Începuse să înţeleagă sensul mesajului. Cu grijă, înşurubă strâns dopul pe sticla de coniac. Va pleca singur cu o navetă spaţială; în colonie se va întâlni cu o duzină de alţi pionieri, originari din locuri diferite. Categoria 5, pe tabloul de aptitudini; o operaţiune de clasa C, plătită conform baremurilor K-4. Durată maximă: doi ani. Pensiune completă şi îngrijiri medicale din momentul sosirii. Toate instrucţiunile pe care le primise înainte erau acum anulate şi putea pleca de îndată. Era inutil să-şi termine treburile începute înainte de plecare.

Şi am cei trei dolari de argint pentru navetă. Deci totul e în regulă; nu are rost să-mi fac griji. Doar dacă…

Nu reuşea să înţeleagă în ce va consta munca sa viitoare. Mesajul codificat nu preciza, sau poate că el nu era în stare să-l descifreze. Şi totuşi asta ar fi fost informaţia esenţială.

Altfel, totul părea perfect. Îmi place. Am poftă de aşa ceva. Gandalf, nu vreau să mă dezic de nimic; rugăciunile nu sunt îndeplinite prea des, aşa că iau ce mi se oferă. Cu voce tare declară:

— Gandalf, tu nu exişti decât în imaginaţia oamenilor, iar ceea ce am eu aici vine de la Unicul, Adevăratul şi Veşnic Viul Dumnezeu, a cărui existenţă nu e pusă la îndoială. Ce aş putea spera mai mult?

Doar tăcerea îi răspunse; nu-l mai vedea pe Gandalf acum, de când oprise discul.

— Poate că într-o bună zi, continuă el, nu voi mai crede. Dar nu încă; nu acum. Înţelegi?

Aşteptă, experimentând tăcerea pe care ştia că o poate declanşa ori întrerupe apăsând doar pe un buton.

Capitolul 2

Seth Morley tăie grijuliu cu cuţitul cu mâner de plastic o bucată de Gruyere aflată în faţa lui şi declară:

— Plec.

Îşi mai tăie o felie uriaşă de brânză şi o luă cu vârful cuţitului ca s-o ducă la gură.

— Mâine seară. Kibuţul *Tekel Phares* o să se lipsească de mine.

Surâse, dar Fred Gossim, inginerul şef al coloniei, departe de a-i împărtăşi dispoziţia sărbătorească, deveni şi mai ţeapăn. Reprobarea sa părea că umple biroul.

Mary Morley spuse cu o voce liniştită:

— Se împlinesc opt ani de când soţul meu a cerut transferul. Nu vrem să mai rămânem. Ştii asta foarte bine.

— Iar noi o să plecăm cu ei, bolborosi Michael Niemand. Iar vouă aşa vă trebuie; asta o să vă înveţe minte să mai folosiţi la cărat piatră un specialist oceanograf. Ăsta e abuz curat. Îi dădu cu cotul nevestei sale. Nu-i aşa, Claire?

— Ţinând cont de faptul că nu există nici o întindere de apă pe planeta asta, replică Gossim iritat, nu văd cum ar fi putut fi folosit un oceanograf în specialitatea lui.

— Dar aţi căutat un oceanograf, aşa spuneaţi în anunţul pe care l-aţi dat acum opt ani, protestă Mary Morley făcându-l pe Gossim să se întunece la faţă şi mai mult. Eroarea a fost a voastră!

— Totuşi, spuse Gossim, aici sunteţi la voi acasă. Toţi cei de faţă… Arătă spre grupul de specialişti îngrămădiţi în uşa biroului. Am fondat treaba asta împreună.

— Până şi brânza, reluă Seth Morley, e infectă aici. Şi tremuricii, aceste suborganisme capriforme care put ca izmenele purtate timp de un an de Demolatorul Formelor… am intenţia să nu mai dau ochii cu ei câte zile trăiesc! Şi nici să mai mănânc din brânza asta împuţită.

Îşi mai tăie o bucată de brânză cu cuţitul importat şi el din regiunea elveţiană Gruyere şi i se adresă lui Niemand:

— Nu puteţi veni cu noi. Conform instrucţiunilor primite

trebuie să zburăm cu o navetă mică. Punctul A: naveta nu are decât două locuri; adică pentru mine şi nevastă-mea. Punctul B: nevastă-ta şi cu tine sunteţi două persoane în plus care nu mai încap. În consecinţă, nu puteţi veni.

— O să luăm o navetă a noastră, ezită Niemand.

— Nu aveţi nici instrucţiuni, nici permisiunea de transfer cu destinaţia Delmak-0, spuse Seth Morley mestecând brânza.

— Nu ne vreţi! constată Niemand.

— Nimeni nu vă vrea, mormăi Gossim. După părerea mea ne-am putea foarte bine lipsi de voi. Morley-i sunt cei pe care nu vreau să-i văd eşuând.

Aruncându-i o privire scurtă, Seth Morley întrebă înţepat:

— Deci după părerea ta, plecarea acolo, înseamnă eşuare sigură?

— E o treabă experimentală, răspunse Gossim. Dacă am înţeles eu bine. La scară mică. Treisprezece sau patrusprezece persoane. Pentru voi ar însemna să vă întoarceţi la începuturile lui *Tekel Phares.* Vă convine să porniţi iar de la zero? Uitaţi-vă cât timp ne-a trebuit ca să avem aici o sută de membri eficace şi activi. Vorbiţi de Demolatorul Formelor. Dar voi, prin acţiunile voastre, nu credeţi că degradaţi forma lui *Tekel Phares* şi o faceţi să regreseze?

— Ca şi propria mea formă, mormăi Morley îngândurat.

Cuvintele lui Morley îl atinseseră într-un punct vulnerabil. Gossim fusese întotdeauna foarte abil în folosirea cuvintelor, ceea ce era uimitor pentru un inginer. Tocmai prin cuvintele sale cu dublu înţeles îi menţinuse uniţi în ce avuseseră de făcut în toţi aceşti ani. Dar pentru Morley această magie a vorbelor îşi pierduse valoarea. Cuvintele nu mai păstrau decât o uşoară urmă a strălucirii de altădată. Cu toate astea nu reuşea să iasă încă de sub influenţa acestui bărbat masiv, cu ochi întunecaţi, care era inginerul lor şef.

În orice caz, noi doi plecăm, gândi Morley. Ca în *Faust* de Goethe, *la început a fost fapta.* Fapta şi nu cuvântul,

aşa cum a subliniat Goethe, ca un precursor al existenţialiştilor secolului XX.

— O să aveţi chef să vă întoarceţi, aruncă Gossim.

— Hmm, făcu Seth Morley.

— Şi ştiţi ce vă voi răspunde atunci? urmă Gossim ridicând vocea. Dacă voi doi, soţii Morley, veţi cere să intraţi din nou în kibuţ, v-aş spune: n-avem nevoie de un oceanograf; nici măcar nu avem ocean. Şi nici nu suntem dispuşi să creăm unul, nici măcar o mare, ca să vă oferim şansa de a lucra aici!

— Niciodată nu am pretins o mare, protestă Morley.

— Dar ţi-ar fi plăcut să ai una.

— Mi-ar fi plăcut *orice fel* de apă. Şi asta spune tot despre situaţia dată; iată de ce plecăm ca să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Şi eşti sigur că există apă pe Delmak-0? se interesă Gossim.

— Presupun… începu Morley, că din moment ce aţi dat un anunţ cerând un oceanograf…

Suspină simţindu-se grozav de obosit. La ce bun să încerce să-l convingă pe Gossim? Inginerul – şi principalul responsabil al kibuţului – avea o minte limitată.

— Lăsaţi-mă să-mi mănânc brânza, reluă Morley, tăind încă o bucată.

Dar era sătul de gustul nenorocitei ăsteia de brânză; mâncase prea multă. La naiba! îşi spuse aruncând cuţitul cât colo. Era enervat şi-i purta pică lui Gossim; n-avea nici un chef să continue conversaţia asta tâmpită. Important era ca Gossim, oricare ar fi părerea sa, să nu-i poată anula transferul. Era o chestiune pe care nu o putea neglija.

— Îmi faci greaţă, zise Gossim.

— Şi tu mie! răspunse Morley.

— În orice caz, domnule Gossim, interveni Niemand, nu ne poţi obliga să rămânem; urletele tale nu o să schimbe nimic.

După ce făcu un gest obscen spre Morley şi Niemand, Gossim se îndepărtă cu paşi mari. Despicând grupul masat

în uşa biroului, dispăru în umbrele de la capătul coridorului. Acum atmosfera din birou era calmă. De îndată, Seth Morley se simţi mai bine.

— Certurile te obosesc, constată soţia lui.

— Da, aprobă el. Gossim mă oboseşte. M-am săturat de certurile ăstor opt ani şi asta le-a pus capac la toate. Mă duc să aleg o navetă.

Se ridică, se îndreptă spre uşă şi ieşi în soarele amiezii.

Naveta este un aparat ciudat, îşi spuse el privind din marginea terenului siluetele micilor cupole aşezate pe sol. Întâi de toate erau nemaipomenit de ieftine; îţi puteai procura una cu mai puţin de patru dolari de argint. Apoi, puteai să te duci oriunde; dar fără să te mai poţi întoarce; navetele nu se utilizau decât pentru un singur drum. Asta dintr-un motiv foarte simplu: o navetă era prea mică pentru ca să poată lua carburant şi pentru întoarcere. Nu putea decât să decoleze de pe o mare navă intergalactică sau de pe o suprafaţă planetară ţâşnind drept spre ţintă, pentru ca să moară, odată aterizarea efectuată. Dar îşi făceau treaba. Rasele inteligente, humanoide sau de alt fel, se deplasau prin toată galaxia la bordul acestor mici cupole în formă de boabe de mazăre.

Adio, *Tekel Phares,* gândi Morley salutând alinierea portocalilor plantaţi la marginea terenului pe care se aflau navetele.

Pe care s-o ia? se întrebă el. Semănau între ele ca două picături de apă: ruginite ca nişte fiare vechi date la casat. Totul avea aspectul unui parc de maşini de ocazie; ca pe Terra. O să o aleg pe prima care începe cu litera M, se hotărî el, începând să citească inscripţiile de pe fuzelaje.

Morbid Chicken. Asta e. Nu era un termen tocmai galactic dar foarte potrivit, totuşi; oamenii – inclusiv Mary – îi spuneau mereu că are o tendinţă spre morbiditate. Ceea ce am, de fapt, este un ascuţit spirit sarcastic. Se confundă mereu aceşti doi termeni pentru că se aseamănă.

Privindu-şi ceasul văzu că are timp să dea o raită pe la serviciul de mesagerii. O luă deci într-acolo.

— Zece borcane de marmeladă de câte o livră, categoria AA, ceru el funcţionarului de la expediţii.

Ori le obţinea pe loc, ori niciodată.

— Sunteţi sigur că aveţi dreptul la alte zece borcane?

Funcţionarul îl măsura cu o privire în care se citea îndoiala, căci mai avusese de-a face cu el.

— Puteţi verifica pe cartela mea la Joe Perser, propuse Morley. Hai, daţi-i un telefon.

— Sunt prea ocupat, hotărî funcţionarul.

Numără zece borcane din principala producţie a kibuţului şi i le dădu lui Morley într-un sac.

— N-aveţi o cutie? întrebă Morley.

— Roiu! spuse funcţionarul.

Morley scoase un borcan ca să se asigure că era vorba într-adevăr de categoria AA. Era. *Marmeladă marca Tekel Phares* scria mare pe etichetă. *Făcută din veritabile portocale de Sevilla (subdiviziunea mutaţională din grupul 3-B). Faceţi să intre soarele Spaniei în chicineta dumneavoastră!*

— Perfect. Şi mulţumesc…

Ieşi, cocoşat de sacul voluminos, în soarele strălucitor al amiezii.

Reîntors în parcare, începu să încarce borcanele de marmeladă la bordul lui *Morbid Chicken.* Singura chestie valabilă din kibuţul ăsta nenorocit, îşi spuse el depozitând borcanele în compartimentul pentru bagaje unde erau prinse de câmpul magnetic. Mi-e teamă că va fi singurul lucru pe care o să-l regret. O sună pe Mary cu ajutorul aparatului radio atârnat de gât.

— Am ales o navetă, o anunţă el. Vino la parcare să ţi-o arăt.

— Eşti sigur că merge bine?

— Ştii bine că mă pricep la mecanică! se oţărî Morley prost dispus. Am examinat motorul, releurile, aparatele de control, sistemele de protecţie, totul, cât se poate de bine!

Băgă ultimul borcan de marmeladă şi închise uşa compartimentului pentru bagaje.

Ea sosi câteva minute mai târziu, subţire, mlădioasă, cu

pielea bronzată, îmbrăcată într-o cămaşă kaki, un şort şi purtând sandale.

— Mărturisesc, spuse ea după ce privi câteva clipe *Morbid Chicken,* că arată jalnic. Dar dacă tu spui că o să-şi facă treaba...

— Am început pregătirile, anunţă Morley.

— Cu ce?

Deschise uşa compartimentului pentru bagaje şi-i arătă cele zece borcane de marmeladă.

— Dumnezeule mare, spuse Mary după o clipă lungă de tăcere.

— Ce-i?

— Nu ai verificat nimic. Ţi-ai pierdut timpul ca să umfli cât mai mult din marmelada asta de rahat! Trânti uşa cu putere. Câteodată am impresia că eşti nebun de legat. Dar bine, omule, nu înţelegi că viaţa noastră depinde de funcţionarea aparatului ăstuia? Să presupunem că oxigenul sau încălzirea ne lasă, sau că sunt găuri microscopice în fuzelaj. Sau că...

— Pune-l pe frate-tu să verifice, o întrerupse el. Din moment ce ai mai multă încredere în el decât în mine!

— E ocupat şi tu ştii asta.

— Altfel ar fi fost deja aici, ţipă Morley, ca să ne aleagă el naveta.

Soţia lui îl privi cu atenţie, cu trupul ei zvelt într-o postură de dispreţ total. Apoi, se destinse brusc, adoptând o atitudine de resemnare amuzată.

— Ceea ce e ciudat la tine, constată ea, e norocul ăsta porcesc pe care-l ai... vreau să spun instinctul tău. E fără îndoială cea *mai* bună navetă de pe teren. Nu pentru că ai *ales-o* ci din pricina acestui noroc chior care face din tine aproape un mutant.

— Nu e vorba de noroc, o corectă el. E vorba de o bună judecată.

— Nu, spuse Mary scuturând din cap. E orice altceva dar nu judecată. N-ai nici un strop... în sensul curent al termenului, în orice caz. Dar cu atât mai rău! O să luăm naveta asta sperând că o să ajungem la destinaţie. Băftos

cum eşti… Dar nu înţeleg cum poţi trăi aşa, Seth? Îl privea gata să plângă. Nu e drept… în ce mă priveşte.

— Până acum m-am descurcat şi am făcut lucrurile să meargă în viaţa noastră.

— Te-ai descurcat de te-ai omorât, aducându-ne să dospim în kibuţul ăsta nenorocit. Timp de opt ani!

— Dar acum am făcut ce trebuia ca să ieşim din rahat.

— Ca să dăm din lac în puţ, probabil. Nu ştim nimic despre locul ăla unde mergem. Nimic în plus faţă de ce ne-a spus Gossim… care e cât de cât la curent căci se simte obligat să citească toate comunicatele din toate lumile. Ştia de rugăciunea ta de la început… Nu am vrut să-ţi spun fiindcă ştiam că asta o să te scoată din sărite…

— Ticălosul! Clocotea de furie neputincioasă. E o violare a oricărui cod moral să citeşti rugăciunile altora.

— El e patronul. Consideră că asta e obligaţia lui. În orice caz o să plecăm de aici. Mulţumesc lui Dumnezeu! Aşa că, linişteşte-te. Nu mai poţi face nimic; a citit-o cu mulţi ani în urmă.

— A spus cumva că este o rugăciune bună?

— Niciodată nu ar recunoaşte asta. Dar cred că era într-adevăr grozavă. Era, din moment ce ai obţinut transferul.

— Aşa cred şi eu. Căci Dumnezeu nu prea satisface rugăciunile evreilor, din pricina pactului încheiat înainte de apariţia Mijlocitorului, când puterea Demolatorului Formelor era atât de mare şi relaţiile noastre cu El – cu Dumnezeu vreau să spun – atât de proaste.

— Te văd trăind în vremurile alea, blestemând tot ce făcea Psihomodelatorul.

— Aş fi fost un mare poet. Ca David.

— Te-ai fi împotmolit într-o treabă de doi bani ca şi acum.

După această remarcă răutăcioasă plecă lăsându-l lângă navetă cu o mână pe vraful de borcane de marmeladă, stivuite cât se poate de ordonat. Îl sufoca un sentiment de neputinţă.

— Rămâi aici! strigă în urma ei. Dacă nu, plec fără tine!

Ea continuă să meargă fără să se întoarcă şi fără să-i

răspundă.

Seth Morley îşi petrecu restul zilei transportând lucrurile lor la bordul lui *Morbid Chicken.* Mary nu se arătă. Realiză, spre ora cinei, că el făcea totul. Unde naiba era? Ăsta era un abuz, pur şi simplu.

Îl năpădi tristeţea, ca întotdeauna înaintea orelor de masă. Plin de lehamite se întrebă dacă merita efortul. Să treci de la o muncă de rahat la alta. Sunt un ratat. Mary are dreptate; nu sunt capabil nici măcar să aleg o navetă. Sunt bun doar să car borcane cu marmeladă. Privi interiorul navetei trecând în revistă vrafurile de haine, cărţile, discurile, ustensilele de bucătărie, maşina de scris, medicamentele, tablourile, cuverturile roase până la urzeală, tabla de şah, benzile magnetice, aparatura radio şi toate boarfele pe care le îngrămădise acolo. Cât am mai adunat în ăştia opt ani de muncă aici. Numai porcării. Şi colac peste pupăză, nici nu le putea lua pe toate. Trebuie să arunc o mulţime sau să le las altcuiva. Mai curând o să distrugă tot ce nu va putea lua. Nu putea suporta ideea că altcineva se va folosi de ceea ce-i aparţinuse. O să ard tot! Inclusiv toate hainele pe care Mary le-a adunat ca o gaiţă hoaţă. Nu o să păstrez decât lucrurile de valoare.

O să-i las în drum toate boarfele şi o să încarc numai lucrurile mele. La urma urmei e vina ei; trebuia să fie şi ea aici. Nu e treaba mea să-i împachetez toate vechiturile.

Cum stătea cu braţele pline de haine văzu venind spre el, în umbrele asfinţitului, o siluetă. Cine să fie oare? se întrebă, zgâindu-şi ochii ca să vadă mai bine.

Nu era Mary. Era un bărbat. O siluetă îmbrăcată într-o tunică largă, cu părul căzând pe umerii masivi. Seth Morley fu cuprins de spaimă. Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, înţelese el. Vine să mă oprească. Tremurând, puse vraful de haine pe jos. Îl chinuia conştiinţa; simţea greutatea tuturor faptelor sale rele. Trecuseră luni, ani de zile, de când nu-l mai văzuse pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra şi asta-l înspăimânta cumplit. Acumularea celor făcute sau gândite lasă întotdeauna o urmă în eul tău, pe care nimic

nu o poate uşura până când Mijlocitorul nu o şterge din sufletul pocăit.

Silueta se opri în faţa lui.

— Domnul Morley?

— Da, răspunse Seth simţind cum îi transpiră pielea capului. Picături de sudoare i se prelinseră pe faţă şi încercă să le şteargă cu dosul mâinii. Sunt obosit, adăugă el. Lucrez de câteva ceasuri ca să încarc aparatul ăsta. E foarte greu.

Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra declară:

— Naveta asta, *Morbid Chicken,* nu o să vă ducă pe tine şi pe soţia ta până la Delmak-0. Trebuie să intervin, dragul meu prieten. Înţelegi?

— Desigur, spuse Morley tremurând, simţindu-se vinovat.

— Alege alta.

— Da, acceptă el dând puternic din cap. Da, asta o să fac; şi mulţumesc. De fapt, îmi salvaţi viaţa.

Îl privi cu atenţie pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra încercând să citească pe faţa lui o urmă de reproş. Dar nu-şi putea da seama de nimic; rămăşiţele din lumina soarelui începuseră să se topească în umbrele nopţii.

— Îmi pare rău, spuse Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, că te-ai străduit atâta, degeaba.

— Ei bine, aşa cum vă spuneam…

— O să te ajut să duci bagajele, propuse Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. Întinse braţele aplecându-se; apucă un vraf de cutii şi porni spre mijlocul terenul pe care erau aliniate, tăcute, navetele.

— Ţi-o recomand pe asta, sfârşi el prin a hotărî, oprindu-se în faţa unui aparat şi aplecându-se să deschidă uşa. Nu pare cine ştie ce, dar are un mecanism perfect.

— Ei! exclamă Morley, care-l urma purtând în braţe o grămadă de haine apucate în grabă. Vreau să spun, mulţumesc. În orice caz nu exteriorul contează, important e ce are în maţe! Navetele ca şi oamenii…

Se puse pe râs, dar sunetul semăna mai curând cu o croncănitură răguşită; se opri de îndată şi sudoarea îi

curse pe gât şi deveni ca de gheaţă sub imperiul spaimei.

— Nu ai nici un motiv să-ţi fie frică de mine, îl linişti Călătorul.

— Cu mintea ştiu asta, dar…

Lucrară în tăcere transportând bagajele de la *Morbid Chicken* la cealaltă navetă. Morley încerca să închege o conversaţie, dar nu reuşea. Teama îi întunecase mintea; inteligenţa sa sclipitoare se stinsese.

— Nu te-ai gândit niciodată să ceri ajutorul unui psihiatru? întrebă Călătorul.

— Nu, mărturisi Morley.

— Hai să ne oprim şi să ne odihnim; astfel vom putea sta puţin de vorbă.

Morley spuse:

— Nu.

— De ce?

— Nu vreau să ştiu nimic; nu vreau să aud nimic.

Îşi asculta vocea vibrând de neputinţă. Tremura sufocat de prostie, de o nebunie totală şi fără leac. Ştia, cunoştea senzaţia şi totuşi se încăpăţâna.

— Ştiu că nu sunt perfect, admise el. Dar nu mă pot schimba. Mă mulţumesc cu atât.

— Dar ai neglijat să verifici *Morbid Chicken.*

— Mary a câştigat; de obicei norocul meu e fără egal.

— Ar fi murit şi ea.

— Nu-mi spune asta mie! Te rog, nu-mi mai vorbi. Nu vreau să ştiu!

Călătorul îl privi o clipă.

— E ceva ce doreşti să-mi mărturiseşti?

— Vă sunt recunoscător, nespus de recunoscător pentru că v-aţi arătat, mie.

— În cursul anilor trecuţi te-ai gândit de nenumărate ori la ce ar urma să-mi spui dacă mă vei întâlni din nou. O mulţime de lucruri ţi-au trecut prin minte.

— Am… am uitat, se bâlbâi stânjenit.

— Doreşti să te binecuvântez?

— Desigur, spuse el la fel de încurcat şi cu o voce abia auzită. Dar de ce? Ce am făcut?

— Sunt mândru de tine, asta-i tot.

— Dar de ce tocmai eu?

Nu înţelegea; dojana pe care o aşteptase nu venise.

Călătorul vorbi:

— De mult, acum mulţi ani, aveai o pisică pe care o iubeai foarte tare. Era lacomă şi prefăcută, şi cu toate astea o iubeai. Într-o zi a murit pentru că şi-a umplut maţele cu oase de la o bucată de carne şterpelită din pubela unui marţian. Te-ai întristat, căci o iubeai. Cu toată firea ei, cu lăcomia ei… cu tot ce însemna esenţa ei, care o condusese la moarte. Ai fi dat mult ca s-o poţi reînvia, dar o doreai aşa cum era: lacomă, descurcăreaţă, fără nimic schimbat. Ai înţeles?

— M-am rugat atunci, îşi aminti Morley. Dar n-am primit nici un răspuns la rugăciunile mele. Psihomodelatorul ar fi putut să redimensioneze timpul şi să o reconstituie pe pisica mea.

— Ai dori să-ţi fie redată, acum?

— Da, spuse Morley aprig.

— Ceri ajutorul unui psihiatru?

— Nu.

— Te binecuvântez, declară Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra făcând un semn cu mâna dreaptă: un gest de binecuvântare, uşor şi foarte demn. Seth Morley plecă fruntea şi-şi apăsă mâna dreaptă pe pleoape… descoperind că avea lacrimi în ochi. După atâţia ani, se miră el. Scârboasa aia de pisică; ar fi trebuit s-o uit de mult. Presupun că nu uiţi cu adevărat astfel de lucruri. Totul rămâne, aici, înmormântat în fiinţa noastră, până ce se întâmplă ceva… ca astăzi, de pildă.

— Mulţumesc, repetă el, după ce binecuvântarea luă sfârşit.

— O s-o revezi într-o bună zi, îi promise Călătorul. Când ne vom întâlni cu toţii în Rai.

— Sunteţi sigur?

— Da.

— Şi mă va recunoaşte?

— Se gândeşte la tine în această clipă. Aşteaptă.

Niciodată nu va înceta să aştepte.

— Mulţumesc, spuse Morley. Mă simt mult mai bine.

Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra plecă.

Intrând în restaurantul kibuţului, Seth Morley îşi căută nevasta cu privirea. O găsi mâncând miel gătit cu curry, la o masă, într-un colţ întunecos. Abia dacă făcu un semn cu capul când se aşeză în faţa ei.

— Ai pierdut ora de masă. Nu prea-ţi stă în fire.

Morley spuse:

— L-am văzut.

— Pe cine? întrebă ea aruncându-i o privire ascuţită.

— Pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. A venit să-mi spună că naveta pe care am ales-o ne-ar fi omorât pe amândoi. N-am fi ajuns niciodată la destinaţie.

— Ştiam, spuse Mary. Ştiam că grămada aia de fier vechi nu era în stare să ne ducă nicăieri.

Morley reluă:

— Pisica mea nu e moartă.

— Dar n-ai nici o pisică.

O apucă de braţ, împiedicând-o să-şi ducă furculiţa la gură.

— Mi-a spus că totul va fi bine; vom ajunge pe Delmak-0 unde voi putea începe o nouă activitate.

— L-ai întrebat cumva în ce va consta această activitate?

— Nici vorbă!

— Tâmpitule.

Îşi smulse braţul din strânsoarea mâinii lui şi continuă să mănânce.

— Ia spune, cum arată Călătorul ăsta?

— Nu l-ai văzut niciodată?

— *Ştii* bine că nu!

— E foarte plăcut. Şi frumos. M-a binecuvântat.

— Deci, ţi s-a înfăţişat sub forma unui bărbat. Interesant. Dacă ar fi apărut ca femeie, nu ai fi ascultat ce…

— Îţi plâng de milă, spuse Morley. Nu ar fi intervenit niciodată ca să te salveze pe tine. Cred că are impresia că

nu merită deranjul.

Mary înfipse cu sălbăticie furculiţa în carnea din farfurie; îşi privi soţul cu o ferocitate animalică. Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Plec singur spre Delmak-0, sfârşi el prin a spune.

— Chiar crezi chestia asta? Crezi într-adevăr? Vin cu tine; vreau să fiu cu ochii pe tine tot timpul. Fără mine…

— De acord, acceptă el cu voce ironică. Poţi veni dacă vrei. Mă doare în cot. De altfel, dacă ai rămâne aici te-ai culca cu Gossim şi i-ai strica viaţa…

Se opri, rămas fără suflu.

În linişte, Mary continuă să-şi mănânce carnea din farfurie.

Capitolul 3

— Vă aflaţi la o mie cinci sute de kilometri distanţă de suprafaţa planetei Delmak-0, se auzi în receptorul lipit de urechea lui Ben Tallchief. Treceţi pe pilotul automat.

— Pot foarte bine să aterizez şi singur, urlă Ben Tallchief în microfon.

Admiră lumea de sub el, uimit de culorile strălucitoare. Nori, constată. O atmosferă naturală. Iată răspunsul la una dintre întrebările mele. Se simţea destins şi încrezător. Apoi se gândi la problema următoare: era vorba despre o lume divină? Această perspectivă îl făcu ceva mai circumspect.

Ateriză fără nici un fel de dificultate… se întinse, căscă, râgâi, desprinse centura de siguranţă, se ridică, merse cu un pas greoi spre ieşire, deschise tambuchiul, se întoarse la pupitrul de comandă ca să oprească motoarele. Profită să taie totodată şi aducţiunea de aer. Părea că asta e tot. Coborî scara metalică şi sări greoi pe solul planetei.

La marginea terenului, un rând de edificii cu acoperişurile plate: clădirile minusculei colonii. Mai multe persoane se îndreptau spre navetă, pregătindu-se să-l întâmpine. Le făcu semn, bucurându-se de contactul mănuşilor sale din piele plastificată ca şi de mângâierea somatică produsă de masivul combinezon de zbor.

— Salut! îi strigă o voce de femeie.

— Salut, strigă Ben Tallchief la rându-i, privind-o pe tânăra femeie. Purta o bluză închisă la culoare şi un pantalon asortat, care se potrivea cu faţa ei banală, rotundă, netedă şi presărată cu pistrui.

— E o lume divină? întrebă el îndreptându-se spre ea cu pas liniştit.

— Nu e o lume divină, răspunse tânăra, dar există tot felul de fiinţe ciudate. Făcu un gest înspre orizontul îndepărtat şi îi întinse apoi mâna cu un surâs prietenos. Sunt Betty Jo Berm. Lingvistă. Eşti domnul Tallchief sau domnul Morley? Toţi ceilalţi au sosit deja.

— Tallchief, spuse el.

— Să te prezint celorlalţi. Acest domn în vârstă este Bert Kosler, paznicul nostru.

— Încântat, domnule Kosler.

Strângere de mână.

— Nu mai puţin, răspunse bătrânul.

— Iat-o pe Maggie Walsh, teologul nostru.

— Încântat, domnişoară Walsh.

Strângere de mână. Frumoasă fată!

— Încântată de asemenea, domnul Tallchief.

— Ignatz Thugg, termoplastician.

— Salut.

Strângere de mână exagerat de virilă. Nu-i plăcea domnul Thugg.

— Doctor Milton Babble.

Strângere de mână. Babble, grăsuliu şi scund, purta o cămaşă colorată, cu mâneci scurte. Chipul său părea ticăloşit şi greu de descifrat.

— Tony Dunkelwelt, fotograful nostru şi expert în analizarea eşantioanelor prelevate pe planetă.

— Foarte bucuros de cunoştinţă.

Strângere de mână.

— Domnul de faţă este Wade Frazer, psihologul nostru. Lungă strângere de mână; o palmă moale cu degete umede şi murdare.

— Glen Belsnor, electrotehnicianul şi programatorul nostru.

— Fericit să vă cunosc.

Strângere de mână. Mână uscată, bătătorită, competentă.

O femeie în vârstă, înaltă, se apropia sprijinindu-se într-un baston. Avea trăsături distinse şi un chip palid şi delicat.

— Domnule Tallchief, îl salută ea întinzându-i mâna lui Ben Tallchief. Sunt Roberta Rockingham, sociolog. Este o plăcere pentru mine să te întâlnesc. Ne puneam tot felul de întrebări în legătură cu dumneata.

Ben îngăimă:

— Sunteţi *celebra* Roberta Rockingham?

Era foarte mândru de a-i fi prezentat. Crezuse că *marea* bătrână doamnă era moartă de mult. Era şocat, că se găseşte brusc, în prezenţa ei.

— Şi în sfârşit, încheie prezentările Betty Jo Berm, secretara noastră, Susie Dumb.

— Încântat să vă cunosc, domnişoară… ezită el.

— Smart, zise tânăra. (Ţâţe mari şi forme superbe). Suzanne Smart. Găsesc nostim să-mi spună, cu toţii, Susie Dumb[3].

Îşi strânseră mâinile.

Betty Jo Berm întrebă:

— Aţi vrea să vizitaţi locurile sau doriţi altceva?

— Aş vrea, recunoscu Ben, să ştiu la ce serveşte colonia asta. Nu mi s-a spus.

— Nici nouă, domnule Tallchief, declară marea sociologă cu un râs uşor. Am întrebat fiecare la rândul nostru de îndată ce am sosit, dar nimeni nu ştie. Dacă domnul Morley, ultimul pe care-l aşteptăm, nu va şti ceva, nu ştiu ce ne vom face.

Electrotehnicianul i se adresă lui Ben:

— Nu e nici o problemă. Au pus pe orbită un satelit; îşi face cele cinci revoluţii pe zi şi îl vedem trecând şi noaptea. După sosirea ultimei persoane – şi acesta este Morley – avem instrucţiuni să declanşăm prin telecomandă audiobanda de la bordul satelitului; banda o să ne comunice toate instrucţiunile explicându-ne ce facem aici, de ce am fost aduşi şi tot tacâmul; tot ce dorim să aflăm, în afară de cum să coborâm temperatura în frigider şi ce să facem ca berea să nu fie atât de caldă? Dar poate că o să ne spună şi asta.

Începu o conversaţie generală în care Ben se trezi antrenat, dar fără să înţeleagă prea multe. Pe Betelgeusa 4 aveam castraveţi, dar nu-i creşteam la lumina lunii, deci contrar a ceea ce ar fi fost indicat. Nu, nu l-am văzut niciodată. Ei bine, există cu adevărat. O să-l vedem într-o bună zi. Avem un lingvist printre noi, aşa că trebuie să

---

[3] Joc de cuvinte: *smart* (inteligent), *dumb* (imbecil).

existe organisme inteligente pe-aici, dar până în prezent expediţiile noastre au fost neoficiale şi lipsite de rigoare ştiinţifică. Toate astea o să se schimbe când… Nimic nu se schimbă niciodată. În ciuda teoriei lui Specktowsky cu privire la Dumnezeu, care intră în istorie pentru a redimensiona timpul şi a-l pune în mişcare. Dacă vreţi să abordaţi acest subiect, adresaţi-vă domnişoarei Walsh. Pe mine, domeniul teologiei nu mă interesează. O să mai vorbim despre asta. Domnule Tallchief, ai cumva sânge indian? Drept să spun, am, o optime. Din pricina numelui meu îmi puneţi această întrebare?[4]

Aceste construcţii sunt făcute cu bani puţini. Deja sunt pe punctul de a se dărâma. Imposibil să avem răcoare sau căldură după plac. Vreţi să ştiţi părerea mea? Nu e o construcţie făcută să dureze. De ce ne aflăm aici, n-am nici o idee, dar de rămas nu vom rămâne; sau dacă e să rămânem, atunci va trebui să facem instalaţii noi, să reamenajăm totul, inclusiv electricitatea. Noaptea ţipă insectele. O să te ţină treaz în prima zi. Şi când spun zi, bineînţeles, mă refer la prima perioadă de douăzeci şi patru de ore, din moment ce noaptea ţipă. Toată noaptea. Vei vedea. Vezi, Tallchief, nu o lua pe Suzie drept o proastă. E orice numai asta nu. E şi foarte frumoasă. Ai remarcat ţâţele şi… Am remarcat, dar nu merită să discutăm despre asta. În ce branşă spuneai că lucrezi, domnule Tallchief? Poftim? Trebuie să vorbeşti mai tare, e puţin surdă. Spuneam că… Nu! o sperii. Nu te apropia aşa de tare de ea. Aş putea primi o ceaşcă de cafea? Cere-i lui Maggie Walsh, ea se ocupă de asta. Dacă cel puţin am reuşi să facem curva asta de cafetieră să se oprească, altfel cafeaua o să fiarbă la infinit. Mărturisesc că nu înţeleg de ce cafetiera noastră automată nu funcţionează. Erau deja puse la punct prin secolul XX. Ce mai rămâne de inventat sau de descoperit, ce nu ştim deja? Amintiţi-vă de teoria lui Newton asupra culorilor. Tot ce era de ştiut, se ştia de prin anul 1800. Apoi Land a venit cu teoria dublei surse de lumină şi intensitate şi ceea ce avea aerul unui

---

[4] Tallchief: mare şef.

domeniu epuizat s-a trezit înnoit cu totul. Vrei să spui că nu ştim tot ce se poate şti despre aparatele cu autoreglare? Că ne imaginăm doar că ştim totul? Da, o chestie de genul ăsta. Şi aşa mai departe. Asculta cu gândurile aiurea, răspundea când i se adresau direct apoi, brusc obosit, se îndepărtă de grup în direcţia unui pâlc de arbori verzi, cu frunzele atât de lucioase încât lui Ben îi evocau pielea canapelelor din cabinetele psihiatrilor.

Aerul mirosea cam neplăcut, ca şi cum o uzină de deşeuri ar fi funcţionat în preajmă. Dar în câteva zile mă voi obişnui, îşi spuse el încercând să-şi facă curaj.

Era ceva ciudat cu oamenii ăştia. Dar ce? Au aerul atât de… căută cu grijă cuvântul potrivit. Strălucitori ca inteligenţă! Da, asta era. Un fel de genii, ăsta era cuvântul. Şi-apoi, cugetă el, am impresia că sunt foarte nervoşi. Asta trebuia să fie: ca şi mine, nu ştiu de ce se află aici. Dar… asta nu explica totul. Se lăsă păgubaş şi-şi îndreptă atenţia spre peisajul înconjurător, îmbrăţişând cu o privire arborii impozanţi cu frunzele lor ca de piele, cerul acoperit de o ceaţă uşoară, micile plante care semănau cu nişte urzici şi care creşteau foarte aproape de sol.

Sinistru loc. Îl cuprinse o mare dezamăgire. Cu nimic mai brează decât o navă interplanetară; farmecul iniţial se topi. Dar Betty Jo Berm spusese ceva despre nişte forme de viaţă ciudate, în imediata apropiere a coloniei. Deci nu era cazul să tragă concluzii pripite doar după această explorare a unui mic petec de pământ. Ar trebui să se aventureze în interiorul planetei, îndepărtându-se de tabără. Ceea ce probabil că făcuseră cu toţii. Căci cu ce altceva şi-ar fi putut umple timpul? Asta e situaţia; cel puţin asta e acum, înainte de primirea instrucţiunilor de la satelit.

Sper că Morley nu o să întârzie. Să putem începe o dată!

Un soi de buburuză se căţără pe pantoful lui drept, se opri, apoi scoase o cameră de televiziune în miniatură. Aparatul se răsuci până când prinse în obiectiv faţa lui Ben.

— Salut, îi spuse el buburuzei.

Băgându-şi aparatul la loc, buburuza se îndepărtă, aparent foarte satisfăcută. Mă întreb ce naiba face. Ridică piciorul cântărind, în joacă, posibilitatea de a strivi mica vietate; apoi se hotărî să o lase în pace. Se îndreptă spre Betty Jo Berm:

— Ce-i cu buburuzele astea spion? Erau aici când aţi sosit?

— Au început să se arate imediat ce barăcile au fost ridicate. Presupun că sunt inofensive.

— Dar nu eşti sigură.

— În orice caz nu putem face nimic ca să le evităm. La început le-am omorât, dar cei care le fabrică, dacă există, ne-au trimis mereu altele.

— Ar fi trebuit să le urmăriţi, să ajungeţi la sursă şi să le descoperiţi originile.

— Noi? Dar şi dumneata eşti vârât în chestia asta, domnule Tallchief. Faci parte din grup la fel ca toţi ceilalţi. Şi ştii tot atât – adică mai nimic – cât ştim şi noi. Odată primite instrucţiunile, vom putea afla dacă organizatorii acestei operaţiuni doresc – sau nu – ca noi să examinăm formele de viaţă indigene. Vom vedea. Între timp, hai să aflăm ce se întâmplă cu cafeaua dumitale?

— De cât timp sunteţi aici cu toţii? întrebă Ben, după ce se aşezară la un microbar din plastic, pe care erau pregătite două cafele în nişte ceşti (evident, din plastic) cenuşii.

— Wade Frazer, psihologul, a sosit primul. Acum aproape două luni. Apoi am venit, pe rând, toţi ceilalţi. Aş vrea ca Morley să sosească mai repede. Murim de nerăbdare să aflăm ce e cu noi.

— Eşti sigură că Wade Frazer nu ştie nimic?

— Cum adică? întrebă Betty Jo Berm clipind din ochi.

— A fost primul aici; ne-a aşteptat. Poate că e vorba despre o experienţă psihologică iar Frazer o conduce fără ca ceilalţi să bănuiască ceva.

— De altceva ne este teamă, murmură Betty Jo Berm. Suntem cuprinşi de o panică generală: aparent, nu există

nici un motiv al prezenţei noastre aici. Pe de altă parte, toţi am venit la bordul unei navete: a fost o condiţie obligatorie. Or, o navetă poate ateriza dar nu mai poate decola. Fără ajutor din exterior, nu putem pleca. E poate un fel de închisoare… ne-am gândit la asta. Avem, poate, o faptă pe care să ne-o reproşăm, sau *cineva* crede acest lucru. (Îl privi calm cu ochii ei cenuşii). Ai o faptă pe care să ţi-o reproşezi, domnule Tallchief?

— Drept să spun, ştii cum e…

— În fine, nu eşti un criminal sau ceva de genul ăsta?

— Nu, după câte ştiu.

— Ai o înfăţişare oarecare.

— Mulţumesc.

— Vreau să spun că nu pari a fi criminal.

Femeia se ridică şi traversă încăperea îngustă ca să se oprească în faţa unui dulap.

— Puţin Seagram's VO? propuse ea.

— Cu multă plăcere, acceptă el, încântat.

În timp ce-şi beau cafeaua în care turnaseră whisky canadian (importat) din celebra marcă Seagram's VO, intră doctorul Milton Babble, îi zări şi veni să se instaleze la bar, alături de ei.

— E o planetă de categoria a doua, îi comunică lui Ben fără nici un fel de introducere. (O strâmbătură de dezgust îi încreţi faţa banală). De categoria a doua, asta sare în ochi. Mulţumesc. (Acceptă ceaşca de cafea pe care i-o întinse Betty Jo, o gustă şi se strâmbă din nou). Ce naiba aţi pus aici? întrebă. Văzu apoi sticla de Seagram's VO. Rahat, strică tot gustul cafelei, decretă el furios.

Puse ceaşca pe tejghea, cu un dezgust profund.

— Eu cred că asta ajută să-i facă gustul acceptabil, spuse Betty Jo.

Doctorul Babble reluă:

— Ştiţi, e o chestie ciudată cu noi toţi. Eu, de pildă, Tallchief, sunt aici de o lună şi încă mai încerc să găsesc un ins cu care să stau de vorbă, adică să vorbesc cu el într-adevăr. Nimeni nu se interesează de ceilalţi; sunt cu toţii preocupaţi de ei înşişi, plini de propria lor persoană. Şi

dumneata, ca toţi ceilalţi, Betty Jo.

Betty Jo răspunse:

— Nu mă poţi jigni. Ăsta e adevărul. Şi mi-e indiferent ce crede despre mine domnul Babble sau doctorul Babble sau oricare altul din acest grup nenorocit. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace! Se întoarse spre Ben: La început am fost curioşi de fiecare dată când cineva ateriza… ca adineaori. Dar pe urmă, după ce cunoşteam persoana şi o auzeam vorbind… Îşi luă ţigara din scrumieră şi trase fumul încet, în tăcere. Nici dumneata nu trebuie să te simţi jignit, domnule Tallchief. Te-am citit imediat; eşti la fel ca ceilalţi, ca noi toţi, sunt sigură. Ai stat de vorbă câteva momente cu noi, după care te-ai scufundat în… (ezită, fluturând mâna prin aer ca şi cum ar fi căutat un cuvânt palpabil; ca şi cum cuvântul ar fi fost un obiect tridimensional pe care era gata să-l ia în palmă). De pildă Belsnor. Singura sa preocupare este blocul refrigerator. E terorizat de faptul că s-ar putea strica, ceea ce, judecând după cât e de panicat, ar însemna moartea noastră a tuturor. Crede că blocul refrigerator – dacă funcţionează bine – ne împiedică să… (făcu o mişcare vagă cu mâna în care ţinea ţigareta) să fierbem şi să ne evaporăm.

— Dar e o obsesie total inofensivă, remarcă doctorul Babble.

— Oh! toţi suntem inofensivi, îl ironiză Betty Jo Berm. Apoi i se adresă lui Ben. Ştii ce fac? Iau tot felul de medicamente. (Deschise poşeta şi scoase un flacon). Uite, comprimatele albastre sunt Stelazine, un antivomitiv. Înţelege-mă, le înghit, dar nu neapărat pentru asta. Stelazine este, în principiu, un tranchilizant, în doze mai mici de douăzeci de miligrame pe zi. În doze mai mari, este antihalucinogen. Dar nici ăsta nu e motivul pentru care o iau. Astea fiind zise, problema e că Stelazine este un vasodilatator. Uneori mi-e greu să stau în picioare după ce o înghit. Cred că fenomenul se numeşte hipostază…

Babble mormăi:

— Aşa că înghite imediat un vasoconstrictor.

— E vorba de această mică pilulă albă, explică Betty Jo,

arătând compartimentul din flacon care era încă plin cu capsule albe. Este metamfetamină. Şi această pilulă verde este…

— Într-o bună zi, interveni Babble, toate capsulele şi pilulele tale o să se spargă ca nişte ouă clocite, din care o să iasă o mulţime de păsări ciudate.

— Ce prostie, constată Betty Jo.

— Vreau să spun că pastiluţele tale seamănă cu nişte ouă colorate.

— De acord, dar totuşi e o remarcă curioasă. (Deschizând flaconul îşi vărsă în palmă o grămăjoară respectabilă). Acest drajeu roşu este Pentothal, pentru somn. Iar pilula asta galbenă, este Norpramin, care compensează efectul depresiv al Mellerilului asupra sistemului nervos central. Cât despre tableta asta pătrată portocalie, este un medicament nou. Este făcută din cinci straturi suprapuse, are efect întârziat bazat pe, ceea ce numim, principiul încărcării în ritm lent. Este un stimulent foarte eficace al sistemului nervos central. Şi apoi, uite…

— Înghite deodată şi stimulante şi calmante, o întrerupse doctorul Babble.

Ben întrebă:

— Dar efectele lor nu se anulează reciproc?

— S ar putea spune şi aşa, într-un sens, răspunse Babble.

— Dar nu e aşa! îl repezi Betty Jo. Vreau să spun că, în mod subiectiv, eu simt diferenţa. Ştiu că mă ajută.

— Ştie pe dinafară toate indicaţiile, modul de administrare, contraindicaţiile şi aşa mai departe, spuse Babble. A adus cu ea un exemplar din Codex cu toată nomenclatura: lista efectelor secundare, contraindicaţii, posologie şi tot tacâmul. Ştie la fel de multe lucruri despre medicamente ca şi mine. De fapt, tot atât de multe câte ştiu fabricanţii. Dacă-i arăţi o pilulă, oricare, poate să-ţi spună ce este, la ce serveşte, în ce cazuri se prescrie… Râgâi, se aşeză mai bine în scaun, apoi adăugă, îmi aduc aminte de un medicament care avea drept efecte secundare – dacă depăşeai doza – convulsii şi comă urmată

de moarte. Iar pe indicaţii, imediat după menţionarea convulsiilor, a comei şi morţii, era scris: *Poate provoca obişnuinţă.* Râse cu poftă, apoi se scobi în nas cu un deget acoperit de păr negru. E o lume stranie, murmură el, foarte stranie.

Ben se mai servise din Seagram’s VO. Îl învăluia căldura plăcută a alcoolului, starea *de bine* cunoscută. Începea să nu mai ia în seamă prezenţa doctorului Babble şi a lui Betty Jo. Se scufunda trup şi suflet în propria-i intimitate, simţindu-se din ce în ce mai relaxat.

Tony Dunkelwelt, fotograf şi expert în analiza eşantioanelor, băgă capul pe uşă strigându-le:

— Aterizează altă navetă. Trebuie să fie Morley.

Se retrase cu repeziciune lăsând uşa mobilă să revină cu zgomot.

— Trebuie să mergem. Acum suntem toţi! Hai, Babble, spuse Betty Jo îndreptându-se spre uşă. Vino şi dumneata domnule Tallchief, cel-o-optime-indian.

Ben îşi sfârşi restul de cafea şi de Seagram’s VO şi se puse în mişcare clătinându-se uşurel. O clipă mai târziu ieşea pe uşă, în urma lor, în lumina strălucitoare de afară.

Capitolul 4

Oprind motoarele, Seth Morley fu cuprins de un fior; apoi îşi desfăcu centura de siguranţă. Cu un gest o îndemnă pe Mary să facă la fel.

— Ştiu ce am de făcut, îl repezi Mary. Nu e cazul să mă tratezi ca pe un copil.

— Mă bombăni, cu toate că am pilotat la perfecţie. De la un cap la altul al călătoriei.

— Erai pe pilotul automat şi ai urmat raza de ghidaj, răspunse ea cu răutate. Dar ai dreptate, trebuie să-ţi fiu recunoscătoare.

Intonaţia vocii nu transmitea însă nici un fel de gratitudine. Dar lui Morley nu-i păsa. Avea altceva în cap.

Deschise tambuchiul. Lumina soarelui pătrunse în habitaclu şi, ferindu-şi ochii cu mâna făcută streaşină, privi peisajul sărac, presărat cu arbori rari şi cu o vegetaţie anemică. Pe stânga, era o îngrămădeală neregulată de construcţii banale. Colonia.

Un grup de oameni se apropia de navetă. Unii făceau cu mâna. Le răspunse.

— Salut, strigă el, coborând scara şi punând piciorul pe sol. Se întoarse ca s-o ajute pe Mary, dar ea refuză mâna întinsă şi coborî singură.

— Bună ziua, le ură o fată brunetă, care se apropiase prima de ei, şi care era cam urâţică. Sunteţi ultimii!

— Seth Morley, se prezentă el. Şi ea este soţia mea, Mary.

— Ştim, zise fata brunetă şi urâtă dând din cap. Încântată să vă cunosc. Hai să facem prezentările. Arătă spre un tânăr, bine clădit şi arătos, de lângă ea: Ignatz Thugg.

— Încântat să te cunosc. Morley îi strânse mâna. Sunt Seth Morley şi iat-o pe soţia mea Mary.

— Eu sunt Betty Jo Berm, urmă fata brunetă şi urâtă, iar acest domn, spuse ea arătând spre un bărbat în vârstă, cu umerii aduşi şi cu înfăţişare obosită, e Bert Kosler,

paznicul nostru.

Strângeri de mână.

— Sunt foarte fericit să vă cunosc, afirmă Morley. Soţia mea de asemenea. Sper să ne simţim bine aici.

— Fotograful nostru şi expertul în analizarea eşantioanelor, Tony Dunkelwelt.

Domnişoara Berm arătă spre un adolescent posac, cu nasul mare, care surâse cu un aer plictisit, fără să întindă mâna.

— Salut, spuse Morley.

— Salut, răspunse băiatul privindu-şi pantofii.

— Maggie Walsh, specialistul nostru în teologie.

— Încântat, domnişoara Walsh.

Strângere de mână puternică. O femeie încântătoare. Urmă o altă femeie seducătoare, care purta un pulover mulat ce-i punea în valoare relieful sutienului.

— Ce specialitate aveţi? întrebă Seth strângându-i mâna.

— Secretariat. Mă numesc Suzanne.

— Numele de familie?

— Smart.

— Frumos nume.

— Mă îndoiesc. Toţi îmi spun Susie Dumb, ceea ce nu mi se pare prea spiritual.

— Absolut deloc, aprobă Seth.

Nevasta lui îl lovi tare cu cotul în coaste iar el, bine dresat, întrerupse imediat conversaţia cu domnişoara Smart ca să se întoarcă spre un individ slăbănog, cu ochi de rozătoare, care-i întinse o mână triunghiulară a cărei extremitate semăna cu un cui. Simţi născându-se în el o silă involuntară. Nu era o mână pe care să-ţi facă plăcere s-o strângi şi nici genul de persoană pe care să doreşti s-o cunoşti.

— Wade Frazer, se prezentă individul cu ochi de şobolan. Sunt psihologul coloniei. Şi fiindcă veni vorba, am făcut teste fiecăruia de îndată ce a sosit. Aş dori să vă supuneţi acestui test şi dumneavoastră, amândoi; mai pe seară, dacă doriţi.

— De acord, acceptă Seth Morley, fără nici o tragere de

inimă.

— Acest domn, reluă domnişoara Berm, este doctorul nostru, Milton G. Babble, de pe Alpha 5. Spuneţi-i bună ziua doctorului, domnule Morley.

— Încântat să vă cunosc, doctore.

Morley îi strânse mâna.

— Ai un început de burtă, domnule Morley, constată doctorul Babble.

— Hmm, făcu Morley.

O femeie în vârstă, foarte înaltă şi cu spatele foarte drept, ieşi din grup mergând cu ajutorul unui baston.

— Domnule Morley, spuse ea întinzându-i o mână diafană. Sunt Roberta Rockingham, sociolog. Sunt foarte încântată să vă cunosc; sper că aţi călătorit bine şi fără prea multe neplăceri.

— Totul a mers perfect.

Morley îi apucă mâna mică şi o strânse cu delicateţe. Are cel puţin o sută zece ani judecând după cum arată. Cum de mai e în funcţie? Cum naiba a fost în stare să ajungă aici? Nu şi-o imagina pilotând o navetă prin spaţiul interplanetar.

— Care este rostul acestei colonii? întrebă Mary.

— O să ştim peste câteva ceasuri, răspunse domnişoara Berm. De îndată ce Glen – Glen Belsnor, electrotehnicianul şi programatorul nostru – va intra în legătură cu satelitul ce se află pe orbita acestei planete.

— Vrei să spui că nimeni nu ştie nimic? Că nimeni nu v-a spus nimic?

— Aşa e, domnule Morley, confirmă doamna Rockingham, cu vocea sa gravă de femeie bătrână. Dar o să aflăm acum, după ce am aşteptat atât! Va fi încântător să aflăm de ce ne aflăm aici. Nu crezi, domnule Morley? Vreau să spun, nu crezi că va fi absolut minunat să aflăm rostul prezenţei noastre aici?

— Da, desigur.

— Deci, gândim la fel, domnule Morley. Oh! cred că este încântător să fim cu toţii de aceeaşi părere. Cu voce joasă şi plină de subînţelesuri adăugă: mi-e teamă că asta e

problema. Nu avem nimic în comun. Influenţa reciprocă dintre noi a fost foarte slabă până în prezent, dar totul va fi bine de acum încolo, din moment ce… (Plecă fruntea înăbuşindu-şi tusea mică într-o batistă minusculă). În fine, e foarte-foarte plăcut, concluzionă ea.

— Eu nu sunt de acord, interveni Frazer. Testele mele indică faptul că acest grup suferă de o tendinţă marcată spre egocentrism, ca şi de dorinţa, foarte accentuată, de a fugi de orice responsabilităţi. Nu văd pe ce criterii aţi fost aleşi.

Un personaj într-o salopetă de lucru, cu o înfăţişare aspră, intră în vorbă:

— Constat că spui *aţi* şi nu *am* fost aleşi.

— Aţi, am, e acelaşi lucru. Psihologul gesticulă cu nervozitate. Dovedeşti o stare de spirit obsesională. Iar asta e o altă caracteristică statistică anormală a acestui grup: cu toţii manifestaţi obsesii.

— Nu cred o vorbă, spuse personajul în salopetă de lucru, cu o voce calmă dar hotărâtă. Eu cred că dumneata eşti nebun de legat. Toate testele astea ţi-au slăbit o doagă.

Începură să vorbească toţi deodată, stârnind o adevărată babilonie. Apropiindu-se de domnişoara Berm, Seth Morley întrebă:

— Cine e şeful coloniei? Dumneata?

Trebui să repete întrebarea pentru a se face auzit.

— Nimeni nu a fost numit, răspunse ea ridicând vocea pentru a domina gălăgia făcută de ceilalţi. Asta e una dintre probleme. Unul dintre lucrurile pe care am dori…

Restul frazei se pierdu în zarva generală.

Pe Betelgeuse 4 aveam castraveţi, dar nu erau cultivaţi la razele lunii, în ciuda a ceea ce s-a spus. Nu, nu l-am văzut niciodată. Şi sper să nu dau ochii cu el. O să-l vezi într-o bună zi. Faptul de a avea un lingvist printre noi sugerează faptul că există organisme inteligente aici, dar deocamdată nu ştim nimic, pentru că expediţiile noastre au fost neoficiale şi fără rigoare ştiinţifică. Bine înţeles, totul o să se schimbe când… Nimic nu se schimbă niciodată. În

ciuda teoriei lui Specktowsky asupra lui Dumnezeu intrat în Istorie ca să repună timpul în mers. Nu, te înşeli. Lupta care a premers venirea Mijlocitorului s-a derulat în timp pe o perioadă foarte lungă. Dar de atunci, ritmul s-a accelerat în asemenea măsură încât a devenit foarte uşor astăzi, în perioada Specktowsky, să luăm legătura direct cu una din înfăţişări. De aceea, într-un sens, timpul nostru este foarte diferit de cel de acum două mii de ani, scurşi de la prima înfăţişare a Mijlocitorului. Dacă vrei să abordezi acest subiect, adresează-te domnişoarei Walsh. În ce mă priveşte, teologia nu mă interesează. O să mai vorbim despre asta. Domnule Morley ai fost vreodată în legătură cu una dintre înfăţişări? De fapt… da. Chiar zilele trecute – cred că era miercuri, după timpul în vigoare pe *Tekel Phares* – Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra mi s-a adresat ca să mă pună în gardă că am ales o navetă defectuoasă, care ar fi provocat moartea mea şi a soţiei mele. Deci, v-a salvat. Cred că eşti foarte fericit că a intervenit astfel în favoarea dumitale. E un sentiment minunat. Clădirile astea sunt făcute pe bani puţini. Par deja pe jumătate dărâmate. E imposibil să avem căldură sau răcoare după plac. Vreţi să ştiţi părerea mea? Nu e un loc construit ca să dureze. De ce ne aflăm aici, n-am idee, dar nu vom rămâne; sau dacă rămânem va trebui să reconstruim, să reamenajăm totul, inclusiv sistemul de cablaj. Noaptea se aud ţipete de insecte sau de plante. O să vă ţină treji în prima zi, domnule şi doamnă Morley. Da, cu dumneavoastră vorbesc, dar e greu în vacarmul ăsta să te faci auzit. Când spun zi mă *refer,* bineînţeles, la perioada primelor douăzeci şi patru de ore, pentru că noaptea ţipă! O să vedeţi. Hei, Morley, nu fă ca toţi ceilalţi care au început prin a o socoti pe Susie o proastă. Numai asta, nu! Ai remarcat ţâţele… Le-am văzut, da, dar soţia mea… înţelegeţi. Se suie pe cai mari în privinţa asta, aşa că mai bine s-o lăsăm baltă. De acord, cum vrei. În ce domeniu lucrezi, domnule Morley? Sunt specialist oceanograf. Poftim? Oh! mie îmi vorbeai domnule Morley? Nu te-am înţeles prea bine. Dacă vrei să repeţi. Da, trebuie să

vorbeşti ceva mai tare. E puţin surdă. Spuneam că… Nu! o sperii. Nu te apropia aşa de tare de ea. Aş putea primi o ceaşcă de cafea sau un pahar cu lapte? Cere-i lui Maggie Walsh, ea se ocupă de chestiile astea. Sau lui Betty Jo Berm. Da, Dumnezeule, dacă măcar am putea face curva aia de cafetieră să se oprească, altfel cafeaua va fierbe în continuare. Mărturisesc că nu înţeleg de ce cafetiera coloniei nu funcţionează cum trebuie. Erau deja puse la punct în secolul XX. Ce ne mai rămâne de descoperit, ceva ce nu ştim? Aduceţi-vă aminte de teoria culorilor a lui Newton. Tot ce se putea şti despre culori, cunoaştem încă de prin 1800. Ai mai explicat chestia asta. Ai o adevărată obsesie. Şi apoi Land a venit cu teoria lui despre dubla sursă de lumină şi intensitate, şi ceea ce a părut o chestiune închisă a fost dată peste cap. Vrei să spui că nu ştim încă totul despre cafetierele homeostatice? Că doar ne imaginăm că ştim? Da, ceva în genul ăsta. Şi aşa mai departe.

Mormăind, Seth Morley se îndepărtă de grup şi o luă spre îngrămădeala de roci lustruite de apă. Fusese, deci, într-o anumită epocă, apă pe această planetă. Chiar dacă acum a dispărut cu totul.

Personajul în salopetă de lucru, un bărbat înalt şi slab, ieşi din grup şi i se alătură.

— Glen Belsnor, se prezentă el întinzându-i mâna.

— Seth Morley.

— Împuţit loc, nu, Morley? Toate au rămas neschimbate din momentul în care am sosit, imediat după Frazer. Belsnor scuipă pe jos. Ştii ce a încercat Frazer ăsta? Cum el a ajuns primul, a încercat să facă pe şeful grupului; chiar a spus – mie, de pildă – că a înţeles „conform instrucţiunilor” că trebuie să preia conducerea. Era cât pe-aci să-l credem. La urma urmei, nu părea ilogic. A fost primul aici şi, de îndată, a început să facă testele alea de rahat tuturor celor care soseau, cu comentarii ample despre „anomaliile statistice”, ca să folosesc termenii dobitocului ăstuia.

— Un psiholog serios şi competent niciodată nu ar fi

făcut publice rezultatele testelor.

Un bărbat căruia Morley nu-i fusese încă prezentat se apropia de ei, cu mâna întinsă. Avea cam patruzeci de ani, fălcile puternice, sprâncenele arcuite, părul negru şi strălucitor.

— Sunt Ben Tallchief, i se adresă el lui Morley. Am sosit cu puţin timp înaintea voastră.

Lui Seth Morley i se păru că se cam clatină; trăsese la măsea, desigur. Îşi strânseră mâinile. Tipul îmi place, gândi el. Chiar dacă turnase prea multe pahare pe gât. Avea o aură diferită de a celorlalţi. Dar, îşi spuse el, probabil că toţi fuseseră nişte tipi bine în momentul în care ajunseseră aici şi apoi ceva îi schimbase.

Dacă ăsta e adevărul, o să ne schimbăm şi noi, până la urmă; Tallchief, Mary şi cu mine.

Gândul ăsta n-avea nimic liniştitor în el.

— Eu sunt Seth Morley. Oceanograf, înainte ataşat la kibuţul *Tekel Phares.* Care-i specialitatea dumitale?

— Specialist naturalist, categoria B. La bordul navei interplanetare pe care mă aflam, nu aveam aproape nimic de făcut, iar călătoria urma să dureze zece ani. Aşa că am trimis o rugăciune prin intermediul transmiţătorului de pe navă şi ea a fost expediată prin relee până la Mijlocitor. Doar dacă nu a ajuns la Psihomodelator… Dar cred că totuşi a ajuns la primul, pentru că nu s-a produs nici o redimensionare temporală.

— Interesant faptul că te afli aici în urma unei rugăciuni, constată Seth Morley. În ce mă priveşte, eu am fost vizitat de Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra în momentul în care căutam o navetă cu care să ajung aici. Alesesem deja una, dar nu era în stare să facă faţă. Călătorul, a spus că nu ar fi reuşit niciodată să ne aducă până aici, pe soţia mea şi pe mine.

Lui Seth i se făcuse foame.

— Am putea face rost de mâncare? îl întrebă el pe Tallchief. N-am mâncat nimic azi; am pilotat fără pauză timp de douăzeci şi şase de ore. Nu m-am luat după raza de ghidaj decât la urmă.

Glen Belsnor spuse:
— Maggie Walsh va fi încântată să-ţi facă rost de ceea ce trece aici drept mâncare: o chestie care seamănă cu mazărea congelată, înlocuitor de carne de vacă congelată, şi cafeaua asta împuţită făcută de percolatorul, pretins homeostatic, dar care de la început nu a mers bine. Îţi convine?
— Merge… ce aş putea face? acceptă Morley posac.
— Vraja dispare repede, constată Tallchief.
— Poftim?
— Vraja unui loc nou. Tallchief făcu un gest larg arătând bolovanii, arborii, clădirile scunde ale coloniei. Aşa cum vezi!…
— Nu fii atât de categoric, interveni Belsnor. Nu e asta toată planeta.
— Crezi că există o civilizaţie indigenă? întrebă Morley plin de interes.
— Nu ştiu, dar există o seamă de lucruri pe care nu le înţelegem. Există un edificiu. L-am văzut odată când am ieşit din tabără şi când am vrut să mă întorc acolo nu am mai fost în stare să-l găsesc. O clădire mare, cenuşie – chiar foarte mare – cu ferestre, turnuri înalte cât opt etaje. Nu numai eu am văzut, adăugă el ca şi când s-ar fi apărat de comentariile celorlalţi. Şi Betty Jo Berm a văzut; şi Walsh. Frazer spune că şi el a văzut clădirea, dar trişează. Nu vrea să pară lăsat deoparte.
Morley întrebă:
— Edificiul era locuit?
— Greu de spus. De departe nu-ţi puteai da seama; şi nici unul dintre noi nu s-a putut apropia îndeajuns. Era foarte… făcu un gest vag cu mâna ameninţător.
— Tare aş vrea să-l văd, declară Tallchief.
— Nimeni nu poate părăsi tabăra azi, îi informă Belsnor. Trebuie să intrăm în legătură cu satelitul ca să primim instrucţiuni. Ceea ce e lucrul cel mai important.
Scuipă din nou cu o precizie deliberată.

Doctorul Milton Babble îşi privi ceasul: 4,30 şi sunt deja

obosit. Semn de hipoglicemie, hotărî el. Întotdeauna mi se întâmplă asta când trag la măsea după masă. Trebuie să iau o bucăţică de zahăr înainte ca starea să mi se înrăutăţească. Creierul nu poate să funcţioneze fără glucoză. Poate devin diabetic. Posibil; am predispoziţie pentru aşa ceva.

— Ce se întâmplă, Babble? întrebă Maggie Walsh, aşezându-se alături de el în sala de conferinţe. Iarăşi o stare proastă? Îi făcu cu ochiul, ceea ce-l înfurie la culme. Ce mai e acum? Semeni cu Dama cu camelii.

— Lipsă de glucoză în sânge, spuse el studiindu-şi mâna pusă pe braţul fotoliului. Plus un anume coeficient de activitate neuro-musculară extrapiramidală. Agitaţie motorie de tip distonie. Foarte neplăcut.

Nu putea să sufere starea asta: degetul mare se zgârcea de parcă ar fi vrut să răsucească un cocoloş de pâine, limba i se încovoia spre cerul gurii, gâtul se usca… Doamne Dumnezeule, nu se mai termină?

În orice caz nu-i mai apăruse nici un herpes de săptămâna trecută. Se simţea fericit. Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Trupul e pentru dumneata ceea ce reprezintă o casă pentru o gospodină, constată Maggie Walsh. Îl simţi ca pe un mediu înconjurător.

— Mediul somatic este unul dintre cele mai reale lucruri care ne înconjoară, ţipă Babble furios. Este primul nostru mediu încă din timpul copilăriei; iar la bătrâneţe, când Demolatorul Formelor ne alterează vitalitatea şi ne distruge aspectul exterior, redescoperim că pretinsa lume exterioară nu are prea mare importanţă când esenţa noastră vitală e în joc.

— Este ceea ce te-a făcut să devii medic?

— E ceva mai complicat decât o simplă relaţie de tip cauză-efect. Asta presupune o dualitate. Alegerea unei vocaţii…

— Lăsaţi-o mai moale, voi de colo, strigă Glen Belsnor încetând de a manipula transmiţătorul. De ceasuri întregi încerca să-l facă să meargă. Dacă aveţi chef de vorbă,

plecaţi de-aici.

Mai multe persoane prezente aprobară cu tărie.

— Babble, declară Ignatz Thugg de pe scaunul în care se cuibărise, ai un nume care ţi se potriveşte[5].

Toţi cei prezenţi izbucniră într-un râs ce sună ca o uriaşă lătrătură.

— Şi ţie ti se potriveşte numele, îl atacă Tony Dunkelwelt pe Thugg[6].

— Gura! urlă Glen Belsnor, cu faţa roşie şi transpirată, meşterind în măruntaiele transmiţătorului. Dacă nu, nu voi reuşi niciodată să intru în legătură cu căcatul ăla de satelit! Dacă nu tăceţi din gură, pe voi o să vă spintec în locul nenorocitului ăstuia de mecanism. Şi plăcerea va fi de partea mea!

Babble se ridică, se răsuci pe loc şi părăsi sala.

În umbrele lăsate în urmă de soarele palid, aflat la apus, îşi fumă liniştit pipa gândindu-se la situaţia în care se aflau. Existenţa noastră, e în mâinile unui individ mediocru de felul lui Belsnor; aici, ei fac legea. În ţara orbilor, îşi spuse el cu acreală, chiorul e împărat. Ce viaţă! De ce naiba am venit eu aici? Nu găsi un răspuns imediat; nimic decât un geamăt în străfundul fiinţei lui: forme nedefinite alunecând, gemând şi strigând ca nişte suferinzi într-o sală de spital. Îl cuprinseră, ducându-l în viaţa sa anterioară, în febra ultimilor ani pe planeta Orion 17, în zilele trăite alături de Margo, ultima sa asistentă, cu care avusese o lungă şi foarte puţin elegantă legătură, o aventură care se terminase într-o aiureală tragi-comică – pentru ea ca şi pentru el. La urmă îl părăsise… adică ea fusese cea care…? De fapt, îşi spuse, fiecare îl părăseşte pe celălalt în momentul în care se ajunge la o asemenea porcărie. Am avut noroc că am scăpat la timp. Femeia aia mi-ar fi putut pricinui încă multe necazuri. În orice caz, mi-a distrus sănătatea, prin simplul fapt că mi-a epuizat proteinele din corp. Chiar aşa!… E ora la care trebuie să-mi iau uleiul de

---

[5] *Babble:* flecăreală.

[6] *Thug* (cu un singur *g):* gangster sau asasin (la origine, membru al unei secte hinduse de sugrumători, de prin secolul al XIX-lea).

germeni de grâu, vitamina mea E. Trebuie să mă întorc. Şi dacă tot mă duc în camera mea, o să iau şi nişte glucoză pentru hipoglicemie. Doar dacă nu o să leşin pe drum. Dacă o să mi se întâmple, asta cui o să-i pese? Deşi, dacă stau să mă gândesc, ce s-ar face fără mine? Prezenţa mea este absolut necesară pentru supravieţuirea lor, fie că recunosc dobitocii că e aşa, fie că nu. Sunt vital pentru ei; dar ei pentru mine? Da, în sensul în care e şi Glen Belsnor; este pentru că ştie, sau, se consideră în stare să execute manevrele de întreţinere ale acestei mici şi stupide colonii din care facem parte cu toţii. Această pseudo-familie cu membri fără nici o legătură între ei. Adunaţi aici din capriciul unei bande de sabotori, instalaţi la comanda lumii din afara noastră. Căcat.

Trebuie să vorbesc cu Tallchief şi… cum îl cheamă? Morley – care e un tip destul de bine – despre sabotorii care ne-au trimis aici, şi de Edificiul pe care l-am văzut… îndeajuns de îndeaproape ca să pot citi inscripţia de la intrare. Ceea ce nu i-a dat nimănui prin gând să facă. Cel puţin din câte ştiu eu.

O luă în direcţia blocului de locuinţe. Urcând treptele galeriei de plastic, văzu un grup de patru persoane: Susie Smart, Maggie Walsh, Tallchief şi Morley. Morley tocmai vorbea, cu burta înainte, ca şi când ar fi suferit de o hernie inghinală. Mă întreb ce bagă în el. Cartofi, fripturi, totul înecat în ketchup şi bere. Recunoştea întotdeauna un băutor de bere. O faţă buhăită cu pori dilataţi, cu pungi sub ochi. Trupul edemaţiat. Fără să mai vorbim de tulburări renale. Şi ca să pună capac la toate, scârbosul ten roşcovan.

Un ins ca Morley care se răsfaţă în halul ăsta e incapabil să înţeleagă că-şi toarnă otravă în organism. Embolii în perspectivă… care distrug zone critice în creier. Şi cu toate astea, continuă; indivizi rămaşi în stadiul primitiv! Regresează până la nivelul unui experiment pre-real. Poate e vorba despre un mecanism de supravieţuire biologică prost plasat: pentru binele speciei se procedează la o auto-eliminare. Lăsând femeile masculilor mai evoluaţi şi mai

competitivi.

Babble se alătură grupului şi, cu mâinile înfundate în buzunare, îl ascultă pe Morley care le povestea, cu lux de amănunte, experienţa sa teologică avută înainte de plecare. Sau pe care pretindea că o avusese.

— Mi-a spus *dragul meu prieten.* Se vedea că sunt cineva în ochii lui. M-a ajutat să încarc bagajele… asta ne-a luat ceva timp şi am putut sta de vorbă. Vocea lui era joasă dar îl înţelegeam perfect. Nu spunea nici un cuvânt inutil şi se exprima foarte îngrijit; nu avea nimic misterios, aşa cum se pretinde. Pe scurt, am încărcat bagajele la bord discutând. A vrut să mă binecuvânteze. De ce? Pentru că – aşa a spus – eram exact genul de persoană care era importantă pentru el. A spus-o aşa, foarte firesc. Eşti genul de persoană care e importantă pentru mine, sau ceva de genul ăsta. Sunt mândru de tine a mai spus. Dragostea ta pentru animale, mila ta pentru formele de viaţă inferioare, izvorăşte din întreaga ta mentalitate. Mila este fundamentală pentru fiinţa care a ieşit de sub Blestem. O personalitate ca a ta este exact ceea ce noi căutăm.

Morley se opri.

— Continuă, îl rugă Maggie Walsh fascinată.

— Apoi a spus ceva ciudat, reluă Morley. A spus: Tot astfel cum eu te-am salvat, ţi-am salvat viaţa din milă, ştiu că aceeaşi putere de compasiune îţi va permite, la rându-ţi, să salvezi – fizic şi spiritual – viaţa altora. Presupun că voia să spună, aici, pe Delmak-0.

— Dar nu a spus-o în mod explicit, observă Susie Smart.

— Nici nu era nevoie. Ştiam ce voia să spună; înţelegeam tot. De fapt eram în stare să comunic cu el mai limpede decât cu orice altă fiinţă. Nu vorbesc de voi – abia v-am cunoscut – dar cred că mă înţelegeţi. Nu e vorba despre un discurs simbolic, transcendental, nici despre absurditatea metafizică aşa cum era ea înţeleasă înainte ca Specktowsky să-şi scrie Cartea. Specktowsky a avut dreptate; o pot verifica pe baza propriilor mele experienţe cu el. Cu Călătorul, vreau să spun.

— L-ai mai văzut înainte? întrebă Maggie Walsh.

— De multe ori.
Doctorul Milton Babble interveni:
— L-am văzut în şapte rânduri. Şi l-am întâlnit, o dată, pe Psihomodelator. Ceea ce ridică la opt experienţele mele cu Unica şi Adevărata Divinitate.
Ceilalţi îl priviră cu expresii diferite. Susie Smart părea sceptică; Maggie Walsh manifesta o neîncredere totală; Tallchief şi Morley păreau oarecum interesaţi.
— Şi l-am văzut în două rânduri pe Mijlocitor, urmă Babble. Adică zece experienţe în total. În cursul vieţii mele, bineînţeles.
— Ascultând povestea pe care ne-a spus-o domnul Morley despre experienţa sa, întrebă Tallchief, ţi se pare similară cu a dumitale?
Babble dădu cu piciorul într-o piatră, care pocni zidul din faţă.
— În ansamblu, da. Mai mult sau mai puţin. Cred că putem accepta ca adevărate cele spuse de Morley… într-o mare măsură. Şi totuşi – făcu o pauză semnificativă – sunt oarecum sceptic. Era într-adevăr Călătorul? V-aţi gândit la asta? Nu că aş dori să neg realitatea apariţiilor Călătorului; experienţele proprii sunt o dovadă!
— Ştiu că era el, protestă Morley iritat, pentru că mi-a vorbit despre pisica mea.
— Ah! pisica dumnitale. Babble se însenină. Surâsul lui părea doar din exterior; simţi că sistemul său circulatoriu e traversat de o mare bunădispoziţie. Deci, de aici vine aluzia la compasiunea dumitale faţă de formele de viaţă inferioare.
Tot mai supărat, Morley strigă:
— Cum crezi că un vagabond în trecere ar fi putut fi la curent cu existenţa pisicii mele? De altfel în preajma lui *Tekel Phares* nu există vagabonzi. Toată lumea munceşte; aşa reuşeşte să funcţioneze un kibuţ.
Era distrus şi nefericit.
În spatele lor, în lumina zilei care pălea, răsună vocea lui Glen Belsnor:
— Veniţi. Am reuşit să iau legătura cu curva aia de

satelit! O să dau drumul la audiobandă!

Babble se puse în mişcare gândind: nu credeam că va reuşi. Dar era cât se poate de uşurat fără să ştie prea bine de ce. Era în legătură cu Morley şi cu povestea lui fascinantă despre întâlnirea cu Călătorul? Fascinantă? Pentru el nu, nu mai putea fi. Nu, de când fusese trecut prin ciur şi prin dârmon la acea scrupuloasă investigaţie condusă de către un individ dotat cu putere de judecată şi cu un sens critic matur!

Intrară toţi cinci în sală şi se aşezară alături de ceilalţi. Megafoanele echipamentului radio, instalate de Belsnor, pârâiau lăsând să transpară din când în când voci neclare. Deşi pârâitul îi zgâria urechile lui Babble, el nu spuse nimic, afişând o atenţie plină de politeţe aşa cum părea că aşteaptă tehnicianul lor de la ei toţi.

— Banda nu a început încă să se deruleze, îi informă Belsnor. Treaba asta o să se întâmple când îi voi da eu semnalul satelitului.

— Dă-i drumul, ordonă Wade Frazer.

— Da, Glen, dă drumul benzii, insistară voci din toate colţurile sălii.

— De acord, spuse Belsnor. Apăsă pe un buton de control şi nişte lumini începură să clipească, în timp ce mecanismele de servo-asistenţă intrară în activitate la bordul satelitului.

O voce ieşi din difuzoare:

— *Bine aţi venit în colonia de pe Delmak-0. Aici generalul Treaton, de la Interplan Vest.*

— Asta e, strigă Belsnor. Asta e banda.

— Taci din gură, Belsnor. Să ascultăm.

— Putem s-o punem să se deruleze de câte ori vrem, protestă Belsnor.

— *Sunteţi acum aici cu toţii,* declară generalul Treaton. *Conform previziunilor noastre, asta ar urma să se întâmple cel mai târziu în jurul lui 14 septembrie, timpul de pe Terra. Vreau să vă explic întâi de ce, din ordinul cui şi în ce scop, a fost fondată colonia de pe Delmak-0. Obiectivul ei principal este de a...*

Vocea se opri brusc. Wheeeeeee, făcură difuzoarele cu stridenţă. Ughhhhhhh. Akkkkkkkkkk. Belsnor, mut de disperare, fixa cu ochii căscaţi aparatura din faţa sa. Ubbbbbb urlară difuzoarele; paraziţii deveniră extrem de sonori apoi se stinseră pe măsură ce Belsnor manevra butoanele. Liniştea căzu grea.

După câteva clipe, Ignatz Thugg izbucni în râs.

— Ce se întâmplă, Glen? întrebă Tony Dunkelwelt.

Belsnor explică cu voce stinsă:

— Nu sunt decât două capete pe acest tip de transmiţător. Unul de ştergere, cel prin faţa căruia trece întâi banda şi unul de citire şi de înregistrare. S-a întâmplat că cel de-al doilea cap a trecut accidental de la citire la înregistrare. Deci, şterge în mod automat banda. Şi nu pot face nimic; este în poziţie de înregistrare şi aşa o să rămână. Până ce toată banda va fi ştearsă.

— Dar dacă se va şterge, interveni Walt Frazer, conţinutul benzii va rămâne necunoscut pentru totdeauna!

— Exact. Se şterge fără ca să înregistreze altceva. Şi nu e nimic de făcut pentru a pune aparatul pe citire. Uitaţi-vă. Manevră câteva butoane. Nimic! Capul este blocat. Nu mai e nimic de făcut. Se aşeză, îşi luă ochelarii de pe ochi şi-şi şterse fruntea de sudoare. Doamne Dumnezeule. Ce treabă împuţită!

Difuzoarele mai pârâiră un timp apoi tăcură. Nimeni nu scoase o vorbă.

Nu era nimic de spus.

Capitolul 5

— Nu avem decât o singură soluţie, concluzionă Glen Belsnor, să contactăm Terra prin releele de comunicare şi să avertizăm Interplan Vest şi pe generalul Treaton despre situaţia creată. Ţinând cont de circumstanţe, ne vor trimite fără îndoială un satelit de comunicaţii care să conţină un duplicat al benzii.

— Şi cât o să dureze asta? întrebă Susie Smart.

— Nu ştiu, răspunse Glen Belsnor. N-am încercat niciodată să intru în legătură cu releul de comunicaţii, de când am ajuns aici. O să vedem. Poate fi vorba de o nimica toată sau poate o să ne ia vreo câteva zile. Singura problemă… îşi frecă bărbia acoperită de o barbă deasă. S-ar putea să existe un dispozitiv de securitate. Generalul Treaton nu ţine ca cererile noastre să se plimbe pe unde, astfel ca oricine să le poată intercepta cu un receptor oarecare. În acest caz, s-ar putea să nu ia în seamă – pur şi simplu – mesajul nostru.

— Dacă aşa stau lucrurile, interveni Babble cu vehemenţă, ar fi mai bine să ne facem bagajele şi să plecăm imediat!

— Să plecăm, cum? făcu Ignatz Thugg surâzând maliţios.

Navetele! realiză Seth Morley. Nu există, aici, nici un fel de mijloc de transport, în afara navetelor rămase fără carburant. Şi chiar dacă am putea goli toate rezervoarele până la ultima picătură ca să umplem unul singur, nu există nici un sistem de ghidaj care să ne permită să ne regăsim drumul. Ar trebui ca una dintre coordonate să fie Delmak-0. Ori, Delmak-0 nu figurează pe hărţile Interplan Vest… deci, nu există posibilitatea de a fi remorcaţi. Oare asta este explicaţia? De asta au insistat ca să venim toţi cu navete?

Suntem subiecţii unei experienţe. Asta suntem: o experienţă. Nici n-au existat instrucţiuni la bordul satelitului. Probabil că totul a fost o uriaşă lucrătură.

— Încearcă, totuşi, să iei legătura cu releul, propuse Tallchief. Poate că o să reuşeşti de la prima încercare.
— De ce nu? acceptă Belsnor.
Reglă cadranele, îşi fixă căştile de ascultare la urechi, deschise şi închise mai multe circuite. Într-o linişte totală, ceilalţi aşteptau atenţi. Ca şi cum, se gândi Morley, viaţa noastră ar depinde de această clipă anume. Şi… poate că era adevărat.
— Nimic? întrebă într-un târziu Betty Jo Berm.
— Nimic, răspunse Belsnor. Trec pe circuit TV. Micul ecran se lumină, traversat de nişte liniuţe. Asta e frecvenţa pe care operează releul. Ar trebui să-l receptăm.
— Dar nu-l receptăm, constată Babble.
— Nu, repetă Belsnor, continuând să manevreze tot felul de butoane.
Nu mai era ca pe vremea când te puteai juca cu un condensator variabil până ce captai semnalul dorit. Devenise mult mai complicat. Belsnor închise brusc contactul; ecranul se stinse şi în difuzoare pârâiturile încetară.
— Ce se întâmplă? întrebă Mary Morley.
— Transmiţătorul nu funcţionează, răspunse Belsnor.
— Ceeee?
Exclamaţii pline de spaimă ţâşniră din toate colţurile sălii.
— Nu e nici o mirare că nu captăm releul. Şi cum nu putem emite nimic, nici o primejdie ca cineva să ne intercepteze. Se aşeză mai comod în fotoliu, cu faţa desfigurată de panică. E o făcătură, o capcană!
— Vorbeşti serios? întrebă Wade Frazer. Crezi într-adevăr că e o treabă premeditată?
— Nu, eu am asamblat transmiţătorul, explică Glen Belsnor. De când am ajuns aici l-am încercat de mai multe ori; am recepţionat mai multe emisii provenind de la operatori din sistemul stelar şi am putut să le răspund. Totul părea normal. Şi acum… Ţinea ochii plecaţi spre aparat cu o expresie de încordare. Am înţeles, spuse el brusc ridicând fruntea. Da, înţeleg ce s-a întâmplat.

— E grav? se îngrijoră Ben Tallchief.

Belsnor urmă:

— Când satelitul a primit semnalul meu de a declanşa banda, a trimis, la rându-i, un alt semnal. Un semnal care s-a recepţionat numai aici. Arătă cu degetul spre transmiţător. Iar acest semnal a tăiat orice circuit, anulând programarea mea. Nu mai putem nici recepţiona, nici emite, oricare ar fi comenzile pe care eu le-aş da aparatului. Ar fi necesar, probabil, un alt semnal de la satelit, pentru ca să-l repună în funcţiune. Scutură din cap. Să vezi şi să nu crezi! Noi înşine am declanşat totul intrând în legătură cu satelitul; drept răspuns, ne-a fript toate circuitele. E ca o lovitură fulgerătoare la şah. Şi eu am fost cel care a apăsat pe buton. Ca un şoarece într-o cuşcă care, în loc să apese pe levierul care-i aduce mâncarea, a apăsat pe cel care-l electrocutează.

Vocea i se stinse, plină de amărăciune. Era doborât şi învins.

— Demontează emiţătorul, sugeră Seth Morley. Şi remontează-l, eliminând ceea ce-l împiedică să funcţioneze.

— Conţine, probabil, – mai mult ca sigur – un element autodistructiv. Sunt deja atinse o seamă de piese vitale sau care se vor bloca, în momentul în care o să încerc să-l demontez. Şi nu am nici o piesă de schimb; chiar dacă nu sunt decât câteva circuite stricate, nu pot face nimic.

— Raza de ghidaj automat, propuse Morley. Cea pe care am urmat-o ca să ajung aici. Ai putea să te foloseşti de ea ca să transmiţi mesajul.

— Raza de ghidaj funcţionează timp de o sută cincizeci de mii de kilometri iar apoi se dispersează. Nu la distanţa asta ai captat raza care te-a ghidat?

— Mai mult sau mai puţin, recunoscu Morley.

— Suntem complet izolaţi, declară Belsnor. Nu le-a trebuit mai mult decât câteva minute ca să ne-o coacă!

— Ceea ce am putea face, concluzionă Maggie Walsh, ar fi doar o rugăciune în comun. Emisă de la nivelul glandei pineale ar putea trece… dacă este scurtă.

— Pot să încerc s-o redactez, din moment ce sunt lingvist, propuse Betty Jo Berm.

— Ca o ultimă şansă, acceptă Belsnor.

— Nu ca o ultimă şansă, îi replică Maggie Walsh. Ci ca o metodă, eficace şi confirmată, de a obţine ajutor. Domnul Tallchief a venit aici în urma unei rugăciuni.

— Dar ea a fost transmisă prin releu, spuse Belsnor. E imposibil, pentru noi, să intrăm în legătură cu el.

— Nu crezi în rugăciune? întrebă Wade Frazer, pe un ton iritat.

Belsnor răspunse:

— Nu cred în rugăciunile amplificate prin intermediul electronicii. Chiar Specktowsky a fost de această părere; pentru a fi eficace o rugăciune trebuie să fie transmisă prin ansamblul de lumi divine astfel ca toate înfăţişările să fie atinse.

— Îţi sugerez, propuse Morley, să transmiţi rugăciunea noastră comună atât de departe cât poţi, prin intermediul razei de ghidaj. Dacă o putem proiecta la o sută cincizeci de mii de kilometri de aici, Divinităţii îi va fi mult mai uşor să o capteze, dată fiind gravitaţia care operează în proporţie inversă faţă de puterea rugăciunii; altfel spus, dacă reuşim să propulsăm rugăciunea la o anumită distanţă de un corp planetar – şi o sută cincizeci de mii de kilometri este o distanţă rezonabilă – în acest caz există, matematic vorbind, destule şanse ca diverse înfăţişări să o intercepteze. Specktowsky a menţionat acest detaliu nu mai ştiu unde. Poate că la sfârşitul Cărţii, într-o addendă.

Wade Frazer spuse:

— E împotriva legii Pământului… îndoiala în privinţa puterii unei rugăciuni, vreau să spun. E o violare a codului civil în vigoare, la toate nivelele şi în toate sectoarele din Interplan Vest.

— Şi ai de gând să faci un raport? întrebă ironic Ignatz Thugg.

— Nimeni nu se îndoieşte de puterea rugăciunii, interveni Ben Tallchief privindu-l pe Frazer cu ostilitate. Suntem doar în dezacord asupra celei mai bune metode de

a o utiliza. Se ridică. Am chef de un pahar, anunţă el. La revedere.

Părăsi sala clătinându-se uşor.

— Bună idee, conveni Susie Smart. Cred că mă duc şi eu să beau ceva. Se ridică adresând un zâmbet circular, lipsit de expresie. E îngrozitor, nu găsiţi? Nu pot crede că generalul Treaton a montat toată chestia asta; există undeva o eroare. O pană electronică de care nu am aflat. Nu credeţi?

— După câte ştiu, spuse Morley, generalul Treaton este o persoană cât se poate de onorabilă.

De fapt, nu auzise niciodată de generalul Treaton, dar presupunea că asta era ceea ce trebuia spus ca să se liniştească puţin spiritele. Aveau cu toţii nevoie de încurajare, iar ideea că generalul Treaton era un ins onorabil, nu putea să le facă decât bine. Trebuia să crezi în lucruri şi fiinţe palpabile, nu numai în religie. Se dovedea a fi o necesitate vitală.

Doctorul Babble i se adresă lui Maggie Walsh:

— Cărui aspect al Divinităţii ne vom adresa în rugăciunea noastră?

— Dacă doriţi ca timpul să se redesfăşoare până în momentul care precede recrutarea noastră aici, răspunse ea, trebuie să-l alegem pe Psihomodelator. Dacă vrem ca Divinitatea să intervină în favoarea noastră ca să fim înlocuiţi cu toţii, atunci, în situaţia dată, trebuie să ne adresăm Mijlocitorului. Dacă dorim un ajutor individual ca să ieşim din necaz…

— Toţi trei, spuse Bert Kosler cu o voce tremurândă. Să lăsăm Divinitatea să decidă ea însăşi care entitate doreşte s-o utilizeze.

— Poate că nu va dori să utilizeze nici una, interveni Susie Smart acră. Am face mai bine să luăm o hotărâre. Nu face şi asta parte din arta rugăciunii?

— Da, recunoscu Maggie Walsh.

— Există o formulă, hotărî Wade Frazer. Trebuie să începem prin a spune: *Mulţumim pentru tot sprijinul şi ajutorul pe care ni l-ai acordat în trecut. Nu dorim să te*

supărăm din nou, cu toate câte le ai pe cap, dar situaţia noastră este următoarea. Se întrerupse, rămânând pe gânduri. Apoi îl consultă pe Belsnor: Care e de fapt situaţia? Dorim doar ca transmiţătorul să fie reparat?

— Mai mult decât atât, se repezi Babble. Vrem să fim luaţi de aici şi să nu mai auzim în vecii vecilor de Delmak-0.

— Dacă transmiţătorul va funcţiona, spuse Belsnor, putem să ieşim din încurcătura asta singuri. Îşi muşcă încheietura de la mâna dreaptă. Cred că trebuie să cerem piese de schimb pentru transmiţător şi să ne ocupăm singuri de rest. Cu cât ceri mai puţin într-o rugăciune, cu atât e mai bine. Nu asta se spune în Carte? întrebă el, întorcându-se spre Maggie Walsh.

— La pagina 158, răspunse Maggie, Specktowski declară: *Sufletul conciziunii – scurtul timp pe care-l avem ca să trăim – este înţelepciunea. În materie de artă a rugăciunii, înţelepciunea este invers proporţională cu lungimea.*

Belsnor propuse:

— Să spunem simplu: *Călător-Rătăcitor-pe-Terra, ajută-ne* să găsim piese detaşate pentru transmiţătorul nostru.

— Ceea ce trebuie să facem, declară Maggie Walsh, este să-l rugăm pe domnul Tallchief să redacteze rugăciunea, din moment ce ultima pe care a făcut-o i-a fost ascultată. Va şti să aleagă cuvintele potrivite.

— Găsiţi-l pe Tallchief, propuse Babble. Probabil că e pe cale de a-şi scoate bagajele din navetă. Să se ducă cineva să-l cheme.

— Mă duc eu, se oferi Seth Morley.

Se ridică şi ieşi din sală, păşind în întunericul nopţii de afară.

— A fost o idee foarte bună, Maggie, se auzi în urmă-i vocea lui Babble, iar spusele lui fură întărite de un murmur aprobator al tuturor celor de faţă.

Morley îşi urmă drumul cu precauţie; era uşor să te pierzi într-un loc pe care, încă, nu-l cunoşti. Ar fi trebuit, poate, să las pe altcineva să se ducă să-l caute pe Tallchief.

Clădirea din faţa lui avea o fereastră luminată. Poate e aici, gândi Seth Morley îndreptându-se în direcţia ei.

Ben Tallchief îşi termină paharul, căscă, îşi mângâie mărul lui Adam, căscă din nou şi se ridică greoi. E momentul să plec. Sper că o să reuşesc să-mi găsesc naveta pe întunericul ăsta.

Ieşi pe alee şi se îndreptă în direcţia în care presupunea că se află aparatele. De ce naiba nu era nici o lumină aici? se întrebă el înainte de a realiza că tovarăşii săi avuseseră alte probleme decât grija iluminatului. Pana transmiţătorului acaparase, pe bună dreptate, atenţia tuturor. Dar de ce nu sunt cu ei acolo? Să-mi joc rolul de element component al grupului. Dar ăsta nici măcar nu era un grup: nu era decât o adunătură de individualităţi, aflate în conflict unele cu altele. Cu oameni de felul ăsta erai singur, fără rădăcini, fără fond comun. Se simţi atras, din nou, de instinctul nomad din trecut şi nu dori altceva decât să se mişte; oriunde, în orice direcţie. În acest moment cineva îl strigă: cineva care-l strigase chiar în clipa în care părăsise sala de conferinţe ca să se ducă la locuinţa ce-i fusese rezervată şi care acum îl îmbia să-şi caute naveta în întunericul din jur.

O formă vagă şi întunecată se mişcă în faţa lui şi, desprinzându-se din obscuritatea mult mai puţin accentuată a cerului, silueta se contură:

— Tallchief?

— Da. Cine e?

Încercă să străbată întunericul cu privirea.

— Morley. M-au trimis să te caut. Vor să compui o rugăciune, pentru că a ta a fost ascultată acum câteva zile.

— Nu mai vreau să adresez nici o rugăciune, declară Tallchief cu violenţă strângând din dinţi. Uită-te ce-a ieşit: închis aici cu voi. Nu spun asta ca să te jignesc; doar că… Îşi agită mâinile. A fost inuman şi o cruzime să-mi împlinească această rugăciune, ţinând cont de situaţia în care ne aflăm. Divinitatea ar fi trebuit să ştie!

— Îţi înţeleg sentimentele.

— De ce nu compui dumneata rugăciunea? L-ai întâlnit

pe Călător; te vei descurca foarte bine.

— Nu sunt prea priceput la rugăciuni. Şi nu l-am invocat pe Călător; el a fost cel care a venit la mine.

— Bei un pahar? propuse Tallchief. După asta, poate-mi dai o mână de ajutor să descarc bagajele.

— Trebuie să mă ocup de bagajele mele.

— O atitudine foarte cooperantă!

— Dacă mă ajutai întâi dumneata…

Tallchief îl întrerupse:

— Pe curând.

Îşi continuă drumul în întuneric, înaintând orbeşte, până ce se lovi de un obiect metalic. O navetă. Găsise locul. Acum trebuia doar s-o identifice pe a sa.

Se întoarse în loc. Nici urmă de Morley.

De ce nu m-o fi ajutat? Am nevoie de cineva care să-mi care lucrurile. Bun. Dacă reuşesc să aprind luminile de aterizare ale aparatului, o să pot vedea. Localiză volantul care deschidea tambuchiul şi-l deschise. Luminile de poziţie se aprinseră în mod automat; acum vedea. Poate că e destul dacă-mi iau hainele, articolele de toaletă şi Cartea, hotărî el. O să citesc din Carte încercând să adorm. Sunt frânt; m-a dat gata pilotajul ăsta nenorocit, până în locul ăsta de rahat. Fără să mai vorbim de pana transmiţătorului care a pus capac la toate!

De ce l-oi fi rugat să mă ajute? Nu-l cunosc, abia dacă am schimbat două vorbe. Să-mi car lucrurile, e treaba mea. O fi având şi el problemele lui.

Apucă o cutie cu cărţi şi începu să le care în direcţia – spera – a blocului de locuit. Trebuie să găsesc o lanternă, îşi spuse în timp ce bâjbâia prin întuneric. Fir-ar a dracului, am uitat să aprind luminile în cameră. Toate-mi merg pe dos. Mai bine m-aş duce la ceilalţi. Nu, duc cutia asta, mai beau un pahar şi poate că până atunci vor ieşi, în sfârşit, nenorociţii ceilalţi din sală şi mă vor ajuta.

Mormăia, simţindu-se cu sufletul la gură din pricina oboselii; înainta cu greu spre blocul de locuinţe. Nici o lumină. Erau ocupaţi cu compunerea rugăciunii; cât mai adecvată! Gândindu-se la asta începu să râdă. Îşi vor

petrece noaptea discutând, presupuse el, şi râse din nou, dar de data asta cu furie şi dezgust.

Îşi regăsi camera doar pentru că avea uşa lăsată deschisă. Intră, puse jos cutia cu cărţi, suspină, se ridică, aprinse toate luminile... şi rămase în picioare cercetând camera mică cu patul şi comoda asortată. Patul nu-i plăcea; era mic şi părea foarte tare. Fir-ar al naibii! înjură el aşezându-se. Scoase mai multe cărţi, cotrobăi prin cutie până ce găsi sticla cu coniac Peter Dawson; deşurubă dopul şi bău direct din sticlă, dezgustat şi amărât.

Prin uşa deschisă vedea cerul; stelele, pentru o clipă înceţoşate de perturbaţiile atmosferice, deveniră brusc strălucitoare. De cele mai multe ori era greu să le vezi limpede prin refracţiile provocate de atmosfera planetară.

O masă imensă, cenuşie, se încadră în uşa deschisă, acoperind lumina stelelor. Umbra avea un tub aţintit spre el. Întrezări cocoşul armei cu lunetă. Ce naiba era asta? Căscă în zadar ochii, apoi auzi un *poc* slab, ca sunetul unui dop care sare. Umbra cenuşie se dădu înapoi şi stelele apărură din nou. Dar se schimbaseră. Văzu două stele intrând în coliziune şi formând o nouă; aceasta se aprinse şi apoi, sub ochii lui, începu încet să se stingă. Văzu lumina flăcării devenind din ce în ce mai palidă, dispărând în tenebrele nopţii. Alte stele se răceau în acelaşi timp; desluşea metoda Demolatorului Formelor: aducerea stelelor în stadiul de jăratec strălucitor, apoi de praf de cenuşă, stinse şi tăcute. Un linţoliu de energie termică apăsa lumea, această lume mică şi ciudată pe care n-o iubea şi căreia nu-i cunoştea rostul.

Era în pragul morţii, realiză el. Universul. Linţoliul termic se întindea din ce în ce mai atotcuprinzător, ca să se transforme apoi într-o perturbaţie atmosferică – atât; aceasta lumina cerul cu o lucire pâlpâitoare ca flacăra unei lumânări. Dar chiar această izbucnire termică era pe cale de a se epuiza. Ce ciudat şi înfricoşător e totul. Se ridică şi făcu un pas spre uşă.

Şi acolo, drept şi nemişcat, muri.

Îl găsiră un ceas mai târziu. Seth Morley, în picioare, alături de soţia lui, se afla la marginea grupului înghesuit în încăperea strâmtă. Nu se putu împiedica să gândească: *S-a întâmplat ca să-l împiedice să ne ajute; să-l împiedice să compună rugăciunea.*

— Este vorba despre aceeaşi forţă care ne-a dat gata transmiţătorul, spuse Ignatz Thugg.

Ştiau, ştiau că dacă Tallchief ar fi formulat rugăciunea, ea ar fi trecut. Chiar şi fără relee.

Toţi aveau feţele înspăimântate şi cenuşii, remarcă Seth Morley. Chipurile lor, în lumina slabă a încăperii, păreau de piatră. Ca cele ale idolilor de acum câteva milenii. Timpul se închide peste noi. E ca şi cum viitorul ne-ar scăpa. Nouă tuturor, nu numai lui Tallchief.

— Babble, poţi face o autopsie? întrebă Betty Jo Berm.

— Într-o oarecare măsură, da.

Doctorul Babble se aşezase alături de trupul lui Tallchief, atingându-l în diferite locuri. Nici o urmă de sânge. Nici o urmă de rană. Moartea părea naturală: un accident cardiac, de pildă. Sau, poate, ar fi putut fi ucis de un pistol termic, de la mică distanţă… dar în acest caz ar trebui să aibă urme de arsură. Descheie nasturii cămăşii ca să-i examineze pieptul.

— S-ar putea ca unul dintre noi s-o fi făcut. E o posibilitate pe care n-ar trebui s-o neglijăm.

— *Ei* au făcut-o, decretă Maggie Walsh.

— Posibil, spuse Babble. O să fac tot ce pot. Doctorul îşi îndreptă bărbia, rând pe rând, spre Thugg, Wade Frazer şi Glen Belsnor. Ajutaţi-mă să-l duc la infirmerie; o să-i fac autopsia imediat.

— Nici măcar nu-l cunoaştem, constată Mary.

— Cred că sunt ultimul care l-a văzut în viaţă, murmură Seth Morley. Voia să-l ajut să-şi transporte lucrurile. I-am promis că o voi face mai târziu, când voi avea timp. Părea prost dispus; am încercat să-l fac să înţeleagă că avem nevoie de el să compună rugăciunea, dar nu l-a interesat. Nu se gândea decât la bagajele lui.

Resimţea un acut sentiment de culpabilitate. Poate că

dacă l-ar fi ajutat, ar fi rămas în viaţă. Babble are dreptate; poate că e vorba de o criză de inimă provocată de efortul de a căra cutii prea grele. Dădu cu piciorul în cutia plină de cărţi întrebându-se dacă asta fusese cauza accidentului – cutia grea şi refuzul său de a-l ajuta. M-a rugat şi eu nu l-am ajutat, regretă el.

— Nu ai remarcat nimic care să ne permită să presupunem o sinucidere? întrebă doctorul Babble.

— Nu.

— Foarte ciudat, spuse doctorul dând din cap obosit. Bun, hai să-l ducem la infirmerie.

Capitolul 6

Cei patru bărbaţi transportară trupul lui Tallchief prin clădirea întunecată. Vântul rece îi făcea să se înfioare, punându-i, faţă în faţă, cu duşmănoasa planetă Delmak-0… cu prezenţa ostilă care îl ucisese pe Tallchief.

Babble aprinse luminile. Îl culcară pe Tallchief pe o masă înaltă, acoperită cu metal.

— Cred că ar trebui să mergem fiecare în camerele noastre şi să rămânem acolo până la terminarea autopsiei, spuse Susie Smart tresărind ca dintr-un somn.

Wade Frazer interveni.

— Ar fi mai bine să rămânem împreună până ce doctorul îşi va face raportul. Şi mai cred că în aceste împrejurări şi după această teribilă întâmplare care ne-a întristat pe toţi, ar trebui să alegem de îndată un şef, un bărbat energic, care să facă din noi un grup sudat, aşa cum nu am fost până acum. Sunteţi de acord?

După câteva clipe de tăcere apăsătoare, Glen Belsnor răspunse:

— De acord.

— Putem să votăm în mod democratic, propuse Betty Jo Berm. Dar trebuie să ne luăm unele precauţiuni. Făcea eforturi să-şi găsească cuvintele. Nu trebuie să dăm puteri absolute unui şef. Şi trebuie să avem posibilitatea să-l înlocuim printr-un nou vot, în cazul în care nu suntem mulţumiţi de el. Adică, pe timpul cât se află în fruntea noastră, trebuie să ne supunem… şi… el nu trebuie să se dovedească slab. Dacă e prea slab, vom continua să fim ceea ce suntem în prezent: un grup de indivizi care nu reuşesc să fie solidari, nici măcar în faţa morţii.

— Să mergem în sala de conferinţe, hotărî Tony Dunkelwelt. Vom putea vota imediat, nu e nevoie să mai aşteptăm. S-ar putea să mai moară cineva, înainte de a apuca să ne alegem un şef.

În grup, abătuţi, ieşiră din clădirea infirmeriei şi se îndreptară spre sala de conferinţe. Transmiţătorul era

branşat; toţi îi auziră bâzâitul, de îndată ce intrară în încăpere.

— O maşinărie atât de mare şi complicată, spuse Maggie Walsh privind-o, şi atât de inutilă.

— Nu crezi că ar fi cazul să ne înarmăm? întrebă Bert Kosler trăgându-l de mânecă pe Morley. Dacă cineva încearcă să ne omoare…

— Să aşteptăm rezultatul autopsiei, îl întrerupse Seth Morley.

Wade Frazer declară cu un aer profesoral în timp ce se aşeza:

— Să votăm prin ridicare de mâini. Fiecare să rămână la locul său, în timp ce voi striga numele şi voi număra voturile. Toată lumea este de acord?

Avea în voce o urmă de sarcasm care-i displăcu foarte tare lui Seth Morley.

Ignatz Thugg strigă:

— Nu o să reuşeşti, Frazer. Oricât de tare ai dori. Nimeni, din cei de faţă, nu o să se lase condus de tine.

Se lăsă să cadă pe scaun, îşi încrucişă picioarele şi-şi aprinse o ţigară.

În timp ce Frazer citea numele şi nota voturile, mulţi îşi făceau propriile însemnări. Nu au încredere în Frazer, trase concluzia Seth Morley. Şi nu-i blama pentru asta.

— Persoana care se află în frunte, anunţă Frazer după ce totul se termină, este Glen Belsnor.

Trânti foaia pe masă râzând grosolan.

Ca şi când, gândi Morley, ne-ar spune: hai, băgaţi-vă capul în laţ. Sunteţi liberi să vă bateţi joc de viaţa voastră. Dar alegerea lui Belsnor i se părea bună; el însuşi, atât de puţin cât îl cunoştea, votase pentru electrotehnician. I se părea în regulă în ciuda insatisfacţiei pe care o afişa Frazer. Şi, judecând după murmurul de uşurare care străbătu asistenţa, majoritatea era de aceeaşi părere.

— În aşteptarea raportului doctorului Babble, propuse Maggie Walsh, am putea să ne rugăm pentru sufletul lui Tallchief, ca să intre în veşnicie.

— Să citim pasajul din Carte, spuse Betty Jo Berm.

Scoase exemplarul ei din buzunar şi i-l pasă lui Maggie Walsh. Citeşte la pagina 70, unde e vorba despre Mijlocitor. Lui dorim să ne adresăm, nu?

Maggie Walsh începu să spună cuvintele pe care le cunoşteau cu toţii. *A intrat în istorie Mijlocitorul, oferindu-se drept jertfă pentru ca Blestemul să fie anulat. Mulţumită de învierea creaţiunii Sale, prin această întruchipare a chipului Său, prin această dovadă a măreţei Sale victorii – cu toate că parţială – Divinitatea a murit înainte de a se arăta, din nou, în semn de triumf asupra Blestemului, şi deci a morţii, pentru a se întoarce după aceea, străbătând prin cercuri concentrice, până la Dumnezeu însuşi.* Şi aş mai adăuga acest pasaj care mi se pare foarte potrivit: *Apropiata – şi ultima – perioadă este Ziua Judecăţii, când cerurile se vor răsuci ca pergamentul şi când fiecare vietate – deci toate creaturile, atât oamenii cât şi organismele humanoide non terestre – se vor împăca cu Divinitatea originară, adică fiinţa unică şi sursa a toate (dar nu, poate, şi cu Demolatorul Formelor).* Se întrerupse o clipă apoi ceru: repetaţi cu toţii după mine cu voce tare, sau doar în gândul vostru.

Ridicară cu toţii capul, privind în sus, aşa cum se cuvenea, ca să fie mai uşor auziţi de către Divinitate.

— Nu-l cunoaştem foarte bine pe domnul Tallchief.

Cu toţii, în cor, repetară:

— Nu-l cunoaştem prea bine pe domnul Tallchief.

— Dar ni s-a părut un om de treabă.

Repetară, în cor:

— Dar ni s-a părut un om de treabă.

Maggie ezită, se gândi o clipă, apoi reluă:

— Scoate-l din timp şi fă-l nemuritor.

— Scoate-l din timp şi fă-l nemuritor.

— Redă-i forma pe care a avut-o iniţial, înainte de a fi atins de Demolatorul Formelor.

Începură cu toţii:

— Redă-i forma pe care… apoi se opriră. Doctorul Babble intrase foarte tulburat.

— Trebuie să terminăm rugăciunea, stărui Maggie.

— O să o terminaţi altădată, o repezi doctorul Babble. Am putut determina cauza decesului. Consultă mai multe notiţe pe care le ţinea în mână. Cauza morţii: vastă inflamare a bronhiilor datorată unei creşteri anormale a histaminei în sânge provocând obstrucţionarea traheei; cauza imediată a morţii a fost sufocarea provocată de o seamă de substanţe alergizante. A fost muşcat de către o insectă sau s-a frecat de o plantă care-şi descărca fuzilele. O insectă sau o plantă, cu înmagazinare de substanţă, la care era alergic în cel mai mare grad. Aduceţi-vă aminte de starea de rău a lui Susie Smart, în prima săptămână de la sosire, după ce a atins urzicile de pe această planetă. Şi Kosler. Făcu un gest spre bătrân. Dacă n-ar fi venit să mă consulte de urgenţă, ar fi fost şi el mort. În ce-l priveşte pe Tallchief, şansele au fost împotriva noastră; a ieşit singur, în plină noapte. Nimeni nu a fost de faţă atunci când soarta l-a lovit. A murit singur; cred că l-am fi putut salva, dacă am fi fost lângă el.

Roberta Rockingham, cu o cuvertură pe genunchi, zise, după o clipă de tăcere:

— Ei bine, e mult mai încurajator decât am sperat. Se pare că nimeni nu doreşte să ne omoare… ceea ce e grozav, nu credeţi?

Îi privi pe rând, aţintind urechea pentru a prinde vreun cuvânt, în cazul în care cineva ar fi dorit să i se adreseze.

— Evident, spuse Wade Frazer cu o voce care părea că vine de departe şi cu o strâmbătură ce-i era proprie.

— Babble, interveni Ignatz Thugg, am votat în lipsa dumitale.

— Dumnezeule mare, strigă Betty Jo Berm. Adevărat. Trebuie, oare, s-o luăm de la început!

— Aţi ales un şef? întrebă Babble. Fără să mă consultaţi? Cine a fost desemnat?

— Eu, spuse Glen Belsnor.

— În ceea ce mă priveşte, declară Babble într-un târziu, sunt de acord cu Glen.

— Avea trei voturi în plus, preciză Susie Smart.

Babble dădu aprobator din cap:

— Am spus că mie îmi convine!

Seth Morley se postă în faţa lui Babble:

— Eşti sigur în ceea ce priveşte cauza decesului?

— Fără nici un dubiu. Am echipamentul necesar pentru a…

— Ai găsit urma unei înţepături de insectă?

— De fapt, nu…

— O rană, pe care ar fi putut-o lăsa o plantă?

— Nici măcar, spuse Babble, dar nu asta este esenţial. Unele insecte de aici sunt atât de mici încât pişcăturile lor nu sunt vizibile decât la microscop. Mi-ar trebui zile întregi ca să le identific.

— Dar eşti sigur de ceea ce spui? interveni Belsnor apropiindu-se la rându-i.

— Absolut! răspunse Babble, dând cu hotărâre din cap.

— Ştii ce ar însemna o eroare din partea dumitale?

— Explică-te.

— Dar, bine, Babble, se repezi Susie Smart, sare în ochi! Dacă cineva încearcă în mod deliberat să ne omoare, suntem în primejdie să împărtăşim soarta lui Tallchief. Dar dacă l-a înţepat o insectă…

— Tocmai, preciză Babble. L-a înţepat o insectă. Avea urechile roşii de indignare. Doar nu credeţi că sunt la prima mea autopsie? Că nu sunt capabil să mă servesc de instrumentele pe care le-am manipulat timp de o viaţă? O fulgeră cu privirea pe Susie Smart.

— Haide, Babble! încercă Tony Dunkelwelt să liniştească spiritele.

— Adresează-te cu apelativul doctorul Babble, te rog! ripostă doctorul.

Nimic nu s-a schimbat îşi spuse Morley. Am rămas nişte indivizi antagonici. Şi această situaţie ne-ar putea distruge. Poate deveni cauza nenorocirilor noastre.

— Mă simt uşurată, declară Susie Smart venind alături de el şi de Mary. Am impresia că devenim paranoici, imaginându-ne că cineva vrea să ne omoare…

Gândindu-se la Tallchief – şi la ultima sa întâlnire cu el – Morley nu simţea că ar putea împărtăşi uşurarea încercată

de domnişoara Smart.

— A murit un om, îi reaminti el.

— Abia dacă-l cunoşteam. De fapt, nu ştiam nimic despre el.

— Exact. Nu aveam nimic de împărţit cu el. De aceea, poate, mă simt atât de vinovat.

— A murit din pricina unei insecte, ţinu să precizeze Mary.

— Haideţi să ne terminăm rugăciunea, încheie discuţia Maggie Walsh.

Seth Morley îi spuse că pentru a putea lansa rugăciunea, cu toate doleanţele lor, aveau nevoie de proiectarea ei la o distanţă de o sută cincizeci de mii de kilometri faţă de planetă, şi pentru o astfel de treabă nu se puteau lipsi de asistenţă electronică. De ce? Dar ştiu foarte bine care este răspunsul. Această nouă rugăciune era lipsită de importanţă pentru că nimeni nu urma să o audă. Era o simplă ceremonie. Cealaltă rugăciune fusese cu totul altceva. Am dorit să obţinem ceva pentru noi, nu pentru Tallchief. Se simţea teribil de abătut.

— Pe curând, îi şopti el lui Mary. Mă duc să despachetez lucrurile pe care le-am scos din navetă.

— Nu te du în parcarea în care se află navetele, îi recomandă Mary. Nu înainte de ziua de mâine… să avem timp să găsim planta otrăvitoare, sau insecta care…

— Bine, nu o să mă duc acolo, fu de acord Morley. Mă duc în camera noastră, direct.

Părăsi sala de conferinţe şi, o clipă mai târziu, după ce traversă spaţiul deschis, urcă scările galeriei care înconjura blocul de locuinţe.

O să consult Cartea. Cotrobăi prin cutii până ce-şi găsi exemplarul din *Cum am înviat din morţi în timpul meu liber, aşa cum şi voi puteţi s-o faceţi.* Morley se aşeză, cu volumul pe genunchi, cu ambele mâini cuprinzând coperţile. Ridicând fruntea, puse întrebarea: Ce anume l-a ucis pe Ben Tallchief?

Apoi, cu ochii închişi, deschise Cartea la întâmplare,

puse arătătorul pe un loc anume din pagină. Deschise ochii. Degetul se afla pe cuvintele: *Demolatorul Formelor.*

Asta nu spunea mare lucru. Nu exista moarte care să nu se datoreze deteriorării formelor, provocate de Demolatorul Formelor! Cu toate astea i se făcu frică.

Nu părea a fi vorba despre o insectă sau despre o plantă. Era vorba despre cu totul altceva!

Cineva bătu în uşă.

Ridicându-se cu lehamite, merse spre uşă cu paşi înceţi; fără să deschidă, trase perdeaua ca să privească în noapte, prin fereastra mică. Cineva se afla pe galerie, o persoană scundă, cu păr lung, pulover mulat pe corp, fustă strâmtă şi cu picioarele goale. Susie Smart îmi face o vizită. Deschise.

— Salut, spuse ea veselă, cu faţa toată numai zâmbet. Pot intra ca să stăm puţin de vorbă?

O duse spre locul unde lăsase Cartea.

— Încercam să descopăr ce l-a ucis pe Tallchief.

— Şi care a fost răspunsul?

Se aşeză încrucişându-şi sub ea picioarele goale. Se aplecă să citească pasajul pe care el pusese degetul.

— Demolatorul Formelor, citi ea cu voce calmă. Dar întotdeauna este vorba despre Demolatorul Formelor!

— Cred, totuşi, că acum are un sens aparte.

— Nu crezi că e vorba despre o insectă?

Făcu un semn cu capul că nu, nu credea asta.

— Nu ai nimic de băut? întrebă Susie. Nici măcar ceva dulce?

— Demolatorul Formelor ne pândeşte; e pe-aici pe-aproape.

— Mă înspăimânţi.

— Da, spuse el, asta şi vreau. Trebuie neapărat să transmitem o rugăciune până la releele galactice. Fără ajutor din afară, nu o să putem supravieţui.

— Călătorul nu are nevoie de rugăciuni ca să ni se arate, preciză Susie.

— Am o bucată de ciocolată *Baby Ruth.* Poţi s-o mănânci.

Căută într-un sac care-i aparţinea lui Mary, o găsi şi i-o

oferi.

— Mulţumesc, spuse ea, rupând ambalajul la unul din capete.

El reluă:

— Cred că suntem condamnaţi.

— Suntem, dintotdeauna. Este esenţa existenţei noastre.

— Vreau să spun că suntem condamnaţi pe loc! Nu într-un sens abstract… nu cum am fost condamnaţi, Mary şi cu mine, când am vrut să ne îmbarcăm la bordul lui *Morbid Chicken.* Vreau să spun: *Mors certa, hora incerta!* E *o* mare diferenţă între faptul că ştii că vei muri cândva şi faptul că eşti conştient că moartea va veni imediat, în cursul orelor care urmează.

— Soţia dumitale este seducătoare.

Morley suspină.

— De când sunteţi căsătoriţi?

Susie îl privea cu intensitate.

— De opt ani.

Susie Smart se ridică cu vioiciune.

— Vino la mine. Vino… aici e trist…

Îl apucă de mână şi-l trase după ea cu autoritate, încât el se trezi urmând-o.

Trecură prin faţa multor uşi până se opriră în faţa camerei lui Susie. Fata deschise, uşa care nu era încuiată, şi-l introduse într-un univers de lumină şi căldură. Are dreptate, e foarte plăcut la ea. Oare şi camera noastră va arăta, odată, ca asta? se întrebă el privind reproducerile de pe pereţi, draperiile, plantele din care izbucneau flori multicolore.

— E foarte frumos aranjat, spuse.

Susie închise uşa, trântind-o.

— Asta e tot ce găseşti de spus? Mi-a trebuit o lună ca s-o aranjez.

— Păi ăsta e cuvântul pe care l-ai folosit chiar tu.

Fata începu să râdă:

— E dreptul meu să vorbesc astfel, dar tu ai putea să te arăţi ceva mai entuziasmat!

— În regulă. E superb!

— Aşa e mai bine.

Se aşeză în faţa lui pe un scaun îmbrăcat în negru, se rezemă de spătar, îşi frecă mâinile cu entuziasm fixându-l cu atenţie.

— Aştept, spuse.

— Aştepţi, ce?

— Să-mi faci propuneri.

— Adică?

Susie declară simplu:

— Sunt târfa coloniei. Cred că ţi s-a sculat doar privindu-mă. Nu eşti la curent cu treburile astea?

— Abia am sosit, se eschivă.

— Dar cineva trebuie să-ţi fi spus.

— Dacă cineva mi-ar fi spus, i-aş fi pocit mutra!

— Dar ăsta e adevărul.

— Cum aşa?

— Doctorul Babble mi-a explicat că treaba asta se întâmplă datorită unui dereglaj din creierul meu.

Morley exclamă:

— Babble ăsta! Ştii ce a spus despre întâlnirea mea cu Călătorul? A susţinut că tot ce am povestit este o invenţie!

— Doctorul Babble este o persoană malefică. Îi place să distrugă oameni şi lucruri.

— Dacă ştii atât de multe despre el, atunci n-ar trebui să crezi nimic din ce spune.

— Dar el a explicat doar *de ce* sunt eu aşa. Şi eu asta sunt! M-am culcat cu toţi bărbaţii din colonie, în afară de Wade Frazer. Scutură capul cu o strâmbătură. E un individ scârbos.

Curios, Morley întrebă:

— Ce a spus Frazer despre tine? La urma urmei, este psiholog… sau pretinde că e.

— A spus că… fata privi fix tavanul, muşcându-şi buza de jos… sunt în căutarea arhetipului patern. Asta ar fi spus Jung. Îl cunoşti pe Jung?

— Da, spuse el, cu toate că nu-i cunoştea decât numele, nimic mai mult. Jung, aflase el, avusese contribuţii însemnate în ce priveşte apropierea dintre intelectuali şi

religie… dar cu asta, cunoştinţele lui Seth Morley se terminau.

— Jung crede că atitudinea noastră faţă de mama şi tatăl real sunt proiecţii, încarnări ale arhetipurilor feminin şi masculin. De pildă, există tatăl rău şi tatăl bun, ca şi tatăl demolator… şi asta e valabil şi pentru femei. Mama mea era tipul de mamă rea, ceea ce a făcut ca întreaga mea energie psihică să se îndrepte spre tatăl meu.

— Hmmm, făcu Morley.

Brusc, începu să se gândească la Mary. Nu că i-ar fi fost frică de ea, dar oare ce ar gândi negăsindu-l în camera lor? Sau dacă, Doamne fereşte, l-ar găsi aici, în compania lui Susie Dumb, care – după propria-i mărturisire – era târfa coloniei?

Susie întrebă:

— Crezi că actul sexual e impur?

— Uneori, răspunse el maşinal, gândindu-se în continuare la nevasta lui. Inima îi bătea puternic în piept şi-şi simţea pulsul accelerat. Specktowsky nu se exprimă prea clar în Carte, mormăi el.

— Vino să te plimbi cu mine, îi spuse Susie.

— Acum? Eu? De ce?

— Nu acum. Mâine, de îndată ce se va lumina de ziuă. O să te duc în afara taberei ca să vezi adevărata Delmak-0. Acolo unde creaturi ciudate se mişcă uşor încât abia le poţi întrezări cu coada ochiului… acolo unde e Edificiul.

— Aş dori să văd Edificiul!

Şi nu minţea. Brusc, femeia se ridică.

— E mai bine să pleci, Seth Morley.

— De ce? întrebă el tulburat.

— Pentru că dacă rămâi aici, seducătoarea ta soţie o să ne găsească şi o să facă un scandal de zile mari, deschizând astfel drumul Demolatorului Formelor care pândeşte afară – aşa cum singur ai spus – ca să ne termine pe toţi.

Râse în hohote, arătându-şi dinţii albi şi perfecţi.

— Mâine o să poată veni şi Mary cu noi? întrebă el.

— Nu, scutură ea din cap. Numai tu. De acord?

Bărbatul ezită, năpădit de un val de gânduri care-l trăgeau în direcţii opuse.

— O să încerc să vin, spuse el în sfârşit.

— Fă tot posibilul. Aş vrea să-ţi arăt locurile, formele de viaţă, toate lucrurile pe care le-am descoperit până acum.

— Sunt frumoase?

— Nu… nu prea. Nu toate. De ce mă priveşti astfel? Mă faci să mă simt stânjenită.

— Cred că eşti puţin cam nebună.

— Vorbesc fără ascunzişuri, asta-i tot. Spun: un bărbat este mijlocul prin care sperma se poate răspândi. E specific pentru o gândire practică.

Seth Morley declară:

— Nu cunosc mare lucru din demonstraţiile lui Jung, dar nu-mi amintesc să fi…

Tăcu. Ceva se mişcase în apropiere. O umbră, prinsă cu colţul ochiului.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Susie Smart.

Se întoarse cu repeziciune şi, de data asta, văzu cu limpezime *lucrul.* Pe bufet, un mic obiect cenuşiu, pătrat, care înainta centimetru cu centimetru; care apoi se opri, ca şi când s-ar fi simţit privit.

Din doi paşi, Seth Morley ajunse lângă obiect şi-l apucă, strângându-l în pumn.

— Nu-l distruge, strigă Susie. E inofensiv. Hai, dă-mi-l mie.

Întinse mâna. Împotriva voinţei sale, bărbatul deschise pumnul.

Obiectul pe care-l ţinea în palmă semăna cu un mic edificiu.

— Da, aprobă Susie, văzându-i expresia de pe chip. Provine de la Edificiu. Un fel de progenitură, presupun. În orice caz, este copia exactă a Edificiului, dar miniaturizată. Îi luă obiectul din palmă, îl examină o clipă, apoi îl puse la loc, pe bufet. E viu, adăugă ea.

— Am văzut…

Cât timp îl ţinuse în mână, simţise că e plin de viaţă; îi simţise presiunea în palmă, căldura în degetele printre

care încercase să scape.

— Sunt peste tot, continuă Susie. Acolo. Făcu un gest vag cu braţul. Poate că mâine o să găsim unul şi pentru tine.

— Nu ţin neapărat, se feri el.

— O să vrei, după ce vei sta mai mult timp aici.

— De ce?

— Pentru că îţi pot ţine companie, presupun. Sparg monotonia. Îmi amintesc că, puştoaică fiind, am găsit în grădina noastră, o broască de pe Ganymede. Era atât de frumoasă şi atât de viu colorată, cu părul lung, atât de fin…

— Şi dacă e *lucrul* care l-a ucis pe Tallchief? sugeră Morley.

— Glen Belsnor a prins un specimen ca să-l disece, acum câteva zile, explică Susie. A spus că… Rămase puţin pe gânduri. Pe scurt, e inofensiv. Ce mi-a mai spus era în jargon electronic; n-am prea înţeles mare lucru.

— Crezi că ştie ce vorbeşte?

— Da, aprobă ea cu vigoare.

Seth Morley declară:

— Ştii… avem un şef grozav. Dar poate că nu chiar aşa de bun cum ne închipuim, gândi el.

— Ne băgăm în pat? întrebă Susie.

— Ce?

— Vreau să mă culc cu tine. Nu pot judeca un bărbat înainte de a mă culca cu el.

— Şi femeile?

— N-am chef să le judec. Dar ia spune, doar nu crezi că mă culc şi cu femei! Nu sunt o depravată. Asta se potriveşte cu Maggie Walsh. E lesbiană, ştii. Sau nu ştii?

— Nu văd ce importanţă poate avea treaba asta. Şi nici ce legătură are asta cu noi. Se agita foarte stânjenit. Susie, îndrăzni el, ar trebui să vezi un psihiatru.

Îşi aminti, brusc, ce-i spusese Călătorul în kibuţul *Tekel Phares.* Poate că toţi avem nevoie de un psihiatru. Dar nu de Wade Frazer. Nu el e în stare să ne ajute. Nici vorbă!

— Nu vrei să te culci cu mine? Ţi-ar place, în ciuda

codelilor tale. Sunt expertă. Ştiu o mulţime de trucuri. Lucruri de care nici nu ai auzit, fac pariu. Le-am inventat eu!

— În cursul anilor tăi de practică?

— Da, aprobă ea. Am început de la doisprezece ani.

— ... Nu!...

— Oh, ba da! spuse Susie luându-l de mână.

Bărbatul descifră pe faţa ei un soi de disperare, ca şi când pentru ea ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Îl atrase spre ea, cu forţă; el se dădu înapoi, dar ea încerca din toate puterile, ca să-l reţină.

Susie Smart simţi bărbatul desprinzându-se de ea. Ce vigoare!

— Cum de eşti atât de puternic? îl întrebă cu respiraţia tăiată.

Avea senzaţia că abia mai poate respira.

— Am cărat opt ani piatră, spuse el surâzând.

Îl doresc. E puternic, e mare, e rău… ar putea să mă facă bucăţi. Dorinţa de a-l simţi în ea, creştea.

— Te doresc, spuse ea cu o voce răguşită, şi o să te am. Culcă-te peste mine ca să mă aperi de lumină şi să mă împiedici să văd. Nu vreau să mai văd nimic. Vino şi lasă-te greu peste mine. Arată-mi ce poţi; fă-mă să te simt, gol, fără veşminte.

Îşi duse mâinile la spate şi-şi descheie sutienul. Şi-l scoase şi, cu îndemânare, se strecură din încorsetarea puloverului strâmt, pe care-l puse cu grijă pe un scaun. Bărbatul râse.

— De ce râzi? îl întrebă ea.

— Ce fată ordonată. Îl aranjezi pe un scaun în loc să-l arunci pe jos.

— Ticălosule, îl repezi Susie, ştiind că-şi bate joc de ea; ca toţi ceilalţi. O să te am, repetă ea gemând şi agăţându-se de el.

Reuşi să-l determine să facă câţiva paşi, împleticiţi, în direcţia patului.

— Hei, destul! protestă el.

În aceeaşi clipă reuşi să-l răstoarne pe pat. Îl ţinu culcat,

înfigându-i un genunchi în pântec şi, cu rapiditate, cu o mână expertă, îşi desfăcu fusta şi o făcu să alunece pe jos.

— Vezi? Nu mai sunt ordonată!

Apoi se repezi peste el imobilizându-l cu ambii genunchi.

— Nu sunt o obsedată, spuse ea gâfâind în timp ce-şi scotea şi chiloţii. Apoi începu să descheie nasturii de la cămaşa lui. Un nasture smuls se rostogoli şi căzu pe podea. Femeia râse. Se simţea grozav! Momentele astea o excitau întotdeauna… era faza finală a unei vânători, vânătoare de animale mari, care miros a sudoare, a tutun şi a spaimă. De ce le-o fi frică de mine? Aşa se întâmpla mereu… şi ea sfârşise prin a se obişnui. De fapt, îi plăcea!

— Lasă-mă să plec, gâfâi el, încordându-se să scape de sub greutatea femeii. Efort zadarnic. Alunecoasă ca un şarpe, mama mamii dracului, gândi el în timp ce ea îi cuprinse capul între genunchii puternici.

— Pot să te fac să te zvârcoleşti de plăcere, ştii?

Astea erau cuvintele pe care le spunea întotdeauna, şi câteodată foloseau: bărbatul ceda în faţa bucuriilor promise. Hai, vino, spuse ea gemând, implorându-l.

Uşa încăperii se deschise. Instinctiv, imediat, se desprinse din braţele bărbatului, se ridică gâfâind şi sări din pat cu privirea fixată pe silueta din cadrul uşii. Mary Morley. Nevasta lui. Susie se repezi la haine; era situaţia pe care n-o putea suferi şi era furioasă.

— Ieşi afară, urlă ea cu o voce gâtuită. Ieşi din camera mea!

— Seth! exclamă Mary Morley cu o voce ascuţită. Ce te-a apucat? *Cum poţi face aşa ceva?*

Se îndreptă spre pat, cu faţa foarte palidă.

— Doamne Dumnezeule! făcu Morley ridicându-se în şezut, pe pat, trecându-şi mâna prin păr. Fata asta e nebună, spuse el plângăreţ. Nu am nici o vină; am încercat să plec. Doar mă crezi, nu? E clar că am vrut să plec!

Vorbind repezit, cu un ton ascuţit, Mary ţipă:

— Dacă ai fi vrut să pleci ai fi plecat.

— Nu, spuse el implorator. Adevărat, jur! M-a pus jos, dar tocmai eram pe cale să-i scap. Dacă nu veneai, aş fi

reuşit.

— O să te omor, şuieră Mary Morley.

Se învârtea prin cameră ca un animal în cuşcă, căutând un obiect cu care să-l lovească. Susie ştia la ce se putea aştepta; mai văzuse ea de-astea! Mary găsi un vas, îl apucă, se propti de bufet, cu pieptul agitat de o respiraţie gâfâită, cu faţa spre soţul ei. Ridică vasul cu un gest brusc îndoind braţul spre spate…

Pe bufet, miniatura Edificiului făcu să alunece un panou minuscul. Apăru o mică ţeavă. Mary nu o văzu, dar Susie şi Seth o văzură.

— Atenţie! urlă Seth Morley apucând-o pe soţia lui de mână. O trase brusc spre el. Vasul se sparse pe podea. Ţeava pivotă, ochind din nou. Brusc, din ţeavă ieşi o rază orientată înspre Mary Morley. Susie, râzând, se dădu repede la o parte, în afara direcţiei de acţiune a razei.

Arma nu o nimeri pe Mary. Pe perete apăru o gaură prin care aerul tare şi rece al nopţii pătrunse în încăpere. Mary se împiedică şi făcu un pas în lături.

Seth Morley se repezi în baie, dispăru o clipă apoi reapăru, ca o furtună, cu un pahar de apă în mână. Se repezi la bufet şi vărsă apa peste replica Edificiului. Ţeava încetă să se mai rotească.

— Cred că l-am dat gata! gâfâi Seth ca un astmatic cu respiraţia scurtă şi greoaie.

O pală de fum cenuşiu se ridica din construcţia minusculă. Aceasta emise un sunet ca o bolboroseală, apoi dădu drumul unui lichid gras, scârbos, care se amestecă cu balta de apă din jur. Construcţia miniaturizată tresări, se învârti, apoi căzu fără viaţă. Seth Morley făcuse ce trebuia: Edificiul era mort.

— L-ai omorât, strigă Susie cu un ton acuzator.

Seth Morley mormăi:

— Asta l-a omorât pe Tallchief.

— A încercat să mă omoare şi pe mine? întrebă Mary încet.

Privi în jurul ei cu un aer dezorientat, nesigur; nu mai rămăsese nimic din furia ei. Se aşeză cu grijă, palidă,

aţintind miniatura cu o privire moartă.

— Hai să plecăm de-aici.

Seth Morley i se adresă lui Susie:

— Trebuie să-l punem în temă pe Glen Belsnor.

Luă cu grijă micul obiect inert şi, ţinându-l în palmă, îl contemplă îndelung.

— Mi-au trebuit trei săptămâni ca să-l dresez, protestă Susie. Acuma o să trebuiască să găsesc altul pe care să-l îmblânzesc. Simţi cum urcă în ea furia. Ce-ai făcut! mai spuse ea adunându-şi în grabă hainele de pe jos.

Seth şi Mary Morley se îndreptară spre uşă. Cu braţul în jurul umerilor soţiei sale, Seth o conducea spre ieşire.

— Duceţi-vă dracului! urlă Susie. Apoi, pe jumătate îmbrăcată, se luă după ei. Şi mâine? îl întrebă pe Seth. O să mergem la plimbare? Vreau să-ţi arăt…

— Nu, o întrerupse el sec. Se întoarse şi o privi cu chipul întunecat. Chiar n-ai înţeles ce s-a petrecut?

— Ştiu ce *era* să se întâmple.

— Chiar trebuie ca cineva să moară pentru ca să te trezeşti?

— Nu, murmură ea încurcată. Nu-i plăcea privirea lui dură. Bun, zise, dacă jucăria asta contează aşa de mult pentru tine…

— Jucăria?… spuse el ironic.

— Jucărie, repetă ea. Ei bine, asta dovedeşte că eşti într-adevăr interesat de lucrurile care există aici. Nu înţelegi? Nu e decât un model redus al Edificiului. Nu vrei să-l vezi? Eu l-am văzut şi încă de foarte de aproape. Cunosc chiar inscripţia de deasupra porţii. Nu uşa de serviciu, ci cealaltă, cea prin care…

— Ce spune inscripţia aia?

Susie se încăpăţână:

— Vii cu mine? se întoarse spre Mary Morley, forţându-se să fie amabilă: Poţi să vii şi tu. Veniţi amândoi.

— Nu cred că ai nevoie de prezenţa mea, răspunse Mary; şi e foarte uşor de bănuit de ce.

Dar soţia lui Seth avea o expresie lipsită de viaţă, înspăimântată ca şi cum raza energetică ce ţâşnise din

obiect lăsase în urmă o teroare fără nume.

Seth Morley reluă:

— Ce fel de inscripţie? Ce scria?

După o scurtă pauză, Susie spuse:

— Un singur cuvânt: *Fuckery.*

— Şi ce înseamnă?

— Nu ştiu. Dar găsesc că e un cuvânt fascinant, nu? Poate că, împreună, vom reuşi să intrăm. Am fost până aproape de zid. Dar nu am zărit nici o poartă în zidul lângă care mă aflam şi mi-a fost frică – nu prea ştiu de ce – să trec prin intrarea principală.

Fără un cuvânt, Seth Morley îşi conduse nevasta buimacă, afară, în noaptea neagră. Susie rămase singură, pe jumătate goală, în mijlocul camerei.

— Scârbă! strigă ea în urma femeii care ieşise.

Dar cei doi îşi urmară calea şi se făcură curând nevăzuţi.

Capitolul 7

— Nu-ţi fă iluzii, declară Glen Belsnor. Dacă *spanacul* ăsta a tras asupra soţiei tale este din pricină că fata aia, Susie Smart sau Dumb – la alegere – a decis astfel. A învăţat *chestia* asta s-o facă. Pot fi educate, ştii doar.

Întorcea pe toate feţele construcţia miniaturizată observând-o, cu un aer din ce în ce mai posac, răspândit pe chipul prelung şi slab.

— Dacă n-aş fi tras-o pe Mary, s-ar fi terminat cu ea.

— Nu neapărat. Obiectele astea sunt de mică capacitate; cred că ar fi zdruncinat-o puţin, atât.

— Dar raza a traversat zidul!

— Care e din plastic ieftin şi fără nici un fel de consolidare. Îl poţi sparge cu pumnul.

— Deci, toată chestia asta te lasă rece.

Belsnor îşi muşcă buza căzând pe gânduri:

— Te înşeli, toată treaba mă scoate din sărite. Dar, de fapt, ce căutai în camera fetei? Ştiu, ştiu, spuse el ridicând mâna cu un gest împăciuitor, ştiu, nu trebuie să-mi spui nimic. E obsedată sexual. Nu e nevoie să-mi faci un desen. Continua să frământe între degete replica Edificiului. Păcat că nu Susie a fost ţinta, mormăi el printre dinţi.

— Ceva ce nu-i în regulă cu voi, observă Seth Morley.

Ridicând capul cu părul vâlvoi, Belsnor îl privi ţintă:

— Cum adică?

— Nu ştiu. Un fel de debilitate mentală, ca să zic aşa. Fiecare dintre voi pare a trăi într-o mică lume a lui. Fără să-i pese de cei din jur. Ca şi cum… Stătu să se gândească câteva clipe. Ca şi cum aţi dori să fiţi lăsaţi în pace, să nu fiţi deranjaţi de nimeni.

— Nu. Vrem să plecăm de-aici. Nu avem, poate, nimic în comun decât această dorinţă. Măcar atât! Îi întinse lui Seth Morley micul obiect mort. Ţine, păstrează-l ca amintire.

Seth Morley aruncă obiectul pe jos.

— Te duci mâine, cu Susie, să explorezi împrejurimile?

aruncă într-o doară Belsnor.
— Da.
— O să sară din nou pe tine.
— Nu-mi pasă. Nu asta mă interesează. Cred că avem un duşman activ pe planeta asta, care operează la distanţă de tabără. Cred că e acelaşi duşman care l-a omorât pe Tallchief. În ciuda concluziilor lui Babble.
— Eşti nou aici. Tallchief era şi el nou venit. Tallchief e mort. Cred că există o legătură; cred că moartea lui s-a datorat necunoaşterii condiţiilor de viaţă de pe această planetă. Deci, la rândul tău, te afli în primejdie. Noi ceilalţi…
— După părerea ta, n-ar trebui să mă duc?
— Ba da, du-te. Dar fii prudent. Nu atinge nimic, nu ridica nimic de pe jos, rămâi vigilent. Du-te doar prin locurile pe unde ea a mai fost; nu exploraţi zone noi.
— De ce nu vii şi tu?
Aruncându-i o privire atentă, Belsnor întrebă:
— Vrei să vă însoţesc?
— Eşti şeful nostru. Da, cred că ar fi cazul să vii. Înarmat.
— Păi… Belsnor ezita. S-ar putea spune că rostul meu e acela de a rămâne aici, pentru ca să mă ocup de transmiţător. S-ar mai putea spune că rolul tău este acela de a compune rugăciunea, în loc de a umbla hai-hui pe coclauri. Trebuie să mă gândesc la toate aspectele situaţiei. S-ar mai putea pretinde că…
— S-ar putea pretinde că reticenţa ta riscă să provoace moartea noastră, a tuturor, îl întrerupse Morley.
— S-ar putea pretinde că ai dreptate.
Belsnor surâse ca unui gând ascuns. Acest surâs lipsit de veselie rămase pe buzele lui, devenind tot mai batjocoritor.
Seth Morley, mai calm, întrebă:
— Ce se ştie despre ecologia acestei planete?
— Există un organism viu, pe care l-am numit *tench.* Am numărat vreo cinci sau şase indivizi, foarte bătrâni.
— Ce fac? Fabrică obiecte?

— Unii, cei mai slăbiţi, nu fac nimic. Doar există. Dar cei încă în putere, se ocupă cu reproducerea.

— Ce fel de reproducere?

— Fac copii după obiectele care li se dau. Lucruri de talie mică, o ceaşcă, un ceas, o maşină electrică de bărbierit.

— Şi aceste duplicate funcţionează?

Belsnor se bătu cu palma peste buzunarul hainei:

— Stiloul pe care-l folosesc este o reproducere. Dar… Scoase stiloul şi i-l arătă lui Morley. Vezi cât e de degradat? Suprafaţa stiloului era acoperită cu un fel de puf fin ca un praf. Se descompun foarte repede. Ăsta nu se va mai putea folosi decât câteva zile; apoi îl voi înlocui cu un alt duplicat după stiloul original.

— De ce?

— Pentru că ducem lipsă de stilouri. Cele pe care le-am adus cu noi aproape că nu mai au cerneală.

— Şi se poate scrie cu stilourile astea. Cerneala lor nu dispare după câteva zile?

— Nu, răspunse Belsnor încurcat.

— Nu pari prea sigur.

Ridicându-se în picioare, Belsnor căută în buzunarul de la spate şi scoase un portofel. Cercetă câteva hârtii, despăturindu-le pe rând, apoi vârî una sub ochii lui Morley. Scrisul era clar, citeţ.

Maggie Walsh intră în sala de conferinţe şi, zărindu-i pe cei doi bărbaţi, se apropie.

— Pot să stau cu voi?

— Desigur, acceptă Belsnor distrat. Îi aruncă o privire lui Seth Morley, apoi i se adresă lui Maggie cu o voce dură şi fermă: jucăria lui Susie Smart a încercat s-o omoare pe soţia lui Morley. N-a nimerit şi Morley a anihilat-o turnând apă peste ea.

— Am făcut-o atentă că obiectele astea ar putea fi periculoase.

— Mai curând Susie e periculoasă, remarcă Belsnor. Tocmai îi spuneam părerea mea lui Morley.

— Trebuie să ne rugăm pentru ea, se înduioşă Maggie.

— Vezi? i se adresă Belsnor lui Seth. Ne pasă unii de alţii. Maggie vrea să salveze sufletul nemuritor al lui Susie Smart!

— Mai curând să ne rugăm, replică Morley, pentru ca să nu reuşească să captureze o altă replică a Edificiului, pe care s-o îmblânzească şi s-o dreseze.

— Morley, zise Belsnor, mă gândesc la părerea ta despre grupul nostru. Ai dreptate, într-un sens: ceva nu-i în regulă; cu nici unul dintre noi. Dar nu e ce crezi. Punctul nostru comun… toţi suntem nişte rataţi. Ia-l de pildă pe Tallchief. Se vedea, cu ochiul liber, că e un beţiv. Şi Susie… nu se gândeşte decât la un singur lucru: să încalece toţi bărbaţii care-i ies în cale. În ce te priveşte, pot încerca să ghicesc. Ai ceva la maţe; e clar că mănânci prea mult. Trăieşti ca să mănânci, Morley? Nu ţi-ai pus niciodată întrebarea asta? Babble este un ipohondru. Betty Jo Berm înghite medicamente cu nemiluita; toată viaţa ei se rezumă la o mie şi una de cutiuţe, sticluţe. Puştiul ăsta, Tony Dunkelwelt… nu-l interesează decât premoniţiile, misticismul, transele sale schizofrenice… pe care Babble şi Frazer le numesc îndobitocire catatonică! Maggie, aici prezentă… o arătă cu un gest al mâinii, trăieşte într-o lume iluzorie, de rugăciune şi de post, în slujba unei divinităţi căreia nu-i pasă de ea nici cât negrul sub unghie. Se întoarse spre Maggie. L-ai văzut vreodată pe Mijlocitor, Maggie?

Fata scutură din cap.

— Sau pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra?

— Nu, făcu ea.

— Şi nici pe Psihomodelator, aşa-i? reluă Belsnor. Acum să vedem ce-i cu Frazer. Universul lui…

— Dar tu? întrebă brusc Seth Morley.

Belsnor ridică din umeri.

— Am şi eu universul meu.

— E inventator, anunţă Maggie Walsh.

— Numai că nu am inventat nimic, preciză Belsnor. Toate tehnicile, descoperite pe parcursul ultimelor două secole, au ieşit din laboratoare în care lucrează sute, chiar

mii de cercetători. Inventatorul e un animal care a dispărut în secolul pe care-l trăim. Pur şi simplu îmi place să mă joc cu tot felul de gadgeturi electronice. În fine, chestia asta mă distrează. Pentru mine, cea mai mare bucurie a vieţii înseamnă crearea unor integrate care, la urma urmei, nu servesc la nimic.

— Vis de glorie! şopti Maggie.

— Nu, spuse Blesnor scuturând din cap. Ceea ce vreau eu este să... contribui... nu vreau să fiu un simplu consumator, ca voi toţi. Vorbea cu un ton grav, fără inflexiuni. Trăim într-o lume în care tehnologia este datorată muncii milioanelor de oameni, în majoritate morţi şi aproape toţi necunoscuţi sau ignoraţi. Nu-mi pasă dacă nu voi fi cunoscut pentru ceea ce am inventat; important este să te faci folositor, esenţial este ca ceea ce faci să servească oamenilor, să se integreze în existenţa lor de fiecare zi. Să luăm, de pildă, acul de siguranţă. Cine-l ştie pe inventator? Şi totuşi, toată galaxia foloseşte acul de siguranţă.

— Acele de siguranţă au fost inventate în Creta, recită Seth Morley. Prin secolul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre.

Belsnor îl fulgeră cu privirea:

— Cu o mie de ani înaintea erei noastre!

— Deci, ţi se pare important să ştim când a fost inventat, constată Morley ironic.

— Odată, era cât pe-aci să reuşesc să inventez ceva, continuă Belsnor, fără să-l ia în seamă. Un integrat care urma să întrerupă trecerea electronilor în orice fel de conductor aflat la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri. Ar fi fost valabil ca armă defensivă. Dar nu am fost capabil să extind câmpul de propagare până la cincisprezece metri; circuitul nu era operaţional decât pe o distanţă de cincizeci de centimetri. Aşa că am lăsat-o baltă.

Se cufundă într-o tăcere posacă, arborând un aer lugubru.

— Şi totuşi, noi te iubim, îl alintă Maggie.

Belsnor ridică fruntea, aruncându-i o privire

răutăcioasă.

— Divinitatea e mulţumită şi cu atât, urmă Maggie. Ea acceptă orice încercare, chiar dacă nu duce la nimic. Divinitatea îţi cunoaşte intenţiile şi doar intenţiile contează.

— Nu va fi nici o pagubă dacă toţi membri coloniei vor muri. Nici unul dintre noi nu are vreo utilitate. Nu suntem decât paraziţi pe spinarea galaxiei.

— Ăsta-i şeful nostru! exclamă Seth Morley adresându-se lui Maggie. Iată omul pe care l-am ales ca să ne ajute să rămânem în viaţă!

— Vă voi ajuta, promise Belsnor. O să fac tot ce pot pentru asta. Poate că asta va fi utilitatea mea: să fabric un dispozitiv care să vă salveze. Ceva care să scoată din funcţiune toate armele-jucărie.

— Numeşti jucării circuitele integrate ale astro-modulelor?…

— Poate că asta e problema mea, concluzionă Belsnor cu o strâmbătură. Nu pot deosebi o jucărie de ceva care e departe de a fi o jucărie… ceea ce înseamnă că nu-mi dau seama de ceea ce e real, sau nu. Un astromodul jucărie nu e un adevărat astromodul. O armă jucărie nu e o armă reală. Dar dacă sunt în stare să ne ucidă, cred că… Rămase pe gânduri. Cred că ar trebui să spun mâine, tuturor, să măture întreaga tabără, adunând toate edificiile-jucării şi tot ceea ce provine din exterior; apoi o să facem un foc mare cu tot ce vom găsi şi o să scăpăm de ele.

— De ce? Mai sunt şi alte obiecte care vin din exterior?

— Muşte artificiale… Ca să-ţi dau doar un exemplu.

— Alea care fac fotografii? întrebă Seth Morley.

— Nu, astea de care vorbesc eu sunt un soi de albine artificiale, care cântă în timp ce zboară.

— *Cântă?* se miră Morley, crezând că n-a înţeles bine.

— Am una aici. Belsnor se cotrobăi prin buzunare şi sfârşi prin a scoate la vedere o cutiuţă din plastic. Du-o la ureche. E una înăuntru.

— Şi ce cântă?

Seth Morley ţinu cutiuţa la ureche şi ascultă. Percepu un sunet dulce şi îndepărtat care evoca un ansamblu de instrumente cu coarde. Sau, zgomotul abia perceput al unui stol de insecte. Cunosc melodia asta. E o bucată care mi-a plăcut foarte mult, pe vremuri.

— Păi, cântă doar ce vrei să auzi, îi explică Maggie Walsh.

Acum era în stare să numească şi titlul melodiei. *Granada…*

— Ca să vezi, spuse el cu voce tare. Sunteţi siguri că musculiţa cântă?

— Uită-te în cutie, îi propuse Belsnor. Dar fii atent! nu o lăsa să scape. Sunt foarte rare şi greu de prins.

Seth Morley ridică cu mare grijă capacul cutiei. Văzu o muscă neagră, de talia unei muşte adezive de pe Proxima 6, grasă şi păroasă, cu aripi care se zbăteau fără încetare, şi cu ochii protuberanţi şi tăiaţi în faţete ca ale adevăratelor muşte. Închise cutia.

— Uimitor. Funcţionează cumva ca un receptor? Sau captează un semnal provenit de la un transmiţător central, aflat undeva în interiorul planetei? E un radio… asta e, nu?

— Am disecat una, explică Belsnor. Nu e un receptor; e adevărat că muzica este transmisă de un fel de megafon miniaturizat, dar ea emană din trupul insectei. Semnalul provine de la un generator minuscul, sub forma unor impulsuri electrice, asemănătoare impulsului nervos în organismele vii. În faţa generatorului se află un element umed care alterează schema de conductibilitate complexă, ceea ce face posibil un semnal foarte sofisticat. Ce-ţi cântă?

— *Granada,* răspunse Morley. Ar fi dorit s-o păstreze. Musca i-ar fi ţinut companie. Nu vrei să mi-o vinzi? întrebă el.

— Prinde-ţi singur una!

Belsnor îşi recuperă musca şi băgă cutia înapoi în buzunar.

— Şi în afară de albine, muşte, reproduceri după Edificiu, enumeră Seth Morley, mai sunt şi alte lucruri

care vin din exterior?
Maggie Walsh spuse:
— Există un reproducător, nu mai mare decât o ploşniţă, care nu încetează să scoată duplicate după acelaşi lucru; le scoate fără încetare… e ca o apă care curge fără să se oprească o secundă.
— Scoate ce?
— Copii după Cartea lui Specktowsky, răspunse Maggie Walsh.
— Asta-i tot?
— După câte ştim noi, da, preciză Maggie Walsh. Dar s-ar putea să existe şi altele despre care nu ştim nimic.
Aruncă spre Belsnor o privire ascuţită. Belsnor tăcea; se izolase, din nou, în lumea lui, părând că a uitat cu totul de prezenţa celorlalţi.
Seth Morley ridică de pe jos reproducerea miniaturizată a Edificiului şi spuse gânditor: dacă tench-ul nu reproduce decât obiecte simple, asta nu e opera sa. Pentru a-l construi e nevoie de tehnici complicate.
— Poate că *asta* a fost fabricată de o rasă dispărută de secole, interveni Belsnor, ieşind din toropeală.
— Adică duplicate scoase ca pe bandă rulantă, de atunci şi până acum?
— Da. Sau scoase din momentul sosirii noastre aici. Special pentru noi!
— Cât timp durează o miniatură dintr-asta? Mai mult decât stiloul tău?
— Înţeleg ce vrei să spui. Nu, nu par a se degrada atât de repede. Poate că nici nu sunt duplicate! Ar fi putut să fie ţinute în rezervă în tot acest timp. Puse de-o parte, aşteptând să intre în funcţie, aşteptând înfiinţarea coloniei noastre.
— Aveţi pe-aici un microscop?
— Da. Babble are unul.
— Atunci, mă duc la el. Seth Morley se îndreptă spre uşă. Bună seara, adăugă el privind peste umăr.
Nici unul nu-i răspunse; păreau indiferenţi faţă de prezenţa sa, ca şi faţă de ceea ce spunea. Oare voi deveni

şi eu la fel ca ei peste vreo câteva săptămâni de stat aici? Era o întrebare care se impunea de la sine şi la care nu va întârzia să afle răspunsul.

— Da, declară Babble. Îţi pot împrumuta microscopul meu. Era în pijama, cu papuci în picioare şi cu o haină de casă din imitaţie de lână. Mă pregăteam să mă culc. Privi miniatura Edificiului din palma lui Morley. Oh! e una din chestiile alea. Zac prin toate colţurile.

Aşezându-se în faţa microscopului, Seth Morley forţă mica construcţie încercând s-o deschidă. Sparse învelişul care o proteja şi scoase componentele punându-le pe rând sub lentilele microscopului, reglând aparatul ca să mărească de şase sute de ori.

O reţea de fire îmbinate între ele… un integrat, bineînţeles, constituit dintr-o serie de module. Rezistenţe, condensatori, circuite. O sursă de energie sub forma unei baterii cu heliu ultraminiaturizată. Putea distinge încheietura ţevii făcută din germanium, alimentată de o rază energetică. Nu părea a fi o armă prea puternică, îşi dădu el seama. Într-un sens, Belsnor avea dreptate: calculată în erg, energia emisă era, desigur, minimă.

Fixă microscopul pe motorul care acţiona pivotarea ţevii. Câteva cuvinte erau imprimate pe magazia armei. Făcu un efort ca să le citească… şi găsi confirmarea celor mai pesimiste temeri ale sale:

Fabricat pe Terra 35 082R

Construcţia provenea de pe Terra! Nu fusese inventată de o rasă suprateresträ… Nu emana nici din formele de viaţă autohtone de pe Delmak-0. Asta era!

Generale Treaton! se înfurie el. Deci tu eşti cel care ne distrugi. Transmiţătorul nostru, receptorul… dispoziţiile de a ajunge aici numai cu ajutorul navetelor teleghidate… Tu l-ai omorât pe Ben Tallchief? Fără nici o îndoială!

— Ai găsit ceva? întrebă Babble.

— Am descoperit că generalul Treaton este duşmanul nostru şi că nu avem nici cea mai mică şansă să scăpăm. Împinse microscopul într-o parte. Priveşte.

Babble potrivi lentilele aparatului.

— Nimeni nu s-a gândit… am fi putut examina obiectele astea de acum două luni! Nici măcar nu ne-a trecut prin minte s-o facem, spuse el după o clipă. Îşi luă privirile de la microscop şi se întoarse, privindu-l pe Morley foarte tulburat. Ce avem de făcut?

— Prima treabă; să adunăm şi să distrugem tot ce vine din afară.

— Asta înseamnă că şi Edificiul a fost construit pe Terra.

— Da. E limpede, gândi. Suntem supuşi unei experienţe, adăugă el cu voce tare.

— Trebuie neapărat să părăsim planeta asta, spuse Babble.

— Nu vom putea pleca niciodată.

— Toate astea sunt opera Edificiului. Trebuie să găsim un mijloc de a-l distruge. Dar nu văd cum.

— Ai vrea să-ţi revizuieşti raportul privind moartea lui Tallchief?

— Nu am nici un fel de dovezi. În situaţia dată, voi spune pur şi simplu că a fost omorât cu o armă necunoscută de noi. Ceva care a provocat o creştere fatală a histaminei în sânge, ca să se dea impresia unei disfuncţii naturale a aparatului respirator. Dar mai există o posibilitate: toată treaba asta să fie o escrocherie. La urma urmei, Terra a devenit un gigantic azil de nebuni!

— Există o mulţime de laboratoare de cercetări în domeniul militar. Ultra secrete. Publicul habar n-are.

— Dar dumneata cum de ştii chestia asta?

— La *Tekel Phares,* în calitate de oceanograf al kibuţului, am avut de-a face cu ei. Când achiziţionam arme.

Dacă ar fi s-o spun pe-a dreaptă, de fapt, nu ştiu nimic. Îi ajunseseră la ureche doar nişte zvonuri. Dar era destul ca să-l convingă.

— Ia spune, zise Babble privindu-l curios, l-ai întâlnit într-adevăr pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra?

— Desigur. Şi sunt foarte bine informat în ce priveşte cercetarea din domeniul militar. De pildă…

Babble îl întrerupse:

— Ai văzut pe cineva. Asta cred. Cineva necunoscut te-a abordat atrăgându-ţi atenţia asupra unui lucru care nu putea să-ţi scape: starea proastă a navetei pe care ai ales-o. Dar aveai o idee preconcepută – pentru că îţi băgaseră asta în cap din copilărie – faptul că *fiinţa* care ţi-a oferit ajutor este, în mod obligatoriu, una din Înfăţişările Divinităţii. Dar te rog să te gândeşti la următorul lucru: ai văzut ceea ce te-ai aşteptat să vezi. Ai presupus că *fiinţa* este Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, pentru că nenorocita aia de Carte a lui Spektowsky este universal acceptată. Eu, însă, nu o accept.

— Chiar aşa? întrebă Seth Morley surprins.

— Absolut! Te ciocneşti mereu de tot felul de inşi – străini, oameni oarecare – ce ţi se adresează oferindu-şi serviciile şi sfaturile; în majoritatea cazurilor, humanoizi foarte bine intenţionaţi. Dacă m-aş fi aflat acolo, în kibuţul tău, aş fi intervenit în acelaşi fel. Ţi-aş fi atras atenţia că naveta aleasă nu era sigură.

— Atunci te-ai fi găsit în puterea Călătorului-Rătăcitor-pe-Terra; te-ai fi identificat cu el. Asta i se poate întâmpla oricui. E una din minunile curente.

— Nu există minuni. Aşa cum a demonstrat-o Spinoza cu multe secole în urmă. Un miracol ar fi dovada slăbiciunii lui Dumnezeu… un şah mai la adresa legilor naturale. Asta, dacă există Dumnezeu…

— Ne-ai spus la începutul serii ăsteia că l-ai întâlnit pe Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra de şapte ori. Îndoielile îl asaltară; pusese degetul pe contradicţia pe care o simţise în mod inconştient de la început. De asemenea, ne-ai spus că l-ai văzut pe Mijlocitor.

— Ceea ce am vrut să spun, replică Babble cu voce stinsă, este că m-am găsit în situaţii în care humanoizi *se purtau* aşa cum s-ar fi purtat Călătorul… asta în ipostaza că el există. Problema dumitale e asemănătoare cu cea a multor oameni: se dovedeşte că întâlnirile noastre cu rasele inteligente non humanoide – cu cei pe care-i numim zei *de* pe planetele divine şi care ne sunt atât de superiori

– ne plasează faţă de ei într-un raport de inferioritate, care e identic cu raportul dintre noi şi pisicile sau câinii noştri. Pentru o pisică sau un câine, omul este echivalentul lui Dumnezeu; este cel ce poate face acte divine. Dar aceste forme de viaţă cvasi-biologice şi ultra-inteligente de pe lumile divine sunt – ca şi noi – rezultatul unei evoluţii biologice naturale. S-ar putea ca în termenul final al evoluţiei să ajungem tot atât de departe ca şi ele… dacă nu chiar mai departe. Nu spun că e obligatoriu să se întâmple aşa, doar că ar fi posibil. Îndreptă spre Seth Morley un deget: Fiinţele astea nu au creat universul. Nu sunt Înfăţişări ale Psihomodelatorului. Tot ce ştim despre ele, este faptul că ele *afirmă* că sunt Înfăţişările Divinităţii. Dar de ce am fi obligaţi să le credem? Bineînţeles că dacă le vom întreba: sunteţi voi Divinitatea? Aţi creat voi universul? Vor răspunde afirmativ. Noi am procedat la fel: rasa albă din secolele XVI şi XVII, le spunea indigenilor din America de Nord şi de Sud exact acelaşi lucru.

— Dar spaniolii, englezii şi francezii erau coloni. Aveau interesul să treacă drept zei. Vezi Cortez! El…

— Formele de viaţă de pe pretinsele lumi divine au un mobil identic.

— Care? Seth Morley începea să se înfierbânte. Aceste fiinţe sunt asemănătoare sfinţilor. Sunt fiinţe care trăiesc în plină contemplaţie; ne ascultă rugăciunile – dacă reuşesc să le capteze – şi se străduiesc să le împlinească. Aşa cum au făcut-o pentru Ben Tallchief.

— Pe care l-au trimis aici ca să moară. Exact? Această problemă îl preocupa din clipa în care privise cadavrul lui Tallchief.

— Poate că nu ştiau ce se va întâmpla? stărui Morley încurcat. La urma urmei, aşa cum spunea şi Specktowsky, Divinitatea nu este atotştiutoare. De pildă, Ea nu ştie că Demolatorul Formelor există sau că va penetra Universul, şi în consecinţă timpul, stricând universul creat de către Psihomodelator după chipul şi înfăţişarea Sa, astfel încât acesta să nu mai semene cu El.

— Parcă aş asculta-o pe Maggie Walsh. Vorbeşti aidoma

ei, zise doctorul Babble izbucnind în râs.

— Nu am întâlnit nici un ateu. În realitate întâlnise unul, dar cu mulţi ani în urmă. Este un fenomen ciudat al epocii noastre în care avem dovada existenţei Divinităţii. Cred că ateismul a fost în mare vogă pe vremuri, când credinţa se baza pe fapte şi lucruri invizibile... dar acum invizibilul nu mai există, aşa cum a demonstrat Specktowsky.

— Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, spuse Babble batjocoritor, este un fel de anticreatură a lui Porlock. În loc să intervină în întâmplări pentru a le îndruma spre bine, el...

Babble se întrerupse.

Uşa tocmai se deschidea. Un bărbat apăru în prag, îmbrăcat într-o salopetă de lucru din plastic, cu un pantalon din imitaţie de piele şi cu cizme în picioare. Brun, cam de patruzeci de ani, cu faţa viguroasă, pometţii foarte accentuaţi şi ochii mari şi deschişi la culoare. Avea o lanternă pe care o stinse. Fără să spună nimic, îi fixa pe Seth Morley şi pe Babble. Ca şi cum ar fi aşteptat ceva de la ei. *E un membru al coloniei pe care nu l-am mai văzut* îşi spuse Seth Morley. Apoi remarcând expresia de pe faţa lui Babble, îşi dădu seama că nici acesta nu-l cunoaşte pe noul venit.

— Cine eşti? întrebă Babble cu o voce răguşită.

Bărbatul răspunse încet:

— Tocmai am sosit la bordul unei navete. Mă numesc Ned Russel. Sunt economist.

Întinse mâna lui Babble, care i-o strânse.

— Am crezut că a sosit toată lumea, ezită Babble. Suntem treisprezece; ăsta era numărul prevăzut, parcă...

— Am cerut un transfer şi Delmak-0 este destinaţia care mi s-a indicat.

Russel se întoarse spre Seth Morley, cu mâna întinsă. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

— Hai să vedem ordinul dumitale de transfer!

Russel căută prin buzunare.

— Ciudat locul ăsta. Fără lumini, cu pilot automat aproape ineficient... Am fost nevoit să aterizez prin

mijloace proprii… fără să fiu prea familiarizat cu navetele. Mi-am garat aparatul pe terenul de la marginea coloniei.

— Deci, vom mai avea încă o problemă de discutat cu Belsnor, concluzionă Seth Morley. Inscripţia *Fabricat pe Terra,* care figurează pe edificiul miniatură; şi ăsta!

Se întrebă care din cele două evenimente era mai important. Pe moment nu-şi putea da seama. Poate fi ceva care să ne salveze; sau ceva care să ne distrugă. Soluţia – punerea în ecuaţie a tot şi toate – putea merge atât într-o direcţie cât şi în cealaltă.

Susie Smart se strecura, în întuneric, spre camera lui Tony Dunkelwelt. Era îmbrăcată într-un combinezon negru şi încălţată cu pantofi cu tocuri înalte. Ştia că asta era ţinuta care-i plăcea puştiului.

Bătu în uşă:

— Cine e? întrebă o voce din interior.

— Susie.

Fata apăsă pe clanţă. Uşa nu era încuiată.

Tony Dunkelwelt era aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate sub el, în mijlocul camerei, în faţa unei lumânări aprinse. Avea ochii închişi şi părea în transă. Nu o recunoştea, nici măcar nu-şi dădu seama de prezenţa ei şi, totuşi, întrebase cine e…

— Pot intra?

Desele căderi în transă ale lui Tony o preocupau. Când aveau loc, băiatul părea izolat de lumea reală. Câteodată rămânea astfel ceasuri întregi şi când era întrebat ce văzuse sau simţise nu putea da nici un răspuns.

— Nu vreau să mă consideri inoportună. Era derutată văzând că băiatul nu-i răspunde.

Cu o voce egală, pe un ton detaşat, Tony articulă:

— Bine ai venit.

— Mulţumesc, spuse ea uşurată.

Aşezându-se pe un scaun cu spătar incomod, scoase o ţigară, o aprinse şi se pregăti pentru o lungă aşteptare.

Dar nu se simţea în stare să aştepte.

Cu grijă, Susie îl atinse pe băiat cu vârful ascuţit al

pantofului ei cu toc înalt:

— Tony?

— Da…

— Spune, Tony, ce vezi? Lumea de dincolo? Vezi zeii făcând fapte bune? Sau îl vezi pe Demolatorul Formelor făcându-şi de cap? Cu ce seamănă?

Nimeni nu-l văzuse pe Demolatorul Formelor, în afară de Tony Dunkelwelt. Principiul Răului i se înfăţişa numai lui, în toată splendoarea sa. Această latură înspăimântătoare a transelor lui Tony o determinau pe Susie să ezite de a interveni; încerca să nu-l deranjeze când se afla într-o astfel de stare, lăsându-l să-şi revină singur din lumea Răului în stare pură, să reintre în lumea normală, cu preocupările ei cotidiene.

— Nu-mi vorbi, murmură Tony.

Ţinea ochii în continuare închişi, iar faţa lui era roşie şi încordată.

— Opreşte-te puţin, îl rugă ea. Ar trebui să fii în pat, Tony. Cu mine, de pildă… Îi puse mâna pe umăr. El se feri uşor de atingerea ei. Îţi aduci aminte ce mi-ai spus? Mi-ai spus că te iubesc pentru că nu eşti un bărbat adevărat. Dar tu eşti un bărbat adevărat. Crezi că nu mi-am dat seama de asta? Sunt în măsură să ştiu! numai eu pot spune când un ins e bărbat. Până acum ai fost un adevărat bărbat, mai mult ca oricare altul. Ştii că un adolescent de optsprezece ani poate avea şapte orgasme în douăzeci şi patru de ore? Aşteptă, dar băiatul continua să rămână tăcut. Ăsta e un lucru de preţ, reluă ea.

Tony vorbi cu o voce plină de înţelesuri:

— Există o Divinitate superioară. Cea care le cuprinde pe toate celelalte patru.

— Care patru…?

— Cele patru Înfăţişări. Psihomodelatorul, apoi…

— Bine, bine, dar care e a patra?

— Demolatorul Formelor.

— Vrei să spui că tu poţi intra în contact cu un zeu care întruchipează toate cele trei Divinităţi… inclusiv Demolatorul Formelor? Dar asta e imposibil, Tony; e vorba

despre Divinităţi pline de bunătate, în timp ce Demolatorul Formelor este întruchiparea Răului.

— Ştiu, pronunţă el cu un ton extrem de rece. De aceea viziunile mele sunt atât de interesante. E vorba despre un Dumnezeu care e deasupra lui Dumnezeu şi nimeni altcineva, în afară de mine, nu poate să-l vadă.

Recăzu, treptat, în starea de transă şi încetă să mai vorbească.

— Cum poţi fi atât de sigur că există şi că tu eşti singurul care îl poate vedea? întrebă Susie. Specktowsky nu a vorbit niciodată despre existenţa unei super-Divinităţi. Cred că asta e o invenţie de-a ta! Îi era frig şi era prost dispusă şi fumul ţigării îi ardea nările; ca de obicei, fumase prea mult. Hai în pat, Tony, hotărî ea, strivindu-şi ţigara în scrumieră. Vino. Se aplecă spre el apucându-l de braţ. Băiatul rămase nemişcat şi greu ca un bolovan.

Timpul trecea. Tony continua să fie absent, cufundat în visul lui.

— Dumnezeule! ţipă ea furioasă. Căcatul naibii! Plec. Noapte bună.

Se ridică, merse repede spre uşă, o deschise şi se întoarse din prag:

— Am fi putut să facem nişte chestii nemaipomenite dacă ne-am fi culcat împreună, se smiorcăi ea. Nu-ţi plac? Dacă vrei, pot inventa tot felul de lucruri. Am găsit într-o carte nişte poziţii pe care nu le-am mai experimentat cu nimeni. Lasă-mă să ţi le arăt, par a fi grozave.

Tony Dunkelwelt deschise ochii şi o fixă fără să clipească. Nu-i înţelese privirea şi se simţi stânjenită; străbătută de fiori îşi mângâie braţele goale.

— Demolatorul Formelor, spuse Tony, este antiteza lui Dumnezeu.

— Ştiu…

— Dar antiteza lui Dumnezeu este o categorie a existenţei.

— Asta o spui tu, Tony.

— Şi Dumnezeu înglobează toate categoriile de fiinţe.

Deci, Dumnezeu poate fi chiar contrariul său; ceea ce depăşeşte înţelegerea umană şi încalcă logica. Dar noi ştim, în mod intuitiv, că ăsta este adevărul. Nu crezi? Nu crezi că e de preferat un monism care transcende jalnicul nostru dualism? Specktowsky a fost un om mare, dar există o structură monoteistă superioară care depăşeşte dualismul pe care el l-a întrevăzut. *Există un Dumnezeu mai presus de Dumnezeu.* O privi cu intensitate. Ce crezi? o întrebă, după o vreme, cu multă timiditate în voce.

— Găsesc că e grozav, se entuziasmă Susie. E minunat că poţi intra în transă şi să captezi astfel de idei. Ar trebui să scrii o carte în care să arăţi că Specktowsky s-a înşelat.

— Nu s-a înşelat, o corectă Tony. Dar ceea ce a spus el, este depăşit de ceea ce *văd* eu. La nivelul la care am ajuns, două forme aflate în opoziţie pot deveni echivalente. Asta încerc să te fac să înţelegi.

— Ai putea să ne împărtăşeşti şi nouă, mâine, câte ceva din experienţele tale? întrebă ea, continuând să-şi mângâie braţele, tremurând de frig. Mi-e atât de frig şi sunt atât de obosită şi m-am certat atât de înfiorător cu otreapa aia de Mary Morley că, te rog, te rog, hai să ne băgăm în pat.

— Sunt un profet, continuă Tony. Ca şi Christos, Moise sau Specktowsky. Nu o să fiu uitat niciodată.

Închise ochii. Flacăra lumânării pâlpâi gata să se stingă. Dar el nu băgă de seamă.

— Dacă eşti un profet, fă o minune, ceru Susie. Citise în Cartea lui Specktowsky că profeţii au puteri miraculoase. Dovedeşte-mi, adăugă ea.

Băiatul deschise un ochi:

— De ce ai nevoie de o dovadă?

— Nu vreau o dovadă. Vreau o minune.

— O minune e un semn. Bun, o să vezi.

Privi în jur cu ciudă. Susie îşi dădu seama că-l scosese din transă. Şi că era furios.

— Faţa ta a devenit neagră, constată ea.

Băiatul îşi atinse fruntea:

— Nu, e roşie. Dar flacăra lumânării nu acoperă tot spectrul luminii şi, de aceea, faţa mea pare neagră.

Se ridică şi păşi cu un mers rigid, masându-şi continuu ceafa.

— De când eşti în starea asta? întrebă ea.

— Nu ştiu.

— E adevărat; de fiecare dată pierzi noţiunea timpului. Îl auzise spunând asta şi se simţea foarte impresionată. Bine, mai spuse ea, transformă asta în piatră. Apucă o bucată de pâine şi se apropie de el cu palma întinsă, plină de răutate. Poţi?

Tony remarcă solemn:

— Inversul minunii făcute de Christos.

— Eşti în stare?

Băiatul luă bucata de pâine şi o ţinu între palmele lui; o privi cu ochii plecaţi mişcând uşor din buze. Chipul îi fu cuprins de convulsii, sub imperiul unui efort cumplit. Întunericul serii îl învăluia tot mai mult; ochii lui deveniră întunecaţi şi goi ca o întindere de apă noaptea.

Bucata de pâine îi scăpă din mână, se ridică deasupra lui... se clătină, deveni o umbră, apoi căzu ca o piatră. Ca o *piatră?* Susie se aplecă, întrebându-se dacă lumina tremurătoare a lumânării nu-i provocase o stare hipnotică. Bucata de pâine dispăruse. În locul ei, pe podea, zăcea o piatră lustruită şi netedă, cu marginile mai deschise la culoare.

— Dumnezeule mare! spuse ea cu jumătate voce. Pot s-o ating? Nu e nici o primejdie?

Cu privirea din nou trează, Tony îngenunche şi el ca să privească mai de aproape.

— Puterea lui Dumnezeu a fost în mine. Nu eu am făcut-o; puterea Lui a făcut-o prin mine.

Ridicând piatra, care era foarte grea, Susie constată că e caldă ca o vietate. Pare gata să se mişte... poate nici nu era o piatră adevărată. O lovi de podea; era dură şi făcea zgomotul pe care te aşteptai să-l facă. E într-adevăr o piatră. Chiar e o piatră!

— Pot s-o păstrez? întrebă ea.

Se simţea subjugată; îl privea pe Tony cu speranţă, transfigurată, gata să facă orice i-ar fi cerut.

— Da, poţi s-o păstrezi, Suzanne, răspunse el cu voce calmă. Dar ridică-te şi du-te în camera ta. Sunt obosit. Părea într-adevăr epuizat, cu tot trupul stors de vlagă. Pe mâine. Noapte bună.

— Noapte bună… Dar să ştii că pot rămâne cu tine, să te dezbrac şi să te bag în pat; mi-ar face plăcere s-o fac.

— Nu, refuză el. Se îndreptă spre uşă şi o deschise ca ea să poată ieşi.

— O sărutare? Se apropie de el oferindu-i buzele. Mulţumesc, spuse ea cu umilinţă. Noapte bună, Tony. Uşa începu să se închidă în urma ei, dar Susie o blocă cu vârful pantofului. Pot să le povestesc celorlalţi? E prima minune pe care o faci, poate că ar trebui să ştie cu toţii. Dar dacă nu vrei, nu le spun nimic.

— Lasă-mă să dorm, o repezi el, închizând uşa brusc.

În acea clipă Susie simţi o spaimă animalică… se întâmplase ceea ce detesta cel mai mult: un bărbat îi trântea uşa în nas! Ridică pumnul ca să bată în uşă şi atunci îşi dădu seama că încă ţine în palmă piatra; se servi de ea ca să lovească lemnul încet, doar atât cât să-i arate lui Tony cât de tare arde de dorinţa de a intra din nou în cameră, dar nu într-atât încât să-l supere, în cazul în care nu ar fi fost dispus să-i deschidă.

De partea cealaltă a uşii nu se auzi nici un sunet, nici o mişcare. Nimic decât tăcerea.

— Tony, şopti ea lipindu-şi urechea de tăblia de plastic.

Linişte.

În regulă îşi spuse ea şi cu piatra ţinută strâns în palmă se puse în mişcare cu un pas nesigur, de-a lungul galeriei, spre camera sa.

Piatra se dezintegră. Nu mai avea nimic în mână.

Asta-i bună! Nu ştia cum să reacţioneze. Ce devenise? Se transformase în altceva? Se volatilizase? Deci a fost doar o iluzie, îşi spuse ea. M-a făcut să cred că e adevărată! Ar fi trebuit să-mi închipui că nu era decât un truc.

Miliarde de stele izbucniră pe cer ca nişte roţi de jăratec, răspândind o lumină rece şi usturătoare,

apăsându-i spatele şi umerii, inundând-o. Tony! strigă şi căzu în vidul care o aştepta. Nu vedea hăul care se căsca pândind-o, care o absorbea şi în care se scufunda cu o viteză vertiginoasă.

Ghemuită, sprijinită pe mâini şi genunchi, muri. Singură. Strângând în palmă ceva ce nu existase niciodată.

Capitolul 8

Glen Belsnor visa. În înserarea care se lăsase, visa despre sine; se vedea aşa cum era el în realitate, un bărbat înţelept şi bun, gata să sară în ajutorul aproapelui său. Se gândi fericit: O să reuşesc. O să am grijă de ei, o să-i apăr, o să-i feresc de rele. Trebuie să-i salvez cu orice preţ.

În vis făcea conexiuni, punea în funcţiune un întrerupător de circuite, experimenta o secţiune de servo-sistem.

Un zumzet slab se auzea dinspre complexul mecanism. Un câmp de forţă, înalt de câţiva kilometri se ridica în toate direcţiile. Nimeni nu putea trece prin el, îşi spuse el cu satisfacţie, şi teama începea să i se atenueze. Colonia e la adăpost şi eu sunt cel care a salvat-o!

În interiorul taberei tovarăşii lui se deplasau, îmbrăcaţi cu lungi tunici roşii. Era pe la prânz, apoi fu amiaza de după o mie de ani. Brusc, constată că îmbătrâniseră cu toţii. Clătinându-se, cu bărbi lungi, rare – chiar şi femeile – se târau încet, ca insectele. Îşi dădu seama că unii dintre ei erau orbi.

Deci nu sunt salvaţi. Cu tot câmpul de forţă care i-a protejat! Se distrugeau din interior. Vor muri cu toţii!

— Belsnor!

Deschise ochii, ştiind de îndată ce se întâmplase.

Lumina cenuşie a dimineţii se strecura prin ţesătura jaluzelelor. Ora şapte, văzu el privindu-şi ceasul. Se aşeză în pat, dând cuverturile în lături. Frigul îl făcu să se înfioare. Privi grupul de femei şi bărbaţi care se înghesuiau în camera lui strâmtă. Ştia de ce erau acolo.

— De astă dată, cine e…?

Închise ochii strâmbându-se. În ciuda situaţiei dramatice, aburii somnului îl ţineau încă în mreje.

Ignatz Thugg, în pijamaua cu desene pestriţe, spuse cu o voce ciudat de sonoră:

— Susie Smart.

Îmbrăcând haina de casă, Belsnor se îndreptă spre uşă

cu un pas greoi.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Wade Frazer.

— Da, ştiu exact ce înseamnă, răspunse el.

Roberta Rockingham, tamponându-şi ochii cu colţul batistei brodată cu dantelă, interveni:

— O fată atât de plină de viaţă şi care aducea bucurie, prin simpla ei prezenţă! Cum au putut să-i facă aşa ceva?

O lacrimă se prelinse pe faţa ei pergamentoasă. Belsnor ieşi, urmat de grupul tăcut.

Zăcea acolo, pe galerie. La câţiva metri de uşa camerei sale. Se aplecă peste ea şi-i atinse ceafa. De gheaţă. Nici o urmă de viaţă.

— Ai examinat-o, îl întrebă Belsnor pe doctorul Babble. Nu e nici o îndoială că e moartă?

— Priveşte-ţi mâna, îl îndemnă Frazer.

Belsnor îşi retrase palma de sub ceafa fetei. Urme de sânge… Abia atunci văzu balta de sânge din jurul capului. Avea ţeasta sfărâmată.

— Eşti gata să-ţi schimbi concluziile din raportul asupra cauzei morţii lui Tallchief? întrebă cu un ton aspru.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Belsnor privi în jur şi văzu o bucată de pâine.

— O avea în mână, cred.

— Eu i-am dat-o, recunoscu Tony Dunckelwelt. Avea chipul palid de emoţie; vorbea cu greu. A plecat de la mine, aseară; m-am culcat imediat. Nu eu am omorât-o. Nici n-am ştiut nimic până ce nu l-am auzit pe doctorul Babble strigând. Apoi şi pe ceilalţi.

— Nu te acuză nimeni, preciză Belsnor. Era obişnuită să alerge noaptea de colo-colo. Nu era întreagă la minte… dar n-a făcut nimănui nici un rău. Era nevinovată ca un prunc; nevinovată, chiar, de propria-i depravare.

Russell, noul sosit, se apropie. Se vedea pe faţa lui că, deşi n-o cunoscuse, înţelegea ce însemna moartea ei pentru toţi cei de faţă.

— Vezi în ce te-ai băgat venind aici? i se adresă Belsnor cu duritate.

— Mă întreb dacă nu ai putea să te serveşti de

transmiţătorul de la bordul navetei mele ca să ceri ajutor.

— Nu e bun de nimic, răspunse Belsnor. Echipamentul radio al unei navete e egal cu zero!

Se ridică ţeapăn simţindu-şi oasele pârâind. Terra ne face figura asta! Se gândea la ce-i spusese cu o seară înainte Seth Morley. Propriul nostru guvern! Ca şi cum am fi nişte şobolani într-un *labirint al morţii*; rozătoare închise împreună cu sursa propriei lor morţi; sortiţi să dispară unul câte unul, până la cel din urmă.

Seth Morley îi făcu un semn şi-l trase de-o parte.

— Te-ai hotărât să nu-i pui în temă? Au dreptul să-şi cunoască duşmanul.

Belsnor răspunse:

— Moralul lor e şi aşa la pământ. Dacă află că Terra operează aceste morţi, îşi vor pierde şi ultima fărâmă de putere; nu vor mai fi în stare să se lupte pentru a supravieţui; vor deveni nebuni de legat.

— Tu decizi. Tu eşti boss-ul.

Tonul vocii era plin de o dezaprobare pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă.

— Mai târziu, făgădui Belsnor, apucându-l de braţ cu degetele sale lungi şi îndemânatece, când va sosi momentul…

— Momentul ăla nu va sosi niciodată, spuse Morley dându-se înapoi cu un pas. Vor muri pe rând, fără să ştie…

Poate că e mai bine aşa, gândi Belsnor. Poate e mai bine ca toţi oamenii ăştia, veniţi din toate colţurile galaxiei, să moară fără să ştie de ce şi din vina cui.

Russell se aplecă şi întoarse pe spate cadavrul lui Susie Smart; o privi:

— A fost o fată foarte frumoasă.

— Frumoasă dar cam nebună, declară Belsnor aspru. Era obsedată sexual; se culca cu toţi bărbaţii pe care-i întâlnea. Putem să ne lipsim de ea.

— Ticălos nenorocit, strigă Seth Morley furios.

Belsnor ridică mâinile cu palmele întoarse în sus:

— Şi ce ai vrea să spun? Că nu ne putem lipsi de ea? Că fără ea ne prăpădim?

Morley nu răspunse.

— Spune o rugăciune, îi ceru Belsnor lui Maggie Walsh.

Venise rândul ceremoniei mortuare, un ritual atât de adânc înrădăcinat în fiinţa lor încât nici Belsnor nu-şi putea imagina o moarte lipsită de el.

— Lasă-mă câteva clipe, se rugă Maggie cu o voce stinsă. Eu… nu pot vorbi acum…

Se dădu la o parte şi se întoarse; o auziră hohotind.

— O să spun eu rugăciunea, hotărî Belsnor cu o furie sălbatecă.

Seth Morley vorbi:

— Cer permisiunea să întreprind o explorare în afara taberei. Russell este de acord să vină cu mine.

— De ce? întrebă Belsnor.

Seth Morley spuse cu fermitate:

— Am văzut miniatura Edificiului. Cred că a sosit timpul să studiem originalul mai îndeaproape.

— Ia pe altcineva cu tine, ordonă Belsnor. Cineva care ştie… împrejurimile.

— Merg eu, propuse Betty Jo Berm.

— E preferabil să meargă un bărbat. Nu e bine; moartea loveşte atunci când unul dintre noi e separat de ceilalţi. Ia-l pe Frazer şi pe Thugg cu tine, decise Belsnor. Poate merge şi Betty Jo. Asta însemna să se separe grupul în două. Dar nici Roberta Rockingham, nici Bert Kosler nu erau în stare să reziste unei expediţii de felul ăsteia. Nici unul nu mai părăsise tabăra. Eu voi rămâne aici, cu ceilalţi, mai adăugă el.

— Cred că ar trebui să avem o armă la noi, propuse Wade Frazer.

— Nimeni nu va purta armă, hotărî Belsnor. Avem destule necazuri; dacă veţi avea arme vă veţi împuşca între voi, fie voit, fie accidental.

Nu ştia de ce îi venise să spună asta, dar intuia că nu greşea. Susie Smart. Poate că cineva dintre noi a ucis-o. Cineva care era agentul lui Treaton, trimisul Terrei… Ca în visul meu. Inamicul din interior. Bătrâneţea, degradarea şi moartea. În ciuda câmpului de forţă care protejează

tabăra. Acesta este mesajul pe care visul trebuia să mi-l transmită.

Frecându-şi ochii înroşiţi de plâns, Maggie Walsh interveni:

— Aş vrea să merg şi eu cu ei.

— De ce? întrebă Belsnor. De ce vreţi cu toţii să ieşiţi din tabără? Aici suntem la adăpost. Lipsa de sinceritate a spuselor lui, de care el era conştient, se simţea de la o poştă. Bine, de acord. Şi noroc! Seth, se adresă el direct acestuia investindu-l oarecum cu autoritatea unui şef de expediţie, încearcă să aduci nişte muşte cântătoare... Doar dacă nu găseşti ceva mai interesant...

— O să fac tot ce pot, promise Morley.

Se întoarse şi plecă din cercul strâns în jurul lui Belsnor. Ceilalţi membri ai expediţiei îl urmară.

Nu o să se întoarcă niciodată! medită Belsnor. Privindu-i îndepărtându-se, îşi simţi inima bătând dureros în piept, bătăi violente şi surde, ca şi când limba ceasornicului cosmic se afla în interiorul său.

Pendula morţii.

Înaintau toţi şapte cu paşi lenţi pe coasta unei coline scunde, cu atenţia fixată asupra oricărui obiect de pe jos. Vorbeau foarte puţin.

În jur, solul era ondulat, presărat cu coline învăluite de ceaţă şi înecate în valuri de praf. Licheni de un verde murdar răsăreau la tot pasul; solul era acoperit de plante încâlcite între ele. Duhoarea unei vieţi organice în putrefacţie impregna aerul; de fapt, era un miros complex, care nu semăna cu nimic cunoscut. În depărtare se ridicau coloane de vapori, gheizere ţâşneau din suprafaţa stâncoasă. Un ocean sclipea în depărtare şi răsuflarea adâncă a valurilor invizibile le parvenea printr-o perdea de stropi care se apropia, încet, de ei.

Ajunseră într-un loc foarte umed. O baltă călduţă – apă, minerale dizolvate şi straturi de putregaiuri – clipocea sub încălţări. Resturi de licheni şi de protozoare colorau şi îngroşau pânza de stropi care se împrăştiau peste tot, pe

stâncile ude şi pe arbuştii îmbibaţi de apă ca nişte bureţi.

Aplecându-se, Wade Frazer ridică un organism gasteropod asemănător unui melc.

— Nu e artificial. E viu. E un animal adevărat.

Thugg, la rându-i, ţinea în mână un burete pe care-l culesese dintr-o mică baltă de apă caldă.

— Ăsta, în schimb, este artificial. Dar ştiu că există şi bureţi vii pe Delmak-0, foarte asemănători ăstuia. Şi uite altceva care pare a fi un animal artificial.

Thugg scoase din apă un fel de reptilă care se încolăcea, agitându-şi cu furie labele scurte şi groase. Cu un gest iute, Thugg îi rupse capul; se rupse cu uşurinţă, iar reptila încetă să se mai mişte.

— Ia priviţi, un dispozitiv în întregime mecanic… uite şi firele.

Thugg repuse capul la locul lui; obiectul reîncepu să se zbată. Thugg o aruncă înapoi în baltă şi reptila se îndepărtă înotând cu repeziciune.

— Unde se află Edificiul, întrebă Mary Morley.

Maggie Walsh răspunse:

— Se pare… că-şi schimbă amplasamentul. Ultima dată când a fost văzut, era pe versantul acestei coline, imediat după ce treceai de gheizere. De data asta, poate că se află în altă parte…

— Informaţia ne poate servi ca punct de reper, constată Betty Jo Berm. Hai să mergem la locul respectiv şi apoi să înaintăm formând cercuri concentrice… Adăugă, păcat că nu avem aparate de comunicaţie. Ar fi fost utile.

— E vina lui Belsnor, remarcă Thugg. El e şeful nostru; el e dator să se ocupe de detaliile tehnice.

Betty Jo Berm i se adresă lui Morley:

— Îţi place peisajul?

— Nu-mi dau seama…

Poate că din pricina morţii lui Susie Smart avea un fel de repulsie faţă de tot şi toate. Nu-i plăcea amestecătura asta de forme de viaţă artificială şi fiinţe vii: combinaţia asta făcea ca tot ce-l înconjura să pară fals… ca şi când colinele şi podişul de la orizont ar fi doar o pânză pictată. Ca şi cum

întregul peisaj, noi înşine, colonia… ca şi cum toate ar fi fost puse sub o cupolă geodezică. Cu cercetătorii lui Treaton deasupra noastră, ca în poveştile de popularizare a ştiinţei: observatori care studiază, prin lentilele unui gigantic microscop, cum se mişcă minusculele gângănii care suntem noi înşine, agitându-ne pe umilele noastre căi lipsite de înţeles.

— Ce-ar fi să ne oprim şi să ne odihnim puţin? propuse Maggie Walsh, care, de la descoperirea morţii lui Susie, avea faţa crispată, lipsită de viaţă. Părea că nu-şi revenise din şocul suferit cu câteva ceasuri în urmă. Sunt obosită. Nu am mâncat nimic astăzi şi am plecat fără nici un fel de provizii. Expediţia asta trebuia pregătită mai bine.

— Nici unul dintre noi nu avea gândurile prea limpezi, se scuză Betty Jo.

Scoase din buzunarul fustei un flacon de medicamente, răspândi în palmă câteva pilule şi alese un comprimat pe care-l vârî în gură.

— Poţi să înghiţi asta, fără apă? o întrebă Russell.

— Da, răspunse ea surâzând. Când eşti deja intoxicat, poţi lua orice, oricând.

Seth Morley îi explică lui Russell:

— Medicamentele sunt ca un drog pentru ea.

Îl studia de câteva ceasuri pe acest nou venit, întrebându-se care era punctul lui slab. Căci desigur avea şi el, ca ei toţi, o slăbiciune; dar care?

— Înţeleg că domnul Russell are fetişismul curăţeniei, după câte am putut să-mi dau seama, spuse brusc Wade Frazer cu vocea lui enervantă.

— Chiar aşa? făcu Mary Morley.

— Mi-e teamă că da, aprobă Russell surâzând şi arătându-şi dinţii albi şi sănătoşi, ca un june-prim în faţa camerelor de luat vederi.

Îşi continuară drumul până ce ajunseră pe malurile unui fluviu, prea lat pentru ca să-l poată traversa. Se opriră.

— Va trebui să mergem de-a lungul malului, propuse Thugg. Încruntă din sprâncene adăugând, am mai fost prin părţile astea, dar nu am văzut nici un fluviu.

Frazer rânji:

— Asta ni se întâmplă din cauza dumitale, Morley. Apa este elementul dumitale.

— Ciudată remarcă, observă Maggie Walsh. Vrei să spui că peisajul se schimbă în funcţie de dorinţele noastre?

— Glumeam, răspunse Frazer cu o ironie jignitoare.

— E totuşi o observaţie ciudată, urmă Maggie Walsh. Ştiţi că, după Specktowsky, suntem prizonierii previziunilor şi percepţiilor noastre. Şi că una din caracteristicele Blestemului este neputinţa noastră de a ne desprinde din pseudo-realitatea dorinţelor noastre. Fără să putem vedea lumea ce ne înconjoară, aşa cum e.

— Nimeni nu vede realitatea aşa cum este ea, spuse doct Frazer. Asta s-a demonstrat încă de pe vremea lui Kant. Spaţiul şi timpul sunt moduri ale percepţiilor noastre. Ştiaţi? Îi dădu cu cotul lui Morley: ştiai chestia asta, domnul e oceanograf?

— Da, răspunse acesta, deşi nu auzise niciodată de acest Kant.

— Specktowsky a spus că doar în ultimul nostru ceas vedem lumea aşa cum este ea, reluă Maggie Walsh. Atunci când Mijlocitorul ne va elibera de jalnica noastră condiţie. Atunci când prin a Sa mijlocire, Blestemul va înceta să mai aibă putere asupra noastră.

Russell interveni în discuţie:

— Câteodată, chiar în cursul vieţii noastre materiale, avem nişte viziuni fugare…

— Doar Mijlocitorul poate ridica vălul de pe ochii noştri, preciză Maggie Walsh.

— Exact, admise Russell.

— De unde vii? îl întrebă Morley.

— Alpha Centauri 8.

— E un drum lung ca să ajungi aici, insinuă Wade Frazer.

— Ştiu, fu de acord Russell. De aceea am şi ajuns mai târziu. Călătoria mea a durat trei luni.

— În cazul ăsta, dumneata eşti unul dintre primii care au obţinut transferul… cu mult înaintea mea, murmură Seth

Morley.

— Înaintea noastră a tuturor, supralicită Wade Frazer. Îl studia pe Russell care stătea în faţa lui, dominându-l cu statura sa înaltă. Mă întreb ce nevoie avem, aici, de un economist. Pentru că pe nenorocita asta de planetă nu există nici un fel de economie!

Maggie Walsh sublinie:

— *Nici unul* dintre noi nu pare a-şi avea rostul pe planeta asta. Specializările noastre, aptitudinile noastre… s-ar spune că nu au nici o importanţă. Nu cred că am fost selectaţi în funcţie de asta.

— Clar, concluzionă Thugg pe un ton batjocoritor.

— Găseşti că e clar? îl întrebă Betty Jo Berm. Deci, după tine, care ar fi criteriul după care am fost selectaţi?

— Cum a spus Belsnor, suntem cu toţii nişte inadaptaţi.

— Nu a spus că suntem inadaptaţi, protestă Seth Morley. A spus că suntem nişte rataţi.

— Păi, e cam acelaşi lucru, răspunse Thugg. Suntem deşeurile galaxiei. Măcar o dată, Belsnor a avut dreptate.

— Vrei să vorbeşti doar în numele tău? îi aruncă Betty Jo Berm. Nu accept să fiu tratată drept deşeu. Cel puţin, nu încă.

— Murind, murmură Maggie Walsh ca pentru sine, ne scufundăm în uitare. O uitare care înglobează, deja, existenţa noastră… şi din care doar Divinitatea ne poate scoate.

— De fapt, interveni Seth Morley, Divinitatea încearcă să ne salveze, iar generalul Treaton să ne…

Nu-şi termină gândul; spusese prea mult! Dar nimeni nu păru să înţeleagă.

— În orice caz, asta e condiţia esenţială a existenţei, spuse Russell cu vocea sa caldă şi lipsită de inflexiuni. Dialectica universului! O forţă care ne împinge cu fiecare clipă spre moarte: Demolatorul Formelor sub toate înfăţişările sale. Iar Divinitatea, cu cele trei Manifestări ale sale este – în teorie – mereu alături de noi. Am spus bine, domnişoară Walsh?

— Nu, nu în teorie, îl corectă ea. În realitate.

Betty Jo Berm anunţă calmă:
— Iată Edificiul.

Acum îl vedeau. Cu mâna făcută streaşină deasupra frunţii, Seth Morley cerceta construcţia cenuşie care se ridica la orizont. O formă aproape cubică. Turnuleţe care serveau probabil drept coşuri, judecând după volutele de fum care pluteau deasupra clădirii. Seamănă cu o uzină, gândi el.
— Haideţi, propuse Thugg, pornind în direcţia Edificiului.
Îl urmară unul după altul, cu paşi greoi.
— Am impresia că nu ne apropiem de el, constată cu ironie Frazer.
— Nu avem decât să mergem mai repede, răspunse Thugg surâzând strâmb.
— Inutil, constată Maggie Walsh, oprindu-se cu respiraţia tăiată. Cercuri de transpiraţie i se iviră la subţiori. Aşa se întâmplă întotdeauna: mergi şi mergi şi el se îndepărtează mereu.
— Şi niciodată nu-l poţi ajunge, o completă Wade Frazer.
Şi el se oprise; încerca să-şi aprindă pipa din lemn de trandafir pe care o umpluse cu amestecul cel mai tare şi mai infect posibil, constată Seth Morley. De la primele pufăituri, duhoarea se răspândi în aer.
— Ce facem, întrebă Russell.
— Trebuie să găsim ceva! strigă Thugg. Poate că mergând în cerc cu ochii închişi ne vom trezi brusc lângă el.
— De când ne-am oprit, s-a apropiat, constată Seth Morley, care nu încetase de a cerceta Edificiul, cu ochii adăpostiţi de mâna făcută streaşină. Era convins că are dreptate. Putea să-i vadă acum turnuleţele mai limpede, iar vălătucii de fum păreau mai înalţi. În fond putea să nu fie vorba despre o uzină. Dacă ne apropiem încă puţin, aş putea să-mi dau seama mai limpede… Continuă să-l studieze, imitat acum de toţi ceilalţi. Russell şopti, pe gânduri:

— E un fel de fantasmă. Un soi de proiecţie provocată de un emiţător, fără îndoială, situat pe o rază de un kilometru pătrat. Un videotransmiţător foarte modem şi eficace… deşi imaginea tremură puţin.

— În cazul ăsta ce ne sugerezi? îl întrebă Seth Morley. Admiţând că ai dreptate, e inutil să încercăm să ne apropiem din moment ce nu există.

— Există undeva, rectifică Russell. Dar nu în locul ăsta. Ce vedem noi este o iluzie. Dar Edificiul real există şi nu poate fi prea departe.

— De unde ştii? stărui Seth Morley.

— Cunosc bine metodele Interplan Vest pentru a induce în eroare. Această iluzie este transmisă ca să-i păcălească pe cei ce ştiu de existenţa Edificiului şi care se aşteaptă să-l găsească. Descoperind imaginea asta, cred că văd Edificiul în realitate. Bineînţeles că iluzia nu e pentru cei ce nu cunosc existenţa lui. Adăugă, după o clipă, acest şiretlic a funcţionat de minune în timpul luptei dintre Interplan Vest şi cultele războinicilor de pe Rigel 10. Misilele rigeliene se zdrobeau în serie peste complexe industriale iluzorii. Vedeţi dumneavoastră, acest gen de proiecţii apar pe ecranele radar şi sunt detectate chiar şi de un baleiaj cu ajutorul sondelor electronice. Au o bază semi-materială; concret vorbind, nu e vorba despre un miraj.

— Ar trebui să ştii, ezită Betty Jo Berm, doar eşti economist; eşti la curent, desigur, cu ceea ce s-a întâmplat cu complexele industriale în timpul războiului. Dar nu părea prea convinsă.

— De aceea Edificiul pare a se îndepărta pe măsură ce ne apropiem? întrebă Seth Morley.

— Asta m-a ajutat să-i ghicesc adevărata esenţă, explică Russell.

— Spune-ne ce să facem, i se adresă Maggie Walsh.

— Păi, să vedem! reflectă Russell suspinând. Ceilalţi aşteptau atenţi. Veritabilul Edificiu poate fi oriunde. Nu există nici un mijloc prin care să putem ajunge la sursă plecând de la o fantasmă; aşa că mă gândesc… întinse

braţul, am impresia că podişul pe care-l vedem acolo în depărtare este o iluzie suprapusă peste altceva, o halucinaţie negativă care apare oricui priveşte într-acolo. Explică: o halucinaţie negativă… vreau să spun… să nu vezi un lucru care de fapt se găseşte chiar acolo.

— De acord, aprobă Thugg. Haideţi spre podişul cu pricina.

— Asta ne obligă să trecem râul, se codi Mary Morley.

Frazer i se adresă lui Maggie Walsh:

— Specktowsky nu a vorbit undeva despre putinţa de a merge pe apă? Iată ce ne-ar fi de mare folos acum. Fluviul ăsta pare foarte adânc şi parcă am hotărât că nu e cazul să ne aventurăm în apele lui.

— Poate că nici fluviul nu este cu adevărat aici, riscă Morley.

— Ba da, este, îi răspunse Russell.

Se duse până la mal, se aplecă şi-şi umplu cu apă pumnii făcuţi căuş.

— Serios? Specktowsky a vorbit despre posibilitatea de a merge pe apă? întrebă Betty Jo Berm.

— Poţi s-o faci, răspunse Maggie Walsh, dar numai dacă eşti în prezenţa Divinităţii. Doar Divinitatea te poate conduce; altfel te scufunzi şi te îneci.

— Poate, că domnul Russell *este* Divinitatea, lansă Ignatz Thugg. Se întoarse spre Russell. Eşti una dintre Înfăţişările Divinităţii? Venit aici ca să ne ajuţi? Sau eşti mai curând Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra?

— Mi-e teamă că nu sunt nici una, nici alta, răspunse Russell cu vocea sa calmă şi neutră.

— Du-ne pe malul celălalt, îl rugă Seth Morley.

— Imposibil, făcu Russell. Sunt un om ca voi toţi.

— Încearcă, totuşi, stărui Seth Morley.

— E ciudat că mă luaţi drept Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. Mi s-a mai întâmplat. Fără îndoială pentru că duc o existenţă de nomad. Peste tot apar ca străin şi dacă fac o faptă bună, oarecare – ceea ce mi se întâmplă foarte rar – se găseşte întotdeauna un martor care are ideea genială de a afirma că eu sunt cea de-a treia Înfăţişare a

Divinităţii.

— Poate că eşti, reluă Seth Morley privindu-l cu o atenţie sporită; încerca să-şi reamintească sub ce înfăţişare i se arătase Călătorul în kibuţul *Tekel Phares.* Nu găsi decât o vagă asemănare. Şi totuşi, în bună măsură, ciudata sa bănuială persista. Îi venise aşa, deodată! Ba îl considera pe Russell un ins oarecare, ba, imediat după aceea, simţea în el prezenţa Divinităţii. Senzaţia asta ciudată lăsa în fiinţa lui o urmă de neşters.

— Dacă aş fi Călătorul… aş fi conştient de asta… murmură Russell nesigur.

— Poate că eşti, interveni Maggie Walsh. Poate că domnul Morley are dreptate. Şi ea îl privea cu atenţie pe Russell, care i se părea din ce în ce mai încurcat Dacă eşti, vom sfârşi prin a afla!

— L-ai văzut vreodată pe Călător? o întrebă Russell.

— Nu.

— Nu sunt Călătorul.

— Haideţi să intrăm în apă şi să vedem dacă reuşim să ajungem pe celălalt mal, propuse Thugg nerăbdător. Dacă apa e prea adâncă, ne întoarcem. Eu am plecat.

Se duse spre mal şi intră în fluviul de un gri opac, cu apa ajungându-i până la şolduri. Continuă să înainteze iar ceilalţi, rând pe rând, îl urmară.

Ajunseră pe malul opus fără nici un fel de problemă. Albia fluviului era, de fapt, foarte puţin adâncă. Simţindu-se umiliţi, se adunară toţi şase – inclusiv Russell – ca să-şi stoarcă veşmintele. Apa nu le ajunsese mai sus de talie.

— Ignatz Thugg, ricană Frazer. Încarnarea Divinităţii. Mergător pe ape, călăuzitor în furtună. Cine ar fi crezut?

— Trebuia să-ţi închipui!…

Russell i se adresă brusc lui Maggie Walsh:

— Roagă-te.

— De ce?

— Pentru ca vălul iluziei să ne cadă de pe ochi şi să ne lase să vedem realitatea.

— Pot s-o fac în gând?

Russell dădu din cap.

— Mulţumesc, spuse ea întorcându-se cu spatele spre grup. Rămase câteva momente nemişcată, cu mâinile împreunate, cu capul plecat, apoi se întoarse din nou cu faţa spre ei Am făcut tot ce am putut.

Părea însă mult mai destinsă, aproape fericită, remarcă Seth Morley. Poate că pentru o clipă a uitat de moartea lui Susie Smart.

Aerul din jurul lor fu străbătut deodată de o puternică vibraţie.

— Îl aud! exclamă Seth Morley. Simţea o frică nespusă, o mare spaimă instinctivă.

La o sută de metri de ei un perete cenuşiu urca spre cerul ceţos, vibrând şi pulsând ca o fiinţă vie. În vârf, turnurile aruncau în văzduh pale de fum asemănătoare unor nori întunecaţi. Alte rezidiuri de fum se revărsau prin nişte ţevi imense în apa fluviului scoţând un bolborosit continuu.

Găsiseră Edificiul.

Capitolul 9

— De data asta, el e! declară Seth Morley. În sfârşit! Ce zgomot, ca şi când mii de pitici cosmici ar arunca milioane de capace metalice pe un sol de beton. Ce naiba fac acolo înăuntru? se întrebă el îndreptându-se spre faţada principală, ca să poată citi inscripţia de pe frontispiciu.

— Cam zgomotos, nu? urlă în urechile lui vocea neplăcută a lui Wade Frazer.

— Da, răspunse el, fără să-şi audă propria voce în vacarmul din jur.

Urmă o alee pavată care se întindea de-a lungul faţadei laterale; ceilalţi se aliniaseră în şir indian în spatele lui astupându-şi, care cum putea, urechile. Ajuns la intrarea principală, Morley îşi feri ochii cu mâna, ridică privirea spre suprafaţa netedă de deasupra uriaşelor porţi culisante, închise.

VINĂRIE

Un loc unde se bea vin? Şi atunci ce-i cu tot zgomotul ăsta? se întrebă uimit. N-avea nici un sens.

Văzu o portiţă mai mică pe care era un afiş: *Sală de degustare; vinuri şi brânzeturi – Intrarea clienţilor.* Dumnezeule mare! Gândul la brânzeturile care-i plăceau atât de mult îl făcu să-i lase gura apă, absorbindu-i toate gândurile. Gândi: Trebuie să intru. Se pare că totul e gratuit. Doar dacă nu vor să-ţi vândă o sticlă-două la plecare. Dar nu sunt obligat să cumpăr.

Păcat că Ben Tallchief nu mai era printre cei vii. Lui, cel blagoslovit cu darul beţiei, i-ar fi plăcut afacerea asta.

— Aşteaptă, se auzi vocea lui Maggie din spatele lui. Nu intra!

Cu mâna pe clanţă, schiţă o mişcare de întoarcere, întrebându-se ce naiba se întâmpla.

Cu privirea ridicată în splendoarea luminii solare,

Maggie Walsh descifră prin razele orbitoare strălucirea dansantă a unor litere. Încercă să le urmărească conturul cu vârful degetelor, străduindu-se să le stabilizeze. Ce naiba se întâmpla cu inscripţia asta? Ce mesaj vrea să ne transmită? Ardea de nerăbdare să afle.

SPIRITUALERIE

— Aşteaptă, îi strigă ea lui Seth Morley care se pregătea să deschidă o uşă pe care era scris *Intrarea clienţilor.* Nu intra!

— Şi de ce, mă rog? strigă el.

— Nu ştim ce poate fi acolo.

Cu sufletul la gură alergă până ajunse lângă el. Clădirea sclipea în razele jucăuşe de soare ce se revărsau peste suprafeţele ei uriaşe. *Spiritualerie?* Ce cuvânt anapoda! Un loc unde sunt îngrămădite toate cunoştinţele dobândite de spiritul uman? Dar e un loc mult prea zgomotos pentru a putea fi o bibliotecă, un depozit de carte, de benzi magnetice şi de microfilme. Un loc unde se schimbau gânduri inteligente? Poate că esenţa spiritualităţii era distilată aici, în interior; intrând, te puteai trezi îmbibat de spiritul lui Swift sau Voltaire.

Dar spirit nu însemna şi umor; ci desemna forma fundamentală a inteligenţei îngemănată cu o stare de graţie. Şi, peste toate, posibilitatea omului de a cunoaşte.

Dacă intru, o să aflu tot ceea ce omul poate cunoaşte în acest spaţiu dimensional. Trebuie să intru. Făcu un semn din cap spre Morley şi-l împinse înainte.

— Deschide poarta, hotărî ea. Trebuie să intrăm să vedem ce este înăuntru.

Mergând în spatele lor cu un pas liniştit, Wade Frazer le observa starea de agitaţie cu un ochi critic, plin de superioară ironie. Văzu şi el inscripţia de deasupra marilor porţi închise ale Edificiului.

La început rămase perplex. Descifrase literele şi, deci, putea să enunţe cuvântul. Dar nu-i descifra semnificaţia.

— Nu înţeleg, îi spuse el lui Seth Morley şi cârtiţei ăsteia de Maggie Walsh, bigota fanatică a coloniei. Se strădui încă o dată să citească cuvântul întrebându-se dacă ceea ce simţea nu se datora unei ambivalenţe psihologice; poate că, în zona inconştientului, nu avea nici un chef să înţeleagă sensurile inscripţiei. Aşa că amestecă literele ca să nu mai fie în stare să le descifreze.

REPAUZERIE

O clipă, cred că ştiu ce e o *repauzerie,* îşi spuse el. Vine din limba celtă, cred. Un termen dialectal ce nu poate fi înţeles decât de o persoană cultivată, care a primit o educaţie liberală, umanistă. Un ins oarecare ar trece pe lângă inscripţie fără s-o vadă.

Cred că înţeleg ce fel de loc e ăsta. Aici sunt aduse persoanele cu dereglări psihice, care trebuie puse în repaos absolut, sub supraveghere. Într-un sens, e vorba despre un fel de azil dar, în acelaşi timp, de ceva mult mai complex. Scopul final nu cred că este acela de a-i vindeca pe bolnavi spre a-i reda societăţii – fără ca, de fapt, să fie vindecaţi în profunzime – ci de a închide definitiv porţile asupra ignoranţei umanităţii, asupra nebuniei sale. Aici preocupările bolnavilor mentali îşi găsesc un punct final; sunt puşi *la loc de odihnă,* aşa cum arată şi inscripţia. Bolnavii aduşi aici nu mai sunt redaţi societăţii; sunt încet şi fără durere scufundaţi în somn, în repaos. Ceea ce, de fapt, este soluţia pentru toţi bolnavii incurabili. Otrava din ei nu trebuie să contamineze galaxia. Ce fericire că există un loc ca ăsta! Mă mir că nu am fost informaţi de existenţa lui în nici un fel de revistă medicală.

Trebuie să intru. Vreau să văd cum funcţionează organizaţia asta a lor. Şi să descopăr pe ce baze operează; pentru că la urma urmei toată chestia asta rămâne o problemă foarte spinoasă: problema autorităţii extra-medicale – dacă pot spune astfel – care riscă să intervină şi să blocheze bunul mers al *locului de odihnă.*

— Nu intraţi! strigă el în urma lui Seth Morley şi a lui

Maggie-bigota. Nu e de nasul vostru! E un domeniu rezervat. Uitaţi-vă! Arătă cu degetul inscripţia de pe mica uşă de aluminiu: *Intrare rezervată personalului calificat.* Eu da, eu pot intra! Vocifera ca să acopere vacarmul din jur Dar voi, nu! Voi nu sunteţi calificaţi!

Maggie-bigota şi Seth Morley îl priveau surprinşi dar fără să se oprească din drum. Wade Frazer îi împinse în lături ca să-i poată depăşi.

Fără nici o dificultate, Mary Morley citi inscripţia aflată deasupra intrării principale a imensei construcţii cenuşii.

FARMECĂTORIE

Ştiu ce vrea să spună, dar ei habar n-au. O sală de făcut farmece, vrăji, unde admiterea indivizilor se face pe baza unor incantaţii. Cei care conduc omenirea au ajuns în fruntea acesteia graţie contactului lor cu vrăjitoria şi cu filtrele magice.

— Intru, îşi anunţă soţul.

— Aşteaptă, strigă Seth. Mai rămâi puţin.

— Eu pot să intru, dar tu nu! Acest loc mi se potriveşte. Ştiu asta. Nu o să mă poţi împiedica; dă-te la o parte.

Se apropie de mica portiţă citind literele aurii care se detaşau pe suprafaţa de sticlă: *Cameră de iniţiere deschisă tuturor vizitatorilor calificaţi.* Ei bine, asta se referă la mine în mod direct. Sunt ceea ce se cheamă o *persoană calificată.*

— Vin cu tine, strigă Seth.

Mary Morley izbucni în râs. El, s-o însoţească el? Foarte amuzant; îşi imaginează, poate, că el va fi binevenit în lumea paranormală. Un bărbat! Este un loc special, rezervat în exclusivitate femeilor. Nu există vrăjitori-bărbaţi.

După ce o să trec de uşa asta o să ştiu cum să-l dirijez; voi putea face din el ceea ce ar trebui să fie! Sau mai curând, ceea ce, de fapt, nu mai este. Deci, într-un fel, acţionez spre binele lui.

Întinse mâna spre clanţă.

În picioare, puţin mai la o parte de grup, Ignatz Thugg le observa cu ironie agitaţia. Grohăiau ca nişte porci. Tare ar fi vrut să se repeadă la ei să-i înjunghie. Dar la ce bun? Fac pariu că put de te trăsnesc atunci când stai aproape de ei. Par curaţi, dar în fond, put! Ce loc de rahat e ăsta? Clipi, încercând să citească inscripţia din litere jucăuşe.

BESTIALERIE

Să vezi şi să nu crezi! Hai că e bună; un loc unde se împreunează oamenii cu animale. Întotdeauna mi-am dorit să văd o femeie călărită de un armăsar; pariez că aici poţi vedea aşa ceva. Da, am un chef nebun să văd o chestie de-asta, în grup, alături de alţii care sunt numai ochi. În locuri ca ăsta lucrurile îţi sunt înfăţişate într-adevăr aşa cum sunt ele în realitate şi spectacolul merită toţi banii!

Şi-apoi spectatorii trebuie să fie oameni normali cu care pot sta de vorbă. Nu futăcioşi de felul lui Morley, Walsh sau Frazer care scot pe gură tot felul de porcării şi se regulează aşa cum îşi trag băşinile. Folosesc cuvinte alese ca să nu observe nimeni că le pute curul. Nu sunt altfel decât mine, doar vor să pară altfel!

Cred că au cururi mari, tipii ăştia de soiul lui Babble; le-ar sta bine să le-o tragă nişte dulăi cât toate zilele. Tare-aş vrea să văd cum le-o înfige în fundurile lor grase; şi mi-ar place s-o văd pe muierea asta, Walsh, încârligată cu un doberman; măcar odată! I-ar place chestia. Asta-i tot ce aşteaptă ea de la viaţă. Fac pariu. Cred că numai aşa ceva visează.

— Plecaţi dracu' de-aici, strigă el spre Morley, Walsh şi Frazer. Nu puteţi intra. Uitaţi-vă ce scrie acolo sus. Arătă cu degetul spre cuvântul pictat cu litere aurii, elegante, deasupra uşii. *Rezervat membrilor clubului.* Eu, eu pot intra, mai spuse el pregătindu-se să apese pe clanţă.

Ned Russell se repezi înainte şi se opri între ei şi uşă.

Ridică ochii spre clădirea uriaşă. Le văzu feţele cu expresii diferite, reflectând pofte devoratoare.

— Cred că e mai bine ca nici unul dintre voi să nu intre, hotărî el.

— Ce? exclamă Seth Morley afişând o dezamăgire profundă. Ce primejdii mă pot pândi într-o sală de degustări de vinuri?

— Nu este o sală de degustare, îl repezi Ignatz Thugg râzând înfundat. N-ai citit bine; ţi-e teamă să înţelegi ce este aici în realitate. Reîncepu să râdă: dar eu, eu ştiu.

— Degustări? ţipă Maggie Walsh. Este un loc în care sunt adunate toate cuceririle spiritului uman. Dacă intrăm, vom fi purificaţi prin cunoaştere şi prin dragostea lui Dumnezeu faţă de om şi a omului faţă de Creatorul său.

— Este un club special, rezervat doar unei anumite clientele, stărui Thugg.

Frazer surâse afectat:

— E uimitor până unde pot merge unii indivizi în efortul lor de a evita confruntarea cu realitatea. Nu e şi părerea dumitale, Russell?

Russell spuse:

— Locul ăsta nu e sigur. Pentru nici unul dintre noi. Ştiu ce e aici; sunt sigur că am dreptate. Trebuie să-i scot de-aici şi să plec şi eu cât mai departe posibil! Hai să mergem, le spuse foarte decis.

Rămase în faţa lor, între ei şi Edificiu, bine înfipt pe picioare, neclintit. Grupul începu să aibă îndoieli.

— Crezi că asta avem de făcut? îl întrebă Seth Morley.

— Da. Sunt sigur.

Seth Morley se adresă celorlalţi:

— Poate că are dreptate.

— Chiar crezi că ai dreptate, domnule Russell? întrebă Maggie Walsh cu o voce ezitantă.

Cu toţii se dădură câţiva paşi înapoi.

Copleşit, Ignatz Thugg zise:

— Am ştiut că va fi închis. Nu vor să lase oamenii să se bucure. Întotdeauna se întâmplă aşa!

Fără un cuvânt, Russell aştepta cu răbdare ca tovarăşii

săi se se liniştească, continuând să le bareze intrarea.

— Unde e Betty Jo Berm? întrebă brusc Morley.

Dumnezeule. Pe asta am uitat-o; am uitat s-o supraveghez. Russell se întoarse brusc în direcţia de unde veniseră cercetând cu privirea împrejurimile înecate în lumina soarelui care se scălda în apele fluviului.

Vedea din nou ceea ce văzuse şi cu câtva timp în urmă. De fiecare dată când privea Edificiul distingea enorma placă din bronz care se detaşa pe faţada principală:

MEKKISRIE

Ca lingvist ea era în stare să traducă acest termen de la prima citire. *Mekkis:* cuvânt hitit care înseamnă putere; un termen care trecuse în sanscrită, apoi în greacă şi latină şi, în sfârşit, în limbajul modem, tradus prin *maşină* sau *mecanică.* Acesta era locul care i se refuza; nu putea intra alături de ceilalţi.

Aş vrea să mor.

Aici se afla definiţia universului… sau ceea ce ea înţelegea prin univers. Ştia că exista un adevăr în teoria cercurilor concentrice cu creştere progresivă, emisă de către Specktowsky. Dar asta nu era expresia unei Divinităţi, după părerea ei; ci enunţarea unui fapt material, fără implicaţie transcendentală. Când lua o pilulă, atingea pentru o scurtă clipă un cerc superior, dotat cu o intensitate şi o concentrare foarte mare de forţe. Trupul ei cântărea mai puţin; facultăţile ei mintale, mişcările, forţa ei vitală… totul funcţiona de parcă ar fi fost alimentat de un carburant superior. Când se întâmplă asta, ard mai bine gândi ea întorcându-se şi îndepărtându-se de Edificiu în direcţia fluviului.

Sunt capabilă să gândesc mult mai limpede; nu mă simt cu mintea înceţoşată ca de pildă, acum, când sunt pe cale de a cădea lată de epuizare sub căldura acestui soare străin. Apa o să mă răcorească. În apă greutatea corpului nu te mai apasă; nu ajungi la un grad superior de *mekkis,*

dar asta nu mai are importanţă; apa spală tot. Nu mai ai greutate; dar nici nu eşti mai uşor. Pur şi simplu nu mai ai substanţă materială.

Nu mai am chef să trag după mine povara acestui trup greoi. Mi-e imposibil. Nu mai pot răbda să mă simt apăsată, zdrobită în halul ăsta. Trebuie să mă eliberez.

Fără a privi în urmă, intră în apă şi se îndreptă spre mijlocul fluviului.

Acum, apa o să topească toate pilulele, granulele şi capsulele pe care le-am înghiţit, pe care le am în buzunare; vor fi total dizolvate. Dar nu mai am nevoie de ele. Dacă aş putea intra în *mekkisrie…* poate că dacă nu aş avea trup aş reuşi! Mă duc să mă refasoneze. Mă duc să sfârşesc pentru ca să pot reîncepe. Dar din alt punct de plecare. Nu vreau să retrăiesc tot ceea ce înseamnă deja trecutul meu.

Auzea în spate urletul venind dinspre *mekkisrie.* Ceilalţi au intrat, realiză ea. Dar cum de se putuse întâmpla asta? *De ce au putut intra fără mine?* Nu-şi dădea seama.

Dar nu-i mai păsa.

— Iat-o, strigă Maggie Walsh. Întinsese braţele şi mâinile îi tremurau Nu o vedeţi?

Maggie se puse în mişcare, smulgându-se din starea de paralizie care o stăpânise până atunci şi începu să fugă înspre fluviu. Dar înainte ca să ajungă pe mal, Russell şi Seth Morley o depăşiră lăsând-o mult în urmă. Izbucni în hohote de plâns, se opri din fugă şi rămase pe loc privindu-i printre lacrimi pe Thugg şi Wade Frazer alăturându-li-se lui Seth Morley şi Russell. Cei patru bărbaţi intrară repede în apă, urmaţi de Mary Morley, îndreptându-se spre obiectul care plutea încet spre malul opus.

Continuând să nu se mişte, îi văzu apucând trupul lui Betty Jo Berm, scoţându-l din apă şi depunându-l pe sol. A murit. În timp ce noi discutam întrebându-se dacă să intrăm sau nu în Edificiu. Ce mizerie! Şchiopătând se repuse în mişcare spre grupul îngenunchiat în jurul lui Betty Jo căreia îi făceau, cu schimbul, respiraţia gură la gură, încercând s-o readucă la viaţă.

Ajunse lângă ei şi rămase în picioare.
— Există vreo şansă?… întrebă ea.
— Nu, răspunse Wade Frazer.
— La naiba! înjură ea cu voce spartă. De ce a făcut asta? Frazer ai vreo idee?
— E o boală care o măcina de mult timp.
Seth Morley îl fulgeră cu privirea:
— Tâmpitule! îi aruncă el în faţă. Biet dobitoc bătrân.
— Dar nu e vina mea că a murit, se bâlbâi Frazer înspăimântat. Nu am avut aparatură care să-mi permită să fac teste aprofundate; dacă aş fi avut tot ce-mi trebuia n-aş fi făcut decât să scot în evidenţă tendinţa ei sinucigaşă; nu ştiu dacă aş fi putut-o vindeca.
— Credeţi că o vom putea duce înapoi în tabără? îi rugă Maggie Walsh cu o voce sugrumată. Aproape că nu mai era în stare să vorbească Dacă o cărăm câte patru…
— Dacă am putea s-o facem să plutească pe apele fluviului, ar fi mai puţin complicat, sugeră Thugg. Am câştiga o groază de timp.
— Nu avem nimic care ar putea pluti, le aminti Mary Morley.
Russell interveni:
— Când am trecut fluviul am zărit ceva care semăna cu o plută improvizată. Haideţi, o să v-o arăt.
Le făcu semn să-l urmeze până la malul apei. Pluta era într-adevăr acolo, imobilizată la mal, clătinându-se uşor odată cu apele fluviului. Ca şi cum ar fi fost adusă în mod expres, gândi Maggie Walsh, ca să ne ajute s-o transportăm până la tabără.
— E pluta lui Belsnor, o recunoscu Ignatz Thugg.
— Exact, afirmă Frazer trăgându-se de lobul urechii drepte. Ne spusese că are de gând să construiască o plută. Uitaţi, a legat lemnele unele de altele cu un cablu electric foarte gros; mă întreb dacă e destul de solidă.
— Dacă a fost construită de Glen Belsnor, spuse Maggie cu înflăcărare, atunci e cât se poate de solidă. Aşezaţi-o pe plută. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă! Manevraţi-o cu respect. Ceea ce purtaţi pe braţe este

sacru.

Mormăind şi dându-şi îndrumări unul altuia, cei patru bărbaţi sfârşiră prin a o aşeza pe Betty Jo Berm pe pluta lui Belsnor.

Zăcea pe spate cu mâinile împreunate pe piept. Ochii goi fixau cerul nemilos. Apa continua să se scurgă de pe trupul ei iar părul îi părea lui Maggie un stol de fluturi negri îngrămădiţi pe un duşman de care nu mai voiau să se desprindă.

A fost atacată de Moarte. De fluturii Ochi-de-mort. Iar pe noi ceilalţi, pe noi ce ne aşteaptă? Cui îi vine rândul acum? Poate mie. Da, eu urmez.

— Putem să ne urcăm şi noi pe plută, alături de ea, propuse Maggie. Ştiţi cumva în ce punct trebuie să părăsim fluviul?

— Eu ştiu, se grăbi Frazer, înainte ca cineva să aibă timp să răspundă.

— Bun, hotărî Russell fără emoţie. Haidem.

Le ajută pe Maggie Walsh şi pe Mary Morley să se urce pe plută, dându-le mâna cu o atitudine cavalerească pe care Maggie nu o mai întâlnise de multă vreme.

— Priviţi, spuse Seth Morley întorcându-se spre Edificiu. Peisajul artificial reapărea, iar imaginea Edificiului, în ciuda materialităţii sale, tremura, se clătina şi se estompa. În clipa în care pluta, împinsă de cei patru bărbaţi, începu să alunece pe apă, Maggie văzu imensa faţadă dispărând, lăsând în loc podişul artificial de culoare brun-gălbuie.

Pluta purtată de curent începu să ia viteză. Aşezată lângă trupul ud al lui Betty Jo, Maggie fu scuturată de un fior, în ciuda soarelui puternic; închise ochii. Doamne, ajută-ne să regăsim tabăra. Unde ne duce apa asta? N-am mai văzut-o; după câte ştiu nu există nici un fluviu în preajma taberei. Nu am mers pe malul lui ca să ajungem aici… Spuse cu voce tare:

— Ce vă face să credeţi că apa asta ne duce unde vrem noi. Cred că v-aţi pierdut minţile!

— Nu putem s-o ducem pe braţe, explică Frazer. E prea departe.

— Dar pluta asta ne duce şi mai departe de destinaţia noastră, protestă Maggie. Era sigură de asta Nu vreau să rămân aici! urlă ea panicată, agitându-se şi străduindu-se să se ridice.

Pluta aluneca acum vertiginos; Maggie se simţea prinsă în capcană văzând malurile trecând prin faţa ochilor ei într-un ritm înspăimântător.

— Nu sări în apă, o avertiză Russell prinzând-o de braţ. O să ajungi cu bine în tabără. Ne vom salva cu toţii.

Pluta continua să prindă viteză. Acum nimeni nu mai vorbea; alunecau tăcuţi, în derivă, încălziţi de fierbinţeala soarelui şi alinaţi de răcoarea apei… amărâţi şi neliniştiţi de întâmplarea tragică pe care o trăiseră. Şi din pricina a ceea ce ne mai aşteaptă, gândi Maggie.

— De unde ştiai despre plută, îl întrebă Seth Morley pe Russell.

— Am mai spus: am văzut-o când…

— Nimeni nu a văzut-o, îl întrerupse Seth.

Russell nu răspunse.

— Eşti om sau una dintre Înfăţişările Divinităţii? insistă Morley.

— Dacă aş fi fost una dintre Înfăţişările Divinităţii aş fi salvat fata asta de la înec, remarcă Russell sarcastic. Adăugă, întorcându-se spre Mary, crezi că sunt una dintre Înfăţişări?

— Nu, răspunse ea după ce se gândi puţin. Aş fi vrut să fii. Avem atâta nevoie de cineva care să intervină în favoarea noastră.

Russell se aplecă şi mângâie părul ud şi lipsit de viaţă al lui Betty Jo. Continuau să alunece în tăcere.

Închis în camera sa, Tony Dunkelwelt era aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate sub el. Ştia că el o ucisese pe Susie.

Din cauza minunii pe care am făcut-o. Cred că Demolatorul Formelor a venit atunci când mi-am făcut invocarea. A transformat pâinea în piatră, apoi i-a luat piatra lui Susie şi a lovit-o omorând-o. Piatra făcută de

mine. Orice aş face, tot la mine ajung!

Îşi ascuţi auzul dar nu percepu nici un zgomot. Jumătate din membri coloniei erau plecaţi; ceilalţi parcă nici n-ar mai fi existat. Poate că nici nu mai erau în tabără. Poate că am rămas singur... părăsit, la bunul plac al Demolatorului Formelor.

Voi apuca Sabia lui Kemoch, spuse el cu voce tare, şi cu ea îl voi ucide pe Demolatorul Formelor! întinse mâna să apuce Sabia. O mai văzuse în cursul meditaţiilor sale, dar nu o atinsese niciodată. Daţi-mi Sabia lui Kemoch, strigă, şi voi împlini *lucrarea;* voi căuta Fiinţa Întunericului şi o voi ucide pentru totdeauna. Niciodată nu se va mai întruchipa.

Întinse mâna dar nu întâlni decât nimicul. Căzu pe gânduri. Trebuie să mă scufund mai adânc în *eul meu universal.* Sunt încă separat de el. Închise ochii obligându-şi trupul să se relaxeze. Fii potirul... limpede şi curat ca un cristal; vasul gol, receptacolul Divinităţii. Aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori...

Dar nici de data aceasta nu reuşi.

Sunt impur. Trimisul nu va ajunge la mine. Prin fapta mea am pierdut puterea de *a primi;* nici nu mai *văd.* Oare voi mai fi vreodată în prezenţa Dumnezeului-de-deasupra-Dumnezeirii? Oare s-a sfârşit totul?

Pedeapsa, iată, aceasta era pedeapsa.

Dar nu o merit! Susie nu avea prea mare importanţă. Era nebună; piatra a sărit din mâna ei de scârbă. Da, asta se întâmplase: piatra era pură, Susie nu. Dar era totuşi îngrozitor că murise. Strălucirea, mişcarea şi lumina... toate acestea emanau din fiinţa ei. Dar lumina pe care ea o reflecta era o lumină distorsionată. O lumină care rănea... care m-a rănit pe mine! Acţionase în autoapărare. Era evident.

Sabia. Sabia mâniei. Să vină la mine Sabia lui Kemoch! Se legănă înainte şi înapoi şi, din nou, întinse mâna spre acea dimensiune mistică ce-l umplea de o teamă respectuoasă. Mâna se întinse, pipăi, dispăru; îi văzu contururile pălind. Degetele apucară vidul, la un milion de

kilometri distanţă şi se topi în neantul de deasupra omenirii… Continua să caute şi, brusc, degetele lui întâlniră ceva. Atinseră… dar fără să poată apuca.

Jur că dacă Sabia îmi va fi dată o să mă folosesc de ea. O să răzbun moartea lui Susie.

Din nou simţi ceva în vârful degetelor, dar şi de data asta îi scăpă. Ştia că era acolo; îi simţea realitatea. Dă-mi-o mie! Jur că o voi folosi! Aşteptă, şi deodată în mâna lui simţi greutatea unui obiect, rece şi greu.

Sabia. O apucase.

O trase spre el cu mii de precauţii. Asemeni unui zeu, iradia lumină şi căldură; umplea camera cu prezenţa ei. Tony se ridică dintr-un salt şi fu cât pe-aci s-o scape. Acum e a mea! Se simţi cuprins de o nespusă bucurie. Alergă până la uşă învârtind Sabia cu mâna lui plăpândă. Împinse uşa şi năvăli afară în lumina amiezii; privind în juru-i, strigă:

— Unde eşti, Demolator al Formelor, nimicitor al vieţii? Vino să te baţi cu mine!

O creatură înainta stângaci înspre el, de-a lungul galeriei. O creatură adusă de spate care părea că se mişcă orbeşte, ca şi când ar fi fost obişnuită cu tenebrele care stăpânesc măruntaiele Terrei. Îl privi ţintă cu ochii cenuşii, pătaţi; văzu că e învăluită într-un nor de praf, o pulbere care plutea în aer căzând în lungul trupului gârbov şi rămânând apoi în urmă-i ca o trenă. Înţelese.

Creatura se dezintegra. O piele gălbuie şi zbârcită îi acoperea oasele fragile. Obrajii erau supţi şi gura fără dinţi. Demolatorul Formelor înainta şchiopătând spre el, privindu-l fix; înainta respirând ca un astmatic şi bolborosind cuvinte fără înţeles. Apoi mâna sa pergamentoasă se întinse spre el şi arătarea spuse scrâşnind:

— Ia te uită, Tony! Bună ziua, ce mai faci?

— Ai venit să mă vezi?

— Da, făcu creatura tuşind şi apropiindu-se cu un pas.

Îi simţea acum mirosul, un amestec de mucegai şi putrefacţie, descompunerea zecilor de secole. Nu mai avea

mult de trăit. Se agăţă de Tony gângăvind; o şuviţă de salivă îi curgea pe bărbie şi pe piept. Încercă să se şteargă, fără succes, cu dosul mâinii care semăna cu o coajă murdară.

— Voiam să… începu creatura.

Tony nu o lăsă să sfârşească. Înfipse Sabia lui Kemoch în pântecul moale.

În momentul în care Tony trase afară Sabia sute de viermi graşi şi albi începură să colcăie ieşind din rană. Creatura se clătină cu braţele întinse spre Tony… Băiatul se dădu înapoi, întorcând privirea de la colcăiala de viermi. Nu curgea strop de sânge; era doar un sac de putreziciune şi nimic altceva.

Căzuse într-un genunchi continuând să bolborosească vorbe fără înţeles. Apoi, cu un gest convulsiv, se apucă de păr. Între degete îi rămâneau smocuri întregi de fire lungi, fără strălucire, pe care i le întinse lui Tony cu aerul că-i oferă un dar de preţ.

Tony lovi din nou. Creatura căzu, ochii i se dădură peste cap, gura se căscă într-o strâmbătură. Din ea ieşi târându-se o vietate acoperită de blană, ce semăna cu un păianjen uriaş. Băiatul îl strivi sub talpă.

L-am ucis pe Demolatorul Formelor!

În depărtare, la celălalt capăt al galeriei cineva strigă:

— Tony!

Se apropia în fugă o siluetă pe care băiatul nu o identifică de îndată. Îşi miji ochii ca să vadă mai bine.

Era Glen Belsnor care se repezea spre el.

— L-am omorât pe Demolatorul Formelor, declară Tony, de îndată ce Belsnor, cu răsuflarea tăiată, ajunse lângă el. Uite! Cu vârful lamei arătă forma îngrămădită la picioarele sale, ghemuită în poziţia fătului.

— E Bert Kosler! urlă Belsnor cu vocea gâfâită. Ai ucis un bătrân nevinovat!

— Nu! spuse Tony. Dar când coborî privirea îl văzu pe Bert Kosler, paznicul taberei, întins pe podea. A căzut sub puterea Demolatorului Formelor, mai spuse băiatul dar fără să creadă o iotă. Ştia ce făcuse. Îmi… îmi pare foarte

rău, reluă el. O să mă rog la Dumnezeul-de-deasupra-lui-Dumnezeu să-l readucă la viaţă.

Se întoarse pe călcâie şi alergă în camera lui încuind uşa în urma-i; se sprijini de canat, tremurând din toate încheieturile. I se făcu greaţă; lacrimi i se prelinseră pe obraji şi, răpus de durere, se îndoi sub spasmul care-i sfârtecă stomacul. Sabia îi scăpă din mână şi căzu, grea, pe podea; zgomotul îl înspăimântă; făcu câţiva paşi în lături, lăsând Sabia să zacă acolo unde era.

— Deschide! răcni Belsnor de dincolo de uşă.

— Nu, refuză băiatul clănţănind din dinţi; un frig îngrozitor îi îngheţă braţele făcând să crească durerea care-i sfârteca pântecele.

În spatele uşii se auzi un zgomot cumplit; tăblia crăpată mai rezistă câteva clipe, apoi cedă.

Glen Belsnor stătea în prag cu faţa aspră sub părul cărunt. Ţintea interiorul camerei cu un pistol, militar greu, spre pieptul lui Tony Dunkelwelt.

Tony se aplecă să ia de jos Sabia.

— Nu fă asta! spuse Glen Belsnor. Opreşte-te sau te împuşc.

Mâna lui Tony apucă Sabia.

Glen Belsnor trase asupra lui de foarte aproape.

Capitolul 10

În timp ce pluta aluneca lin pe apele fluviului, Ned Russell, cufundat în gânduri, avea privirile aţintite în depărtare.

— Ce cauţi? întrebă Seth Morley.

Russell arătă ceva cu degetul:

— Acolo, acolo e cineva. Se întoarse spre Maggie. E unul dintre *ei?*

— Da, confirmă ea. Este Marele Tench. Sau, în orice caz, cineva la fel de solid ca el.

— Ce gen de întrebări i-ai pus?

Maggie spuse uimită:

— Noi nu le punem niciodată întrebări; n-avem nici un mijloc de comunicare cu *ei…* după cunoştinţele noastre nu au nici limbaj, nici corzi vocale.

— Prin telepatie?

— Nu sunt telepaţi, preciză Frazer. Şi nici noi nu suntem. Tot ceea ce ştiu să facă este reproducerea de obiecte… care se strică în câteva zile.

— Putem comunica cu ei, afirmă cu tărie Russell. Să ducem pluta spre mal; vreau să mă sfătuiesc cu Tench. Se lăsă să alunece în apă Faceţi ca mine şi ajutaţi-mă să o împing la ţărm.

Părea foarte hotărât; figura lui era calmă. Aşa că i se supuseră, unul câte unul; pe plută nu mai rămase decât trupul lipsit de viaţă al lui Betty Jo.

În câteva minute reuşiră să ancoreze pluta la ţărmul înverzit.

O înţepeniră în nămol şi plescăiră prin mâlul gros ca să urce pe mal.

Se apropiară de masa gelatinoasă şi cubică ce-i domina pe toţi ca înălţime. Soarele făcea să strălucească o mulţime de pete colorate, care dansau pe suprafaţa tench-ului ca şi când ar fi fost închise în lăuntrul lui. De parcă asta ar fi fost activitatea internă a *creaturii.*

E mult mai masiv decât m-am aşteptat, îşi spuse Seth

Morley. Pare… fără vârstă. De cât timp o fi trăind?

— I se pun obiectele în faţă, explică Ignatz Thugg, şi cu ajutorul unor excrescenţe, care ies din el, se întruchipează duplicatul dorit. Uite, o să vă arăt. Îşi aruncă ceasul încă ud în iarba de la picioarele lui tench-ului. Hai, fă o copie după asta, piftie uriaşă!

Gelatina tremură şi, aşa cum spusese Thugg adineaori, o mică protuberanţă se formă, se detaşă de corpul creaturii şi se fixă pe ceas. Culoarea începu să i se schimbe devenind argintie. Se scurseră câteva minute, ca şi când tench-ul s-ar fi odihnit, apoi brusc, materia care ieşise din masa lui formă un disc şi o brăţară de piele. Era replica exactă a ceasului de alături… Aproape exactă, gândi Seth Morley. Nu era la fel de strălucitoare; era în reproducerea asta ceva stins, tem. Dar, mă rog, era totuşi un succes!

Russell se aşeză în iarbă căutându-se prin buzunare:

— Am nevoie de o bucată de hârtie de scris.

— Am eu în poşetă, se oferi Maggie Walsh. Căută şi găsi mai multe foi de hârtie. Vrei şi un stilou?

— Am. Se apucă să scrie pe prima foaie îi pun nişte întrebări. Se opri din scris şi citi cu voce tare: *Câţi dintre noi vor muri aici, pe Delmak-0?*

Împături hârtia şi o puse în faţa tench-ului, alături de cele două ceasuri.

O nouă excrescenţă ieşi din tench şi se postă alături de biletul scris de Russell.

— Nu o să reproducă pur şi simplu hârtia şi întrebarea pusă? se nelinişti Seth Morley.

— Nu ştiu. O să vedem.

Thugg lansă cu răutate:

— Am impresia că sunteţi cu toţii cam săriţi!

Privindu-l atent, Russell vorbi rar:

— Ai o concepţie foarte ciudată, Thugg, despre diferenţa dintre un nebun şi un om normal.

— Asta vrea să fie o insultă, strigă Thugg cu faţa înroşită de furie.

Maggie Walsh îi întrerupse:

— Priviţi. Face un duplicat după bucata de hârtie.

Două foi de hârtie zăceau acum în faţa lor. Russell aşteptă o clipă, apoi văzând că – după toate aparenţele – procesul de copiere se terminase, luă cele două bucăţi de hârtie, le despături şi le examină îndelung.

— Ne-a răspuns? se nelinişti Seth Morley. Sau a copiat doar întrebarea?

— A răspuns.

Russell îi întinse una dintre foi.

Câteva rânduri scurte. Şi fără echivoc. *Veţi ajunge la tabăra voastră dar nu-i veţi mai găsi pe ceilalţi.*

— Întreabă-l cine e duşmanul nostru, sugeră Seth Morley.

— De acord.

Russell scrise un alt bilet: *Cine este duşmanul nostru?* Îl împături şi-l puse în faţa tench-ului, se dădu la o parte câţiva paşi apoi zise:

— Asta este ceea ce ar putea părea o întrebare cheie.

Tench produse hârtia cu răspunsul, pe care Russell o apucă de îndată. O studie atent, apoi o citi cu voce tare:

— *Cercurile de influenţă.*

— Asta nu ne spune prea multe, observă Maggie Walsh.

— Poate că asta e tot ce ştie, declară Russell.

— Întreabă-l: *Ce am putea face?* stărui Seth Morley.

Russell se conformă şi puse iar hârtia în faţa tench-ului. Răspunsul veni repede şi el se pregăti din nou să-l citească cu voce tare.

— De data asta mesajul e mai lung, se scuză el.

— Cu atât mai bine, remarcă Wade Frazer. Să vedem ce spune!

Russell citi:

— *Există nişte forţe secrete în acţiune, care adună laolaltă pe cei ce trebuie să meargă împreună. Trebuie să ne supunem cu toţii acestei atracţii; astfel vom fi feriţi de greşeli.*

Nimeni nu vorbi timp de câteva momente.

— Nu ar fi trebuit să ne separăm; n-ar fi trebuit să părăsim tabăra. Dacă am fi rămas, domnişoara Berm ar fi încă în viaţă. E limpede că de acum încolo nu mai trebuie

să ne scăpăm din ochi unii pe alţii…

Se opri. Din masa gelatinoasă ieşi o nouă protuberanţă care se transformă într-o foaie de hârtie îndoită. Russel o apucă, o deschise şi citi.

— Ţi-e adresată ţie, îi spuse el lui Seth Morley.

Uneori un om simte nevoia de a se uni cu alţi oameni, dar indivizii care-l înconjoară s-au constituit deja în grupuri, astfel că el rămâne izolat. Atunci trebuie să se alieze cu omul cel mai apropiat de centrul grupului, căci acesta l-ar putea ajuta şi ar putea obţine ca el să fie admis în cercul închis, format de grup.

Seth Morley mototoli hârtia şi o aruncă pe jos.

— Cred că e vorba de Belsnor, el e insul cel mai aproape de centru.

Este adevărat, eu sunt cel de la margine şi izolat. Dar într-un sens suntem cu toţii… Chiar Belsnor.

— Poate că e vorba despre mine, încercă Russell.

— Nu, îl contrazise Seth Morley. E vorba despre Glen Belsnor.

Wade Frazer interveni:

— Am o întrebare.

Întinse mâna şi Russell îi dădu hârtia şi stiloul. Frazer scrise repede, apoi citi cu voce tare întrebarea pusă:

— *Cine e bărbatul care-şi spune Ned Russell?* Puse hârtia în faţa tench-ului.

Când apăru răspunsul, Russell apucă foaia de hârtie cu un gest de o rapiditate nespusă; cu o clipă mai înainte fusese acolo şi într-o fracţiune de secundă o avea în mână. Calm, o citi. Apoi i-o pasă lui Seth Morley:

— Citeşte-o cu voce tare.

Morley se execută:

— *Fiecare pas, înainte sau înapoi, conduce spre o primejdie. Primejdia vine din faptul că oamenii sunt prea ambiţioşi.*

Morley îi întinse bucata de hârtie lui Wade Frazer.

— N-are nici un sens, constată Ignatz Thugg.

— Ba da, asta înseamnă că Russell este pe cale de a provoca o situaţie în care fiecare acţiune întreprinsă de noi

este sortită eşecului, spuse Frazer. Primejdia este peste tot şi nu avem scăpare. Şi cauza cauzelor este ambiţia nemăsurată a lui Russell. Aruncă spre acesta priviri inchizitoriale Care este ambiţia dumitale? Şi de ce ne expui primejdiei în mod deliberat?

Russell răspunse:

— Nu spune că eu vă expun primejdiei ci doar că această primejdie există.

— Şi ambiţia… doar despre ambiţia dumitale e vorba.

— Singura mea dorinţă, vorbi Russell calm, este de a fi un economist competent, ce desfăşoară o activitate utilă. De aceea am solicitat transferul; munca pe care o făceam era plicticoasă şi nu-mi oferea nici o satisfacţie. Aşa că m-am bucurat când mi s-a spus că voi fi trimis pe Delmak-0. Adăugă, de când am venit, mi-am schimbat puţin părerea…

— … Şi noi, fu de acord Seth Morley.

— Bun! interveni Frazer cu un aer plin de importanţă. Am obţinut de la tench câteva informaţii, dar ele se reduc la nimica toată. Râse fără veselie. Vom fi ucişi pe rând. *Cercurile de influenţă* sunt duşmanul. Va trebui să rămânem grupaţi, foarte aproape unii de alţii, altfel vom fi distruşi unul câte unul. De fapt, spuse el gânditor, primejdia poate veni de oriunde; şi nu putem face nimic. Iar acest Russell este o adevărată primejdie pentru noi, din pricina ambiţiei sale. Se întoarse spre Seth Morley. Ai remarcat că ne comandă? Ca şi când ăsta ar fi rostul lui.

— În ce mă priveşte mi se pare normal, spuse Russell.

— Deci tench-ul are dreptate, constată Frazer.

După câteva clipe de tăcere, Russell aprobă:

— Cred că da. Doar cineva trebuie să-şi ia răspunderea conducerii.

— După ce o să ajungem în tabără, întrebă Seth Morley, îl vei accepta pe Glen Belsnor drept conducător?

— Da, dacă are calităţile necesare.

Frazer preciză:

— L-am ales pe Glen Belsnor. E şeful nostru; că-ţi place sau nu!

— Dar, le aminti Russell, eu nu am participat la vot.

Surâdea. Nu mă simt obligat să accept rezultatul acestuia.

— Aş dori să-i pun tench-lui una sau două întrebări, spuse Maggie Walsh.

Luă stiloul şi bucata de hârtie şi scrise foarte concentrată.

— L-am întrebat: *De ce suntem în viaţă.*

Puse hârtia în faţa tench-ului şi aşteptă.

Răspunsul, atunci când îl citiră, fu următorul: *Pentru a fi în deplinătatea şi posesiunea supremă a puterii.*

— Obscur răspuns, observă Frazer. Deplinătatea posesiunii şi culmea puterii. Interesant. Asta este esenţa vieţii?

Maggie reîncepu să scrie:

— Îl întreb: *Există Dumnezeu?*

Depuse hârtia şi aşteptară toţi, chiar şi Ignatz Thugg, într-o linişte deplină.

Veni răspunsul: *Nu o să mă credeţi.*

— Ce înseamnă asta? strigă Thugg vehement. Asta nu spune nimic; absolut nimic, asta-i…

— Dar e adevărul adevărat, remarcă Russell. Dacă ar fi răspuns nu, nu l-ai fi crezut. Nu e aşa?

Se întoarse spre Maggie cu un aer întrebător.

— Exact, aprobă ea.

— Şi dacă ar fi spus da?

— Eu cred deja.

Satisfăcut, Russell, concluzionă:

— Deci tench-ul are dreptate. Răspunsul său la o astfel de întrebare nu schimbă nimic, pentru nimeni.

— Dar dacă ar fi spus da, reluă Maggie, aş fi avut o certitudine.

— Dar tu ai deja această certitudine, concluzionă Seth Morley.

— Doamne Dumnezeule, strigă Thugg. Pluta arde.

Ridicându-se dintr-o săritură, văzură focul devorând-o; auzeau pârâiturile lemnelor cuprinse de flăcări şi transformarea lor, aproape instantaneu, în cenuşă. Se repeziră în fugă spre râu… dar era prea târziu.

În picioare, pe mal, martori neputincioşi, văzură pluta în

flăcări îndepărtându-se spre mijlocul apei. Prinsă de curent, începu să alunece repede în josul fluviului. Se micşora văzând cu ochii şi înainte de a dispare trimise spre ei o scânteie uriaşă; apoi nu mai fu nimic.

După o vreme, Russell vorbi iar:

— Nu trebuie să ne întristăm. În felul acesta, nordicii celebrau pe vremuri, moartea. După ce murea, vikingul era întins pe un rug construit la bordul corabiei sale şi i se dădea foc înainte de a fi împinsă pe mare.

Vikingii, îşi spuse Seth Morley gânditor, un fluviu – şi dincolo de el – un Edificiu misterios. Fluviul ar putea fi Rinul şi Edificiul Walhalla. Ceea ce ar putea explica motivul pentru care pluta, împreună cu cadavrul lui Betty Jo, a luat foc şi a alunecat pe firul apei. Ciudat. Morley se înfioră.

— Ce ai, îl întrebă Russell văzându-i expresia feţii.

— Pentru o clipă am avut impresia că am înţeles. Dar nu cred că asta e explicaţia; trebuie să fie altceva…

Acest tench care le răspundea la întrebări ar fi putut fi… nu-şi mai amintea numele; dar deodată spuse: Erda! Zeiţa care cunoştea viitorul. Care răspundea întrebărilor lui Wotan.

Şi Wotan călătorea deghizat printre muritori. Putând fi recunoscut doar după faptul că nu avea decât un ochi. Era numit Vagabondul.

— Ce acuitate vizuală ai, îl întrebă el pe Russell. A zecea parte din puterea celor doi ochi?

Surprins, Russell spuse:

— Nu… de fapt, nu. De ce mă întrebi?

— Unul din ochii lui e fals, interveni Wade Frazer. Mi-am dat seama. Ochiul drept e artificial; nu vede cu el, dar muşchii îl mişcă de parcă ar fi adevărat.

— Aşa e? întrebă Seth Morley?

— Da, admise Russell. Dar asta nu vă priveşte.

Şi Wotan, îşi aminti Seth Morley, i-a dărâmat pe zei; provocase prin ambiţia sa nemăsurată, *Gotterdammerung*-ul. Şi care era ambiţia lui? Să clădească un palat al zeilor: Walhalla. Ei bine, Walhalla fusese construită; purta

denumirea de *Vinărie.* Dar nu era de fel ceea ce sugera inscripţia.

La urma urmei, va sfârşi prin a se scufunda în apele Rinului ca să dispară. Iar aurul Rinului se va întoarce la fiicele Rinului.

Dar asta nu se întâmplase încă.

Era ceea ce Specktowsky *nu* menţionase în Carte!

Tremurând, Glen Belsnor puse pistolul pe scrin. La picioarele lui zăcea Tony Dunkelwelt, rămas cu mâna crispată pe garda spadei aurite. Un fir subţire de sânge îi curgea din colţul gurii, se prelingea de-a lungul obrazului şi picura pe covorul care acoperea podeaua de plastic.

Alertat de zgomotul împuşcăturii doctorul Babble sosi în fugă. Gâfâind, se opri în faţa cadavrului lui Bert Kosler; întoarse trupul descărnat şi bătrân ca să se uite la rana din pântec provocată de sabie… apoi, văzându-l pe Glen Belsnor, intră în cameră. Amândoi priviră în jos la trupul lui Tony Dunkenwelt.

— L-am omorât, explică Belsnor.

Timpanele îi vibrau încă de zgomotul împuşcăturii; se folosise de un pistol străvechi cu gloanţe de plumb care făcea parte din colecţia de obiecte heteroclite pe care o lua întotdeauna cu el, oriunde s-ar fi dus. Arătă spre galerie, cu un gest obosit:

— Ai văzut ce a făcut din bietul Bert?

— A vrut să te omoare şi pe dumneata?

— Da. Glen Belsnor îşi suflă nasul în batistă; mâinile îi tremurau şi se simţea în pragul disperării. Ce oroare, spuse cu o voce nesigură. Să dobori un copil. Dar Doamne Dumnezeule… m-ar fi omorât şi pe mine, apoi pe dumneata şi pe doamna Rockingham.

Ideea că ar fi putut-o asasina pe fermecătoarea bătrână doamnă i se părea – mai mult decât orice – de neconceput. La o adică el s-ar fi putut pune la adăpost, ca şi doctorul Babble. Dar nu bătrâna doamnă.

Babble observă:

— Fără îndoială că moartea lui Susie Smart i-a creat

psihoza asta care l-a rupt total de realitate. Cred că se considera responsabil de moartea ei. Se aplecă să culeagă sabia de pe jos. Dar de unde naiba a luat chestia asta? N-am văzut-o niciodată.

— A fost întotdeauna în prag de criză, zise Glen Belsnor. Cu soiul ăsta de *trame* în care cădea adesea.

— N-a spus nimic înainte de a-l împuşca?

— *L-am omorât pe Demolatorul Formelor.* Mi-a arătat trupul lui Bert Kosler şi a spus: Iată! Sau ceva de genul ăsta. Bert era într-adevăr foarte bătrân, mai adăugă el ridicând din umeri. Şi foarte dărâmat. Martor mi-e Dumnezeu că în ceea ce-l privea, acţiunea Demolatorului se vedea cu ochiul liber. Tony părea în plin delir, deşi o clipă mi s-a părut că mă recunoaşte. Spunea lucruri fără sens şi, brusc, s-a aplecat să ridice sabia, care-i căzuse din mână.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Deja patru morţi, vorbi în sfârşit doctorul. Poate chiar mai mulţi…

— De ce spui *poate mai mulţi?*

Babble îşi preciză gândul:

— Mă gândesc la cei care au plecat azi dimineaţă, Maggie, Russell, noul venit, Seth şi Mary Morley…

— Presupun că totul e bine în ce-i priveşte. Nu credea ce spune Nu, adăugă cu violenţă, presupun că au murit cu toţii. Toţi şapte.

— Încearcă să te linişteşti, îi recomandă Babble, puţin cam speriat. Arma e încărcată?

— Da. Glen Belsnor luă pistolul, îl goli şi-i dădu gloanţele lui Babble. Poţi să le păstrezi. Orice s-ar mai întâmpla, nu mai vreau să trag asupra nimănui. Nici măcar pentru a salva pe unul dintre noi.

Se prăvăli pe un scaun, scoase o ţigară cu mişcări neîndemânatece şi o aprinse.

— Dacă va avea loc o anchetă, murmură doctorul Babble, voi depune mărturie că Tony Dunkelwelt era bolnav psihic. Dar nu pot depune mărturie că l-a ucis pe bătrânul Bert şi nici că te-a ameninţat cu moartea. Pentru

că nu există decât afirmaţia dumitale în legătură cu împrejurările astea nenorocite. Se grăbi să adauge, dar, bineînţeles că te cred.

— Nu va avea loc nici o anchetă, afirmă Glen Belsnor. Nu avea nici o îndoială în privinţa asta Doar dacă, adăugă el, nu va fi o anchetă postumă. Ceea ce pentru noi toţi va fi lipsit de importanţă.

— Ţii cumva un jurnal? întrebă Babble.

— Nu.

— Ar trebui.

— De acord, mormăi Glen Belsnor. Dar acum lasă-mă dracului în pace. Îl măsură pe doctor cu o privire furioasă. Pleacă de-aici!

— Scuză-mă, făcu doctorul cu o voce mică şi umilă, dându-se încet înapoi.

Glen Belsnor mai spuse:

— Dumneata, eu şi doamna Rockingham, suntem singurii supravieţuitori.

Brusc, ca o străfulgerare de clarviziune, simţi intuitiv adevărul.

— Ar trebui, poate, să ne ducem la ea şi să nu o mai părăsim. Ca să nu i se întâmple nimic, propuse Babble, îndreptându-se spre uşă.

— În regulă, aprobă Belsnor cu iritare. Ştii ce o să facem? Dumneata o să-i ţii companie doamnei Rockingham; eu o să cercetez naveta cu care a venit Russell. De când a venit mă întreb ce hram poartă tipul. Îl găsesc ciudat. Dumneata nu?

— Pur şi simplu e nou venit.

— Nu, nu este asta. Nu am avut aceeaşi senzaţie faţă de Ben Tallchief. Nici faţă de Morley. Se ridică brusc. Ştii la ce mă gândesc? *Poate că a captat semnalul întrerupt de pe satelit.* Vreau să mă uit puţin la transmiţătorul-receptorul lui.

La asta mă pricep şi nu o să mă mai simt atât de singur.

Îl lăsă pe Babble pe loc, şi fără un cuvânt se întoarse, traversă galeria şi se îndreptă spre parcarea navetelor.

Poate că semnalul satelitului a fost cel care l-a condus aici. Poate că se afla prin preajmă, nu în cursul unei călătorii, ci în misiune de supraveghere. Şi totuşi, hârtiile de transfer erau în regulă. Oh! la dracu, îşi spuse el în timp ce se apucă să demonteze echipamentul radio din naveta lui Russell.

Un sfert de oră mai târziu găsise răspunsul. Era un transmiţător-receptor standard, absolut identic cu cel de pe celelalte navete. Semnalul satelitului era prea slab pentru a putea fi receptat de Russell. Doar imensul receptor de pe Delmak-0 avea puterea de a-l capta. Russell, ca şi ei toţi, sosise urmărind raza de ghidaj automat.

Dosar închis.

Majoritatea lucrurilor lui Russell rămăseseră la bord; nu luase cu el în tabără decât obiectele de primă necesitate. Exista acolo o cutie mare de carton cu cărţi pe care Glen Belsnor le răsfoi alene. Manuale de economie, ceea ce era normal. Şi marii clasici pe microbenzi; Tolkien, Milton, Virgiliu şi Homer. Toţi autori de epopei, remarcă el. Ca şi *Război şi pace,* şi un volum de Dos Passos. O carte pe care am dorit întotdeauna s-o citesc.

Nimic nu părea anormal. În afara unui singur detaliu.

Nu exista nici un exemplar din Cartea lui Specktowsky.

Poate că Russell o ştia, ca şi Maggie, pe de rost.

Dar poate că nu!

Nu exista decât o singură categorie de indivizi care nu purtau peste tot cu ei, Cartea... căci nu aveau dreptul s-o citească. Struţii închişi în uriaşele colivii, care se aflau pe Terra; cei care trăiau cu capul vârât în nisip pentru că cedaseră stress-ului psihologic ce apăsa asupra emigranţilor. Majoritatea planetelor din sistemul solar deveniseră de nelocuit, iar emigraţia însemna plecarea spre un alt sistem stelar... şi apariţia insidioasă, pentru unii, a maladiei spaţiului cosmic; singurătatea şi dezrădăcinarea.

Poate că s-a vindecat şi a fost recuperat. Dar atunci i s-ar fi dat o Carte! căci i-ar fi fost de folos.

A evadat!

Dar de ce venise pe Delmak-0?

Apoi îi veni un alt gând. La baza Interplan Vest de pe Terra, unde activa generalul Treaton se afla o uriaşă colivie. Ce coincidenţă. Locul unde fuseseră – fără îndoială – construite toate organismele lipsite de viaţă de pe Delmak-0. Aşa cum o confirma inscripţia de pe miniatura Edificiului.

Într-un sens toate astea se leagă! Dar, de fapt, toate acestea erau egale cu zero. Un zero mare şi absolut.

Toate morţile astea ne-au înnebunit. Aşa cum l-au dus la nebunie pe Tony Dunkelwelt. Dar hai să raţionăm: un laborator de psihiatrie dirijat de Interplan Vest care-şi alege subiecţii printre pacienţii din colivie, recrutează un grup din care face parte şi Ned Russell, care e tot nebun, evident, dar poate fi educat… condiţionat; şi nebunii sunt capabili să înveţe. I se dă o misiune şi e trimis aici ca s-o ducă la bun sfârşit…

În acest moment îl izbi o altă idee, teribilă în simplitatea ei: *Dacă suntem cu toţii struţi scăpaţi dintr-o colivie?* Dacă Interplan Vest ne-a tăiat din creiere circuitele memoriei ca să nu ne mai amintim nimic. Asta ar explica incapacitatea lor de a acţiona ca un grup omogen. Ăsta ar fi motivul pentru care nu reuşeau să comunice. Nebunii sunt capabili să înveţe, dar nu sunt în stare să exercite o activitate colectivă decât prin acte de demenţă în masă.

Deci, noi suntem subiecţii unei experienţe. Ştiu acum ce e de ştiut. Şi asta explică, poate, de ce am în spatele genunchiului drept, un tatuaj: *Persus 9.*

Dar nu trăgea prea multe concluzii doar pentru faptul că Russell nu poseda un exemplar din Cartea lui Specktowsky? Poate că-şi luase Cartea cu el, în cameră. Bineînţeles că asta era explicaţia. Cartea se găsea *acolo.*

Plecă de lângă navete; zece minute mai târziu ajunse în blocul de locuinţe şi urcă pe galerie. Pe galeria unde murise Susie Smart… în partea opusă în care şi-au dat sufletul Tony Dunkelwelt şi bătrânul Bert…

Trebuiau înmormântaţi! îşi aduse el aminte. Schiţă o

mişcare de întoarcere.

Dar nu, mai întâi trebuia să verifice bagajele lui Russell.

Uşa camerei era încuiată.

Cu ajutorul unui levier – luat din mica grămadă de scule aflată în permanenţă la îndemâna sa – forţă uşa.

Pe pat, la vedere, se afla portofelul cu toate actele lui Russell. Ordinul de transfer şi toate documentele care-l priveau, chiar şi actul de naştere; Glen Belsnor le răsfoi, conştient că pusese mâna pe ceva important. În zăpăceala care urmase morţii lui Susie Smart, Russell neglijase să-şi ia hârtiile cu el, aşa cum o cereau regulile; într-o situaţie normală nu le-ar fi uitat… doar dacă nu avea obişnuinţa lor… Tocmai! Struţii nu deţineau nici o piesă de identitate.

În uşă se ivi doctorul Babble. Cu o voce pe care panica o făcea stridentă, ţipă:

— Nu… nu reuşesc s-o găsesc pe doamna Rockingham!

— Sala de conferinţe? Cafeneaua?

Poate s-a dus să se plimbe. Dar ştia foarte bine că nu putea fi vorba despre asta. Roberta Rockingham, datorită handicapului ei nu putea merge decât cu ajutorul unui baston.

— Te ajut s-o găsim, mormăi Belsnor.

Babble şi cu el se repeziră afară şi începură să alerge haotic; până în momentul în care Glen Belsnor îşi dădu seama de panica ce-i cuprinsese.

— Stai o clipă! spuse el cu sufletul la gură. Trebuie să ne gândim. Unde poate fi? Această adevărata doamnă, atât de dulce. Care niciodată n-ar fi făcut rău nimănui…

— Ticăloşii! scrâşni el, sufocat de o furie plină de disperare.

Babble dădu din cap cu tristeţe. Era de acord.

Citea. Auzind un zgomot, ridică ochii. Şi văzu un bărbat necunoscut, care stătea în pragul camerei, aranjată cu gust şi foarte meticulos.

— Da? întrebă ea politicoasă lăsând de-o parte descifratorul de microbenzi. Sunteţi noul membru al coloniei? Nu cred că v-am mai văzut.

— Într-adevăr, doamnă Rockingham.

Avea o voce plăcută. Era îmbrăcat într-o uniformă neagră cu mănuşi foarte mari. Din faţa lui părea că emană un fel de lumină… dar poate că i se părea, din pricina ochelarilor care i se aburiseră puţin; nu era prea sigură. În orice caz părul bărbatului, tăiat foarte scurt, strălucea uşor; de asta era sigură. Ce expresie amabilă avea pe chip. Şi un aer atât de chibzuit ca şi când ar fi realizat numai lucruri minunate.

— Doriţi puţin coniac, cu apă? propuse ea.

Doamna Rockingham bea întotdeauna în cursul după amiezii câte un pahar de coniac; alcoolul îi calma veşnicele dureri de picioare. Acum ar fi putut savura împreună coniacul Old Crow ceva mai devreme decât de obicei.

— Mulţumesc, spuse bărbatul.

Înalt şi suplu, rămăsese în picioare lângă uşă, fără să intre, propriu-zis, în cameră. Ca şi când aparţinea lumii din afara încăperii şi se grăbea să se reîntoarcă acolo.

Mă întreb, dacă nu este cumva una dintre… Manifestări, aşa cum ar zice persoanele cu cunoştinţe teologice din colonie. Îl cercetă cu privirea, străduindu-se să-l vadă mai limpede, dar praful care i se aşezase pe lentilele ochelarilor – sau altceva – îi întuneca vederea; nu mai reuşea să vadă clar.

— Poate sunteţi drăguţ să-mi faceţi un serviciu, îl rugă ea, indicând cu mâna o mobilă. Această măsuţă cam şchioapă are un sertar, da, acolo lângă pat. Veţi găsi sticla de Old Crow şi pahare. Oh! Doamne, nu am apă minerală. Nu vă deranjează dacă beţi cu apă obişnuită şi fără gheaţă?

— Nicidecum, răspunse el, traversând camera cu un pas uşor.

Purta cizme înalte, remarcă ea. Ce bărbat seducător!

— Cum vă numiţi? îl întrebă.

— Sunt sergentul Ely Nichols.

Deschise sertarul, scoase sticla cu băutură şi două pahare.

— Colonia dumneavoastră a fost desfiinţată. Am fost

trimis aici ca să vă ajut să ajungeţi cu bine acasă. Suntem la curent cu defectul de funcţionare al transmiţătorului de pe satelit.

— Deci s-a terminat totul? observă ea veselă.

— S-a terminat totul, confirmă el.

Turnă coniacul şi apa în pahare, o servi şi se aşeză în faţa ei. Zâmbea.

Capitolul 11

Rătăcind zadarnic în căutarea doamnei Roberta Rockingham, Glen Belsnor, observă un mic grup care înainta în direcţia taberei. Cei care plecaseră cu o zi înainte: Frazer şi Thugg, Maggie Walsh, Russell – noul venit, Mary şi Seth Morley… erau cu toţii. Chiar se întorseseră cu toţii?

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Belsnor strigă:

— Nu o văd pe Betty Jo Berm. E rănită? Aţi lăsat-o acolo, nenorociţilor? Îi privea cu bărbia tremurând de o furie neputincioasă Aşa e, hai?

— E moartă, anunţă Seth Morley.

— Cum?

Doctorul Babble veni lângă el şi amândoi aşteptară. Seth Morley explică:

— S-a înecat. Privi în jur. Unde e puştiul ăla, Dunkelwelt?

— Mort, spuse doctorul Babble.

— Şi Bert Kosler? întrebă Maggie Walsh.

Nici Belsnor, nici Babble nu răspunseră.

— Deci a murit şi el? stărui Russell.

— Exact, aprobă Belsnor. Roberta Rockingham a dispărut. Ceea ce poate însemna că şi ea e moartă. În orice caz, putem presupune.

— Deci n-aţi stat împreună? constată Russell.

— Dar voi?

Se lăsă o nouă tăcere. Undeva, departe, un vânt cald ridica în aer licheni şi praf; un vârtej urcă pe deasupra clădirilor coloniei apoi dispăru răsucindu-se. Aerul pe care-l respira Glen Belsnor era puturos. Ca şi cum, piei de câini morţi s-ar fi uscat la soare în imediata apropiere.

Moartea. Nu mai pot să mă gândesc la nimic altceva. E uşor de bănuit de ce. Moartea ne-a întunecat orice perspectivă; a devenit, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, însăşi esenţa existenţei noastre.

— N-aţi putut să-i aduceţi trupul cu voi?

— A fost dusă de curent, explică Seth Morley. Pe o plută care a luat foc. Se apropie de Belsnor. Cum a murit Kosler?

— Tony la ucis.

— Şi Tony?

— Eu l-am împuşcat. A fost care pe care.

— Şi Roberta Rockingham? Ai ucis-o şi pe ea?

— Nu, spuse scurt Glen Belsnor.

— Am impresia, interveni Frazer, că ar trebui să alegem un alt şef.

Belsnor repetă cu încăpăţânare:

— Am fost obligat să scap de el. Ne-ar fi omorât pe toţi. Întrebaţi-l pe Babble, o să vă confirme spusele mele.

— Nu pot confirma nimic, îl corectă Babble. Nu ştiu nimic, nu am decât cuvântul dumitale.

Seth Morley întrebă:

— De ce fel de armă s-a servit Tony?

— De o sabie, spuse Belsnor. O s-o găsiţi în cameră lângă trupul lui; a rămas acolo.

— Şi cu ce ai tras dumneata?

— Cu un vechi pistol militar pe care-l aveam la mine. Se simţea slăbit, bolnav, trist. Am făcut ce trebuia să fac.

— Deci nu *duşmanii* sunt cauza tuturor deceselor, observă Seth Morley. Eşti responsabil de moartea lui Tony Dunkenwolt, iar el de cea a lui Bert.

— Dunkelwelt, îl corectă Belsnor fără rost.

— Şi nu ştim dacă doamna Rockingham e moartă. Poate că a fugit fiindcă i s-a făcut frică.

— N-ar fi putut, spuse Belsnor. Avea picioarele foarte bolnave.

— Cred că Frazer are dreptate, concluziona Morley. Avem nevoie de un nou şef. Se adresă doctorului. Unde e pistolul?

— L-a lăsat în camera lui Tony.

Belsnor se întoarse şi o luă în direcţia camerei lui Tony.

— Opriţi-l, strigă doctorul.

Ignatz Thugg, Wade Frazer, Seth Morley şi Babble o luară la fugă şi-l depăşiră pe Belsnor intrând primii în

camera lui Tony. Russell rămăsese în urmă cu Belsnor şi cele două femei.

Seth Morley ieşi din cameră, cu pistolul în mână:

— Eşti de acord cu noi, nu-i aşa Russell?

— Daţi-i pistolul, ordonă Russell.

Surprins, Seth Morley rămase nemişcat. Nu făcu nici un gest ca să-i dea arma lui Belsnor.

— Mulţumesc, îi spuse Belsnor lui Russell. Apoi se întoarse spre ceilalţi. Daţi-mi pistolul. De altfel, nu e încărcat; am scos gloanţele.

Aştepta cu mâna întinsă.

Coborând scările galeriei, cu arma în mână, Seth Morley spuse cu o voce gravă şi plină de suspiciune:

— Ai ucis un om.

— A fost obligat s-o facă, îi luă apărarea Russell.

— O să păstrez eu pistolul, hotărî Seth Morley.

— Soţul meu va fi noul nostru şef, concluzionă Mary Morley. El este cel mai calificat pentru această sarcină; o să vedeţi. La *Tekel Phares* avea un rol de conducere.

— De ce nu gândeşti la fel cu ei, îl întrebă Belsnor pe Russell.

— Pentru că ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu că n-ai putut evita; dacă le-aş vorbi, poate că…

Russell se întrerupse iar Belsnor se întoarse spre ceilalţi ca să vadă cum reacţionează.

Ignatz Thugg era cel care ţinea acum pistolul. Îl luase din mâna lui Morley şi-l aţintea spre Belsnor, râzând cu gura până la urechi.

— Dă-mi-l înapoi, i se adresă Seth Morley cu asprime.

Toţi săriră cu gura pe Thugg, dar acesta, fără să se mişte, îl ameninţa în continuare pe Belsnor.

— Eu sunt şeful acum! Cu sau fără votul vostru. Veţi putea vota cum vreţi, căci nimic nu va schimba situaţia. Se adresă celor trei bărbaţi care-l înconjurau: duceţi-vă lângă ceilalţi. Nu staţi prea aproape de mine. Înţeles?

— Dar nu e încărcat, repetă Belsnor.

Seth Morley era consternat; faţa îi era palidă şi crispată ca şi când ar fi ştiut – şi era convins că asta era realitatea –

că el era vinovat pentru că-l lăsase pe Thugg să-i ia pistolul din mână.

Maggie Walsh declară:

— Ştiu ce trebuie să facem.

Scoase din buzunar exemplarul din Cartea lui Specktowsky.

În fundul sufletului ei ştia că găsise modalitatea de a smulge pistolul din mâna lui Thugg. Deschizând Cartea la întâmplare, se îndreptă spre el, recitând cu voce tare pasajul ce-l avea sub ochi. *Se poate spune* psalmodie ea, *că intervenţia lui Dumnezeu în Istorie a cunoscut mai multe etape: 1. Perioada de puritate, înainte ca Demolatorul Formelor să se fi trezit şi să fi început să acţioneze; 2. Perioada Blestemului, în cursul căreia puterea Divinităţii a fost micşorată iar cea a Demolatorului Formelor exacerbată căci Dumnezeu, neştiind că Demolatorul Formelor există, a fost luat prin surprindere; 3. Naşterea lui Dumnezeu-pe-Pământ, semn că perioada Blestemului Absolut şi îndepărtarea de Dumnezeu s-a sfârşit; 4. Perioada actuală…*

Ajunsese acum aproape în faţa lui Ignatz Thugg; acesta rămase imobil, cu pistolul în mână. Ea reluă lectura textului sacru:

…perioada actuală în care Dumnezeu călătoreşte prin lume răscumpărând suferinţa, aducând iertarea pentru întreaga viaţă viitoare prin mijlocirea întruchipării Sale, pe care noi o cunoaştem sub numele de Mijlocitorul, care…

— Întoarce-te lângă ceilalţi, scrâşni Thugg. Dacă nu, te omor.

…care are viaţă veşnică, dar se află acum într-un alt cerc; 5. Apropiata şi ultima perioadă…

O bubuitură îngrozitoare le lovi timpanele; asurzită, Maggie se dădu înapoi cu un pas simţind o durere ascuţită în piept; avea impresia că plămânii îi fuseseră sfâşiaţi. Totul în jurul ei se întunecă, lucrurile se estompară, culorile se şterseră şi ea alunecă în neant. Vru să pronunţe numele lui Seth Morley dar nici un sunet nu ieşi de pe buzele ei. Auzi un zgomot continuu, un soi de bătaie

pulsatorie, îndepărtată care sfâşia cu violenţă întunericul.

Era singură.

Bătaia pulsatorie continua. Percepu acum şi o pală de culoare ce iradia, un soi de reflex luminos asemănător cu strălucirea jucăuşă a luminii pe suprafaţa unei ape. Lumina se răsucea precum nişte ferăstraie circulare ce se roteau alături de ea, de-o parte şi de alta. Drept în faţă pulsaţia gigantică, *Fiinţa* furioasă, continua să gâfâie ameninţător; îi auzea vocea poruncitoare, ordonându-i să înainteze. Era în acţiunile ei un soi de insistenţă care o înspăimânta; avea nevoie de ceva, voia să-i transmită un mesaj lui Maggie, care acum ştia ce semnificaţie aveau loviturile: bum! bum! bum, bum… care nu se mai opreau. Terorizată, cotropită de durerea fizică, ridică vocea: *Libera me, Domine,* recită ea cu fervoare, *de morte aeterna, în die ilia tremenda.*

Bătaia răsuna mereu. Neputincioasă, alunecă în direcţia de unde se auzea. Întrezărea acum, la marginea câmpului ei vizual, un spectacol fantastic: o arbaletă uriaşă pe care stătea Mijlocitorul. Coarda fu trasă înapoi; Mijlocitorul era aşezat în chip de săgeată; fără zgomot, El fu proiectat în sus, în centrul celui mai mic cerc concentric.

Agnus Dei, spuse ea, *qui tollis peccata mundi.* Fu nevoită să-şi ia ochii de la vârtejul ce se răspândea în cercuri concentrice; îşi plecă privirea, o întoarse în urmă… şi văzu: departe dedesubt, un peisaj întins şi îngheţat format din blocuri stâncoase acoperite de zăpadă. Sufla crivăţul; sub ochii lui Maggie, zăpada se troienea în jurul pietrelor imense. E o nouă perioadă glaciară. Îşi dădea seama că nu poate gândi cu claritate. *Lacrymosa dies ilia,* pronunţă ea cu greu, sufocată ca de o apăsare care-i strivea pieptul, transformându-l într-un bloc de durere. *Qua resurget ex favilla, judicandus homo reus.* Simţea acum ca şi cum durerea se alina pe măsură ce recita textele în latină – limbă pe care nu o învăţase şi pe care nu o înţelegea. *Huic ergo parce Deus,* continuă ea să declame. *Pie Jesu Domine, dona eis requiem.* Zgomotele pulsatorii continuau.

O prăpastie uriaşă i se deschise la picioare. Începu să cadă; de sub ea îi venea în întâmpinare peisajul îngheţat al lumii infernale. Strigă: *Libera me, Domine, de morte aeterna!* Dar prăbuşirea continua; aproape că atinse lumea iadului şi nimic nu o mai putea opri din cădere.

O creatură cu aripi imense îşi luă zborul ca o uriaşă libelulă metalică cu capul plini de spini. Trecu pe lângă Maggie, lăsând în urmă o pală de vânt cald. *Salve me, fons pietatis,* o rugă ea; o recunoscuse şi nu se miră la vederea ei. Era Mijlocitorul care se ridica la ceruri, părăsind lumea păcătoasă pentru a se reîntoarce la focul arzând al celui mai mic cerc interior.

Totul în jurul ei se răsfăţa în culori strălucitoare; distinse o lumină roşie şi tulbure care fumega nu departe de ea şi, tulburată, se îndreptă într-acolo. Dar ceva o opri. Nu e o lumină bună, simţi ea. Trebuie să caut o lumină albă şi clară; ea îmi va arăta acea matrice, prin intermediul căreia voi putea renaşte. Începu să plutească spre înălţimi, aspirată de trena de aer cald lăsată în urmă de Mijlocitor. Lumina roşie şi tulbure rămase mult în urmă-i şi, în locul ei, în dreapta sa, zări o puternică lumină galbenă care strălucea nemişcată. Se aruncă înspre ea cu toată forţa de care era capabilă.

Durerea din piept părea mai puţin ascuţită; trupul întreg îi părea că pluteşte. Mulţumesc, că mi-ai alinat durerea; îţi sunt foarte recunoscătoare. L-am văzut pe Mijlocitor şi ştiu că prin el voi putea supravieţui. Îndrumă-mi paşii spre lumina cea bună. Spre noua naştere care mi-e dată.

Lumina albă şi strălucitoare apăru. Maggie se îndreptă spre ea, ajutată de o forţă care o purta înainte. Eşti supărată pe mine?

Întrebă ea ciudata Fiinţă care emitea bătăile ce nu conteniseră nici o clipă; dar părea că nu i se mai adresau direct. Prezenţa creaturii pulsa în lungul şi latul eternităţii, căci ea era dincolo de timp, în afara timpului, niciodată nu existase în timp. Şi… nu mai existe nici spaţiul în sensul material al cuvântului; totul părea format doar din două dimensiuni juxtapuse, ca într-un desen de copil sau ca în

picturile primitivilor care înfăţişează elemente cu contururi puternice, grosolane, în culori stridente şi plate.

Mors stupebit et natura, reluă ea litania, *cum resurget creatura, judicanti responsura.* Pulsaţiile erau din ce în ce mai înăbuşite. M-a uitat. Îl lasă pe Mijlocitor să mă îndrume spre lumina cea bună.

Plutea spre lumina albă şi strălucitoare continuându-şi litaniile în latină. Toată durerea dispăruse şi avea impresia că e lipsită de greutate; trupul ei nu mai era supus timpului şi spaţiului.

Grozav. Mă simt nemaipomenit!

Pulsaţiile din ce în ce mai slabe continuau, dar erau destinate altora.

Ziua Ultimelor Socoteli sosise pentru ea… venise şi trecuse. Fusese supusă Judecăţii şi Judecata îi fusese favorabilă. Resimţea o bucurie totală şi absolută. Ca un fluture de noapte printre nove, continua să zboare în sus spre lumina cea bună.

— N-am vrut s-o omor, scânci Ignatz Thugg cu voce întretăiată, cu privirea plecată asupra cadavrului lui Maggie Walsh. Nu ştiam ce vrea să facă. Venea spre mine şi am crezut că vrea să-mi ia pistolul. Se întoarse ameninţător spre Glen Belsnor. Şi ăsta care a spus că nu e încărcat!

Russell spuse:

— E limpede că Maggie voia să ia pistolul; ăsta-i adevărul.

— Atunci înseamnă că nu am greşit! se dezvinovăţi Thugg.

Tăceau cu toţii.

— O să păstrez pistolul, declară în sfârşit Ignatz Thugg.

— De acord, conveni Babble. Păstrează-l. Aşa o să ne lămurim câţi nevinovaţi mai ai de gând să ucizi.

— Nu am vrut s-o omor, repetă Thugg îndreptând arma spre doctor. Nu am mai omorât pe nimeni, niciodată. Cine vrea să mi-l ia? Îi privea, rând pe rând, cu ochii sălbatici. Am făcut ceea ce a făcut şi Belsnor, nici mai mult, nici mai

puţin. El şi cu mine, tot una! Aşa că nici nu poate fi vorba să-i dau pistolul.

Gâfâind, cu ochii scoşi din orbite, continua să-i înfrunte strângând cu putere crosa armei.

Belsnor se apropie de Seth Morley şi şopti:

— Trebuie să-l dezarmăm.

— Ştiu, dar nu-mi dau seama cum am putea proceda. Dacă Thugg a fost în stare să omoare o femeie care nu făcea decât să se îndrepte spre el recitând pasaje din Carte, atunci înseamnă că e în stare să împuşte pe oricare dintre noi sub cel mai neînsemnat pretext.

O adevărată psihoză, galopantă, îl cuprinsese pe Thugg; era limpede. Trăsese asupra lui Maggie în mod deliberat şi Seth Morley înţelese abia acum adevărul: *Belsnor ucisese împotriva dorinţei lui. Thugg, ucisese din plăcere.*

Era o mare diferenţă. Nu aveau de ce să se teamă de Belsnor… doar dacă ar fi devenit la rându-le nişte maniaci ucigaşi, în care caz Belsnor ar fi avut dreptul să tragă asupra lor. Dar dacă nu se lăsau provocaţi…

— Să nu faci nimic, îi şopti la ureche Mary, soţia sa.

— Trebuie să-i iau pistolul. E vina mea că a ajuns în mâna lui. M-am lăsat păcălit. Întinse mâna în direcţia lui Thugg. Dă-mi-l, spuse el în timp ce, de frică, simţi stomacul contractându-i-se. Trupul său se pregătea de moarte.

Capitolul 12

— O să te omoare, îl avertiză Russell.

Începu să se îndrepte şi el spre Thugg. Toţi ceilalţi priveau.

— Dă-ne pistolul, ordonă Russell. Apoi i se adresă lui Morley. Nu poate trage decât asupra unuia dintre noi doi. Cunosc tipul ăsta de armă; nu e un automat. Nu va avea timp decât pentru un singur foc, atât. Se apropia de Thugg, în diagonală. Hai, Thugg, destul! spuse el întinzând mâna.

Thugg, nehotărât, se întoarse spre el. Seth Morley se repezi spre el.

— Las-o moartă, Morley! ameninţă Thugg, îndreptând din nou ţeava armei spre el.

Antrenat de elanul pe care şi-l luase, Seth Morley se izbi de trupul lui Thugg, numai oase şi muşchi… şi duhoarea de păr gras, de urină şi de sudoare pe care o degaja îi izbi nările.

— Ţine-l, strigă Belsnor repezindu-se şi el spre Thugg.

Înjurând, Thugg se eliberă din strânsoarea lui Morley. Cu ochii sticloşi, cu gura strâmbă, cu faţa crispată de nebun, trase.

Mary Morley urlă.

Cu mâna stângă, Seth Morley îşi apucă umărul drept simţind sângele îmbibându-i cămaşa. Zgomotul împuşcăturii îl paralizase; căzu în genunchi, zvârcolindu-se de durere. Constată că fusese doar rănit. Sângerez! Doamne, nici măcar n-am fost în stare să-l dezarmez pe împuţitul ăsta. Străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi, îl văzu pe Thugg luând-o la goană, întorcându-se şi trăgând încă de două ori, dar fără ca să mai nimerească pe cineva. Căci toţi se împrăştiaseră fugind care-ncotro. Chiar Belsnor.

— Ajutor, imploră Seth Morley.

Russell, Belsnor şi doctorul se apropiară cu precauţie, fără să-l piardă din ochi pe Thugg. Acesta se oprise în

partea cealaltă a coridorului, în faţa sălii de conferinţe; gâfâind, îl ţinti pe Morley şi trase. Glonţul îşi ratâ ţinta. Ridicând din umeri, Thugg începu din nou să fugă.

— Frazer! chemă Babble. Ajută-ne să-l transportăm pe Morley la infirmerie! Hemoragia e foarte puternică; cred că i-a atins o arteră.

Wade Frazer se repezi să-l ajute pe Ned Russell să-l ridice pe Seth. Cei trei bărbaţi îl purtară spre infirmerie.

— O să scapi, spuse Belsnor după ce-l întinseră pe masa lungă de metal. A omorât-o pe Maggie, dar pe tine te-a ratat. Belsnor se îndepărtă de masă, scoase batista şi-şi suflă nasul; tot trupul îi tremura. Pistolul ar fi trebuit să rămână la mine. Acum înţelegi de ce?

— Taci din gură şi pleacă, spuse doctorul dând drumul sterilizatorului în care înghesui la repezeală instrumentele chirurgicale. Pusese un garou în jurul braţului rănit, dar sângele care cursese din abundenţă făcuse deja o mică băltoacă sub masă. Trebuie să deschid rana ca să cos artera. Dezlegă garoul şi puse în funcţiune donatorul de sânge artificial. Cu ajutorul unui mic bisturiu, făcu o incizie în pieptul lui Seth Morley şi introduse cu dexteritate tubul ataşat la maşina donatoare de sânge. Nu pot împiedica sângele să curgă, explică el. Îmi trebuie zece minute ca să ajung până la arteră şi să o cos dar, cel puţin, în felul ăsta o să ajut organismul să reziste.

După o vreme opri sterilizatorul şi scoase instrumentele fierbinţi care împrăştiau aburi prin încăpere. Cu o mişcare expertă doctorul tăie hainele lui Seth Morley. O clipă mai târziu, operaţia umărului rănit începu.

— Trebuie să fim cu ochii pe Thugg, avertiză Russell. Fir-ar a dracului de treabă; aş fi vrut să mai avem şi alte arme. Singura armă a coloniei, o are el!

— Am un pistol cu tranchilizante, se oferi Babble. Scoase din buzunar un set de chei pe care i le aruncă lui Belsnor. În dulapul acela încuiat, acolo! Arătă cu degetul în colţul opus. Se deschide cu cheia care seamănă cu un diamant.

Russell deschise dulapul şi apucă un tub lung cu un vizor telescopic.

— Nu-i rău, spuse. Ăsta o să-şi facă treaba. Ai mai multe rezerve? Cunosc doza de tranchilizant pe care o conţine chestia asta; poate neutraliza pe moment, dar…

— Adică vrei să-l termini de-a binelea? întrebă Babble oprindu-se din operaţie.

După câteva clipe de tăcere, Belsnor răspunse:

— Da.

Russell aprobă cu o mişcare energică din cap.

— Pot să-l încarc cu altceva, propuse doctorul. Un produs care-i poate provoca moartea. De îndată ce termin aici cu Morley o să mă ocup şi de asta.

Întins pe masă, Seth Morley reuşi să vadă tranchilizatorul lui Babble. Jucăria asta o să ne apere? Poate Thugg va avea timp să se întoarcă şi să ne omoare pe toţi, sau doar pe mine care sunt acum lipsit de apărare?

— Belsnor, spuse el tuşind, împiedică-l pe Thugg să mă omoare.

— O să rămân aici cu tine, promise Belsnor bătându-l cu mâna pe umărul sănătos. Şi o să-i luăm arma aia nenorocită.

Apucă tranchilizatorul şi-l privi mai îndeaproape. Părea mult mai liniştit acum; ca şi ceilalţi, de altfel.

— I-ai dat lui Morley Demerol? întrebă Russell adresându-se doctorului.

— N-am avut timp, răspunse Babble care-şi continua operaţia.

— O să-i administrez eu, propuse Frazer, dacă-mi spui unde ţii seringile.

— Nu eşti calificat pentru treaba asta, protestă Babble.

— Nu mai puţin decât eşti dumneata ca să practici chirurgia! i-o întoarse Frazer.

— Posibil, admise doctorul, dar eu nu am încotro; ori îl operez, ori moare. Se poate lipsi de analgezice.

Mary Morley, îngenunchiată alături de soţul ei, cu capul lipit de al lui, şopti:

— Crezi că poţi suporta durerea?

— Da, răspunse Seth cu dinţii încleştaţi.

Operaţia continuă.

Stătea întins în pat, în penumbra încăperii. În orice caz, mi-a extras glonţul gândi el somnolent. Mi-au injectat Demerol şi intravenos şi în muşchi… din care pricină nu mai simt nimic. Măcar de-ar fi cusut bine artera aia!

Un dispozitiv complex îl supraveghea notând activitatea fiziologică, măsurând presiunea arterială, ritmul cardiac, temperatura şi funcţionarea aparatului respirator. Dar unde naiba e Babble? Şi Belsnor, unde e Belsnor?

— Belsnor! strigă el cât de tare putu. Unde eşti? Ar trebui să stai cu mine.

O formă întunecată se materializă în faţa lui. Era Belsnor. Ţinea în mână tranchilizatorul.

— Sunt aici. Stai liniştit.

— Unde sunt ceilalţi?

— Îngroapă morţii, spuse Belsnor. Tony Dunkelwelt, bătrânul Bert, Maggie Walsh… au găsit un escavator care face parte din dotarea coloniei. Ah, da! Şi pe Tallchief. Va fi înmormântat şi el. Primul care s-a prăpădit. Şi Susie. Biata, proasta de Susie.

— Pe mine, pe mine m-a ratat, se bucură Seth Morley.

— A făcut tot ce a putut ca să nu dea greş!

— N-ar fi trebuit să-ţi luăm pistolul. Îmi dau seama acum, spuse Seth Morley. Prea târziu.

— Trebuia să-l fi ascultat pe Russell. El ştia!

— Prezicere de doi bani.

Dar era evident că Belsnor avea dreptate. Russell încercase să-i facă să judece dar ei, în panica momentului, au refuzat să-l asculte.

— Nici o urmă de doamna Rockingham?

— Nici una. Am cotrobăit prin toată tabăra. A plecat… Şi Thugg a plecat. Dar ştim că e viu. Înarmat, periculos, în plină criză de nebunie.

— Nu e sigur că e viu, şovăi Morley. Poate s-a sinucis. Sau a fost ucis de forţa care a cauzat moartea lui Tallchief şi a lui Susie.

— Poate. Dar nu putem conta pe asta. Belsnor îşi consultă ceasul Plec acum, dar rămân prin preajmă; vreau

să supraveghez săparea gropii, dar voi fi pe-aproape. Voi sta lângă uşă. Pe curând.

Puse mâna pe umărul stâng al lui Seth Morley, traversă în tăcere încăperea şi dispăru.

Seth Morley închise ochii obosit. Duhoarea morţii e peste tot; ne sufocă. Câţi dintre noi au murit? Tallchief, Susie, Roberta Rockingham, Betty Jo Berm, Tony Dunkelwelt, Maggie Walsh, bătrânul Kosler. Şapte morţi şi şapte vii. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore ne-au înjumătăţit!

Şi pentru asta m-am apucat eu să plec din *Tekel Phares?* Ce macabră ironie! Am venit cu toţii până aici ca să trăim mai din plin. Doream să fim utili. Fiecare membru al coloniei avea un vis. Poate că asta este ceea ce nu e în regulă cu noi. Suntem prea tributari visului nostru despre lume. Nu putem scăpa de aceste fantasme. De aceea nu putem acţiona împreună. Iar unii dintre noi – ca Thugg şi Dunkelwelt – sunt nebuni, nebuni în accepţiunea clasică a termenului.

Ţeava unei arme îi apăsa tâmpla:

— Nu mişca, spuse o voce aspră.

Un al doilea bărbat, îmbrăcat într-un costum de piele neagră, se îndreptă spre intrarea infirmeriei, cu un pistol energetic în mână.

— Belsnor e afară, se adresă el bărbatului care ţinea pistolul la tâmpla lui Seth Morley. Am eu grijă de el.

Îndreptă arma spre exterior; din ţeavă ieşi o scânteie electrică; aceasta, iscată din anodul care era pistolul, făcu contact cu Belsnor, pe care-l transformă, într-o clipă, în catod. Belsnor fu apucat de un tremur, apoi căzu în genunchi, alunecă pe o parte, dând drumul tranchilizatorului.

— Ceilalţi acum, spuse insul care stătea lângă Seth Morley.

— Îşi îngroapă morţii. Nu o să-şi dea seama de nimic. Nici măcar nevasta lui nu e aici.

Bărbatul se apropie de cel care-l ameninţa cu pistolul pe Seth Morley. Amândoi stătură câteva clipe unul lângă altul

observându-l pe bolnav. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine de piele neagră. Seth se întrebă cine erau.

— Morley, decise primul bărbat, te luăm cu noi.

— De ce?

— Ca să te salvăm, completă cel de-al doilea bărbat.

Cu mişcări repezi îl culcară pe o targă aşezată lângă pat.

Capitolul 13

În faţa infirmeriei un mic aparat de zbor sclipea umed în lumina lunii. Cei doi bărbaţi în uniformă de piele neagră îl purtară pe Seth Morley, întins pe targă, până la tambuchi; puseră targa pe sol. Unul deschise tambuchiul. Apucară din nou targa şi o ridicară cu precauţiune în habitaclu.

— Belsnor e mort? întrebă Seth Morley.

Primul bărbat răspunse:

— Nu, este doar fără cunoştinţă.

— Unde mergem?

— Într-un loc care o să-ţi placă.

Cel de al doilea bărbat se aşeză în faţa pupitrului de comandă; acţionă mai multe manete, făcu diverse reglaje. Aparatul decolă pe verticală ridicându-se în cerul noptatic.

— Te simţi bine, domnul Morley? Îmi pare rău că a trebuit să te aşezăm pe jos, dar călătoria nu va fi lungă.

— Îmi puteţi spune cine sunteţi?

— Spune-ne dacă te simţi bine.

— În regulă, mă simt bine.

Seth privi ecranul; vedea pomii, vegetaţia şi panglica strălucitoare a unui fluviu.

În sfârşit, pe ecranul aparatului, apăru Edificiul.

Aparatul se pregăti să aterizeze pe acoperişul Edificiului.

— Ai văzut? întrebă primul bărbat.

— Da, răspunse Seth Morley.

— Vrei să mergi acolo?

— Nu.

— Nu-ţi mai aduci aminte de locul ăsta, nu-i aşa?

— Nu. Seth Morley respira cu dificultate încercând să-şi economisească forţele. Acum îl văd pentru prima dată.

— Oh, nu! protestă cel de-al doilea bărbat. L-ai mai văzut înainte.

Nişte proiectoare uriaşe se aprinseră pe acoperişul Edificiului în momentul în care aparatul ateriză greoi.

— Nenorocita asta de rază de ghidaj face figuri din nou,

zise primul bărbat. Am avut dreptate, ar fi trebuit să executăm o aterizare manuală.

— Nu pe acoperişul ăsta, îl făcu atent tovarăşul său. Sunt prea multe obstacole. Aş fi putut lovi unul dintre hidroturnuri.

— Nu cred că o să am chef să mai fac echipă cu tine, reluă primul, dacă nici măcar nu eşti capabil să pui un aparat atât de mic pe un acoperiş de asemenea dimensiuni.

— Nu e vorba de dimensiuni. Am spus doar că există multe obstacole.

Primul bărbat se duse la tambuchi şi-l deschise. Aerul nopţii pătrunse în habitaclu, încărcat cu miros de violete… şi însoţit de răgetele surde ale Edificiului.

Aşezându-se în patru labe, Seth Morley smulse pistolul energetic pe care-l ţinea cu vârful degetelor bărbatul aflat lângă tambuchi. Acesta, întors cu spatele, vorbea cu tovarăşul său rămas la comanda aparatului astfel că nu-l văzu pe Seth Morley la timp. Reacţionă doar când celălalt scoase o exclamaţie de avertizare.

Arma pe care Seth Morley reuşise s-o apuce îi scăpă din mână; se repezi şi se întinse pe jos ca s-o recupereze. În aceeaşi clipă, o descărcare electrică de înaltă frecvenţă, lansată de celălalt bărbat, trecu pe lângă el fără să-l atingă. Se rostogoli pe umărul sănătos, se ridică în poziţie ghemuită şi trase.

Raza îl lovi pe bărbatul aflat la comanda aparatului, chiar deasupra urechii drepte. În aceeaşi clipă, Seth Morley trase de la mică distanţă asupra celui de-al doilea bărbat care se repezise spre el. La o atât de mică distanţă impactul fu teribil; omul se convulsionă şi căzu pe spate, antrenând în cădere un aparat fixat pe peretele carlingii.

Seth Morley trase panoul care închidea tambuchiul, îl blocă, după care picioarele i se îndoiră şi căzu. Umărul rănit sângera prin bandaj, capul îi vâjâia şi se gândi că nu mai are mult şi va leşina.

Un difuzor intră în acţiune începând să clipească deasupra bordului.

— Domnule Morley, ştim că ai preluat controlul aparatului. Ştim că oamenii noştri sunt inconştienţi. Te rugăm să nu încerci să decolezi. Umărul dumitale nu a fost operat cum trebuie; artera a fost prost cusută. Dacă nu deschizi tambuchiul şi nu ne laşi să ne apropiem ca să-ţi oferim asistenţă medicală adecvată, nu mai ai decât o oră de trăit.

Vă bag în aia mamii voastre, gândi Seth Morley. Se târî până la pupitrul de comandă, şi ajutându-se de braţul valid, se căţără pe scaunul unuia dintre piloţi.

— Nu ai antrenamentul necesar pentru a pilota un aparat ultra-rapid, îl avertiză vocea din difuzor.

Era evident că o celulă foto-electrică de observaţie era montată în interiorul aparatului, transmiţând cele mai mici gesturi ale sale.

O să reuşesc, se îmbărbătă el, încercând să-şi recâştige suflul; o greutate nespusă îi apăsa pieptul şi-i era îngrozitor de greu să respire. Pe pupitrul de comandă văzu un grup de butoane purtând menţiunea planurilor de zbor programate pe bandă. Erau opt în total. Alese unul la întâmplare şi-l apăsă.

Nimic.

Sunt branşat în continuare pe raza de ghidaj care ne-a servit la aterizare. Deci, trebuie să o deconectez.

Găsi maneta cu pricina şi o acţionă. Aparatul fremătă, şi cu o tresărire, îşi luă zborul.

Ceva nu e în regulă. Nu merge normal. Cred că voletele sunt în continuare deschise în poziţia de aterizare.

Aproape că nu mai vedea. În jurul lui pereţii cabinei deveneau din ce în ce mai întunecaţi; închise ochii, fu scuturat de un fior, îi deschise. Doamne, cred că o să leşin. Oare maşinăria asta o să se zdrobească? Sau dacă va zbura, totuşi, unde mă va duce? Căzu de pe scaun şi se izbi de podea. Întunericul îl cuprinse, îl înecă.

În timp ce zăcea inconştient, aparatul îşi continuă zborul.

O lumină albă de o strălucire cumplită îl orbea, îi ardea

retinele; închise repede ochii, îşi încreţi pleoapele. Destul! Vru să ridice braţul dar nu fu în stare să-l mişte. Apoi deschise din nou ochii privind în jur, tremurând, lipsit de vlagă.

Cei doi bărbaţi în uniforme de piele neagră erau în aceeaşi stare. Inutil să-i examineze; era clar că muriseră. *În acest caz şi Belsnor era mort;* arma nu amorţea doar… ucidea! Unde mă aflu?

Ecranul aparatului funcţiona, dar o dâră lată, albă, îl acoperea aproape în întregime.

Făcu să pivoteze turela vizorului ca să încerce să cadreze imaginea. Trecuse foarte mult timp, îşi dădu el seama. Atinse cu precauţii infinite umărul rănit. Nu mai sângera. Poate că-l minţiseră; poate că, la urma urmei, Babble făcuse treabă bună.

Ecranul transmise o imagine…

Un imens oraş mort. Desfăşurat sub el. Aparatul de zbor era imobilizat pe un teren de aterizare situat pe suprastructura împletiturii arhitecturale a oraşului. Nici o mişcare, nici o prezenţă vie. Ecranul înfăţişa un peisaj fără urmă de viaţă. Ca şi cum, ar fi fost vorba despre oraşul Demolatorului Formelor.

Nici un sunet nu se auzea în difuzor. Nici vorbă să conteze pe *ei* pentru a-i veni în ajutor.

Mă întreb unde sunt. În ce colţ al galaxiei a putut fi abandonat un oraş de o asemenea mărime, lăsat în voia eroziunii şi demolării. E mort de mai bine de un secol! Era consternat.

Se ridică poticnindu-se şi se duse să deschidă tambuchiul. Acţionă levierul care comanda deschiderea automată, căci nu avea putere să manevreze manual uriaşul panou, şi privi afară.

Aerul era rece şi viciat. Ascultă dar nu percepu nici un sunet.

Adunându-şi forţele, ieşi din aparat poticnindu-se pe un sol în trepte.

Nu e nimeni aici. Oare mă aflu încă pe Delmak-0?

Stătu o clipă pe gânduri. *Nu exista un astfel de loc pe*

Delmak-0; ea nu a fost niciodată colonizată. S-a implantat doar o tabără de patrusprezece persoane!

Iar aici totul era vechi…

Se întoarse cu un pas şovăielnic spre aparat, se târî până la pupitrul de comandă şi se prăvăli pe scaun. Rămase aşezat un moment, scufundat în gânduri. Ce să fac? Trebuie să mă întorc pe Delmak-0, decise el. Îşi privi ceasul. Aproape patrusprezece ore se scurseseră de când îl răpiseră cei doi bărbaţi în uniforme negre. Oare mai existau supravieţuitori din grupul lor? Sau au fost cu toţii lichidaţi de *ei?*

Pilotul automat! Era dotat cu un releu care prelua instrucţiunile verbale. Îl branşă şi spuse în microfon: Du-mă imediat pe Delmak-0. Întrerupse contactul, se rezemă de spătarul scaunului şi aşteptă.

Nimic.

Ştii unde se află Delmak-0? spuse el din nou în microfon. Mă poţi duce acolo? Am fost acolo acum cincisprezece ore, îţi aminteşti? Nici un răspuns, nici o mişcare. Nici un zgomot de motor propulsor. Nu există nici un plan de zbor programat pe destinaţia Delmak-0, reflectă el. Cei doi bărbaţi în uniforme negre conduseseră desigur aparatul prin comenzi manuale. Sau el nu era în stare să utilizeze echipamentul în mod corect.

Încercând să-şi adune toate cunoştinţele, inspectă tabloul de bord. Citi fiecare inscripţie de pe cadrane, butoane, manete, de pe sfera de control… fără să obţină nici un fel de indiciu asupra felului de a pilota corect aparatul. Nu pot pleca nicăieri. Tot ce pot face este să zbor la întâmplare. Asta, presupunând că voi fi în stare să găsesc modalitatea de a-l comanda manual.

Un buton îi atrase atenţia; nu-l remarcase de prima dată. Pe el scria: REFERINŢE. Îl apăsă. Nu se produse nimic timp de câteva clipe. Apoi difuzorul de deasupra tabloului de bord începu să bâzâie.

— Care e întrebarea?

— Vreau să ştiu unde mă găsesc.

— Trebuie să intri în legătură cu informatorul de zbor.

— Nu am nimic de acest gen la pupitrul de comandă.

— Nu te uita la pupitrul de comandă. Priveşte sus la panoul din dreapta.

Se uită încotro i se spusese şi văzu într-adevăr blocul-informator.

Îl activă şi repetă întrebarea:

— Vreau să ştiu unde mă aflu?

Bâzâituri, pârâituri… zgomot de mecanism care începe să funcţioneze. Apoi, din difuzor ieşi o voce artificială, echivalentul electronic al sunetelor emise de corzile vocale umane.

— Daaaa, domnul Ille, se auzi o voce cam peltică şi tărăgănată. Ssssunteţi la Londrrrra.

— Londra! Apoi repetă aiurit: Londra… cum e posibil?

— Aţi vvvvenit la borrrrdul acessstui prrropullllsor.

Morley examină pe toate feţele această din urmă afirmaţie, fără să reuşească să-i găsească sensul.

— Vrei să spui Londra, Anglia, pe Terra?

— Daaaa, domnul Ile.

După mai multe clipe reuşi să se adune pentru a pune o altă întrebare:

— Pot zbura cu aparatul acesta până pe Delmak-0?

— Durrrata călătoriei este de şase aniiii. Propulsorul acesta nu este echipat pentru un zzzzbor de asemenea durată. Şi motoarellle sale nu au putere ca să vă scoată de sub infffffluenţa gravitaţiei planetttei.

— Terra! îşi spuse el disperat. Asta explică oraşul mort. Auzise că toate marile oraşe de pe Terra fuseseră abandonate. Nu mai serveau la nimic. Nu mai existau oameni pe care să-i adăpostească, pentru că întreaga populaţie emigrase, cu excepţia struţilor.

— Acest… propulsor, reluă el, este deci o navetă spaţială destinată doar zborurilor homoplanetare?

— Daaaa, domnullle.

— Şi, plecând de la Londra, mă pot duce în oricare punct al planetei?

— Daaa, domnullle.

Seth Morley, cu tâmplele zvâcnind, cu faţa şiroind de

sudoare, continuă:

— Eşti capabil să calculezi traiectoria anterioară? Poţi determina locul de unde am venit aici?

— Desigurrrr.

Mecanismul emise un bâzâit prelungit.

— Punctul dumneavoastră de plecare este zzzona numărrrul 3R68- 222B. Şi înainte aţi fost ppppe…

— Nu înţeleg informaţia, îl întrerupse Morley. Poţi să-mi traduci cifrele?

— Imposibbbbil. Nu posed cuvintele care corrrrespund acestor cifrrre.

— Poţi să reprogramezi aparatul ca să mă ducă acolo de unde am venit?

— Daaaa. Pot furniza coordonatele pentru zzzzbor. Sunt echipat şi pentru a stopa zborul în caz de accident. Vreţi s-o fffac?

— Da.

Copleşit de oboseală şi de durere, căzu cu pieptul peste pupitrul de comandă.

Informatorul de zbor se nelinişti:

— Domnullllle, aveţi nevoie de îngrijiri medicale?

— Da, răspunse Morley.

— Vreţi ca propulsorul să vă duccccă la cel mai apropiat punct sssanitar?

Ezită. Ceva, în subconştientul său, îi spunea să răspundă nu.

— Merge şi-aşa. Călătoria nu poate fi prea lungă.

— Nu, domnullle. Vă mulţumesc, domnullle. Furnizez controlorului dumneavoasssstră de zbor coordonatele pentru zona 3R68-222B. Şi întrerup zborul în caz de accident; am înţeles bine?

Nu mai fu capabil să răspundă. Umărul începuse din nou să sângereze; pierduse probabil mai mult sânge decât putea organismul suporta.

În faţa lui se aprinseră o serie de lumini, a căror licărire intermitentă o întrezărea ca prin ceaţă. Nişte leviere se aplecară… ca la un aparat de jocuri mecanice gata să-i ofere o partidă gratuită… un joc lugubru. Apoi, foarte lin,

aparatul decolă, descriind o mişcare circulară deasupra oraşului Londra – dacă era într-adevăr Londra! – şi se înscrise pe direcţia vest.

— Să mă previi, te rog, în momentul în care ajungem, mormăi el.

— Daaaa, domnullle. O să vă prevvvvin.

— E într-adevăr o maşină care-mi vorbeşte? murmură el încet.

— Din punct de vedere tehnic ssssunt un dispozitiv neorganic din gama de proto-ordinatoarrre. Cu toate astea…

Maşinăria îşi continuă discursul dar el nu-l mai auzi; leşinase din nou.

Propulsorul îşi urmă traiectoria foarte scurtă.

— Ne apppropiem de coordonatele 3R68-222B, lătră în urechea lui Morley o voce stridentă care-l făcu să tresară, trezindu-l.

— Mulţumesc, spuse el ridicându-şi capul greu pentru a cerceta ecranul cu o privire înceţoşată.

O construcţie masivă ocupa toată suprafaţa de sub aparat; la început nu fu în stare s-o identifice – în orice caz, nu era tabăra – *apoi îşi dădu seama cu oroare că propulsorul se oprise la Edificiu.*

— Aşteaptă, ţipă el intrat în panică. Nu ateriza!

— Dar suntem pe coordonatele 3R68…

— Anulez ordinul, spuse precipitat. Du-mă la punctul de plecare al zborului anterior.

După câteva clipe de tăcere, informatorul de zbor răspunse:

— Zborul anterior a avut punctul de plecare executat pe comenzi manuale. Nu există, deci, nici o urrrmă de înregistrare pe aparatul de controoolll. Mi-e imposibil să rrreconstitui.

— Înţeleg, acceptă Morley, deloc surprins. Bun, reluă el după câteva clipe observând pe ecran imaginea Edificiului micşorându-se. Aparatul lua înălţime continuând să se învârtă deasupra imensei construcţii. Spune-mi cum pot

pilota manual aparatul ăsta.

— Întâi apăsssaţi pe butonul numărrrul zece pentru a anula planul de zbor. Apoiii… vedeţi sfera asta mică de plastic? Întoarccceţi de la dreapta la stânga şi din faţă spre spate; ea vă permite să contrrrolaţi zborul propulllsorului. Vă sfătuiesc să vă antrrrenaţi puţin, înainte ca eu să tai contrrrolul.

— Taie-l imediat, ordonă el sălbatec. Taie-l!

Departe sub aparat văzu ridicându-se două pete negre.

— Controlll tăiat.

Învârti sfera de plastic. Aparatul se cabră, oscilă, apoi după câteva poticneli se repezi plonjând în jos.

— Înapoi! Înapoi! Coborâţi prea repede! îl avertiză informatorul de zbor.

Morley împinse sfera spre spate şi, de astă dată, aparatul se înscrise pe o traiectorie normală, orizontală.

— Vreau să scap de *chestiile alea negre* care mă urmăresc, spuse el.

— Nu sunteţi destul de experrrrimentat pentru…

— Poţi să faci treaba asta în locul meu? îl întrerupse Morley.

Blocul-informator de zbor răspunse imediat:

— Posed o varietate de circuite de zbor destinate să deruteze un urmăritor.

— Pune unul în funcţie, oricare!

Cele două aparate se apropiaseră. Le vedea pe ecran foarte limpede; pe fuzelaj, în faţă, aveau două ţevi de 88 de milimetri. În orice clipă puteau trage!

— Circuitul special declanşat, anunţă informatorul de zbor. Vă rrrog să vă puneţi centurrra de sssiguranţă, domnullle.

Cu o mână ezitantă, Morley îşi legă centura de siguranţă. În momentul în care catarama se închise, aparatul se ridică brusc, începând să execute un looping. După ce ieşi din această manevră luă direcţia opusă, mult deasupra urmăritorilor.

— Avem radarrrul fixat pe noi, domnullle, continuă informatorul de zbor. Provine de la cele două aparate deja

menţionate. O să prrrogramez unitatea de control ca să găsească o modalitate de a le scccăpa. O să zzzburăm foarte aproape de sol. Nu vă alllarmaţi.

Aparatul plonjă ca un ascensor cu cablurile rupte; ameţit, Morley îşi puse capul pe braţ închizând ochii. Apoi, tot atât de brutal, propulsorul opri căderea şi începu un zbor pe orizontală cu urcuşuri şi coborâşuri frecvente, urmărind denivelările terenului.

Morley rămase cufundat în scaunul lui, cuprins de o greaţă cumplită din pricina mişcării de balansoar executată de aparat.

Se auzi o explozie surdă. Unul dintre aparatele care-l urmăreau trăsese o lovitură de tun sau lansase o rachetă împotrivă-i. Recâştigându-şi luciditatea, privi ecranul. Proiectilul lovise o ţintă din apropiere. Departe, văzu ridicându-se de la sol o coloană de fum negru. Punctul de impact intersecta traiectoria lui de zbor, aşa cum se temuse; era semn că era prins în cursă.

— Suntem înarmaţi? întrebă el blocul-informator.

Acesta răspunse:

— Conform regulamentelor, transportăm două rachete aer-aer de tipul 120-A. Să programez unitatea de control pentru ca să le lanseze împotriva aparatelor care ne urmăresc?

— Da!

Era o decizie greu de luat; era prima crimă deliberată din viaţa sa. Dar ei trăseseră primii; trebuia să riposteze fără ezitare. Dacă nu se apăra, îl vor ataca din nou.

— Rachetele care au fost lansate, spuse o nouă voce artificială, diferită de prima şi izvorâtă de data aceasta din pupitrul de control central. Doriţi să vizualizaţi traiectoria lor?

— Da, vrea, preciză informatorul de zbor.

Pe ecran apăru o altă imagine; era retransmisă prin intermediul unui circuit de observaţie separat, captând concomitent traiectoria celor două rachete.

Racheta din partea stângă a ecranului nu lovi ţinta şi, după ce o depăşi, îşi urmă traiectoria coborâtoare până ce

se lovi de sol explodând. Cea de-a doua, dimpotrivă, nimeri la ţintă. Aparatul vizat se răsuci şi luă înălţime încercând să scape... dar racheta îşi modifică traiectoria şi, o clipă mai târziu, pe ecran izbucni o lumină lăptoasă. Explodase. Unul dintre urmăritori fusese distrus.

Dar celălalt îşi continuă cursa, micşorând distanţa. Pilotul ştia că prada sa îşi epuizase armamentul şi că nu mai era în măsură să contra-atace.

— Avem un tun? întrebă Seth Morley panicat.

— Suntem un propulsor de talie mică...

— Răspunde cu da sau nu!

— Nu.

— Avem alt mijloc de apărare?

— Nu.

După o clipă Morley concluzionă:

— Cred că mă dau bătut. Sunt grav rănit şi voi muri dacă rămân aici pierzând mereu sânge. Aterizează de îndată ce e posibil.

— Daaaa, domnul Ile.

Aparatul coborî din nou zburând deasupra solului, de data asta frânând. Morley auzi funcţionând mecanismul de coborâre a roţilor, apoi, cu o scuturătură care cutremură întreaga carlingă, aparatul atinse solul.

Seth gemu de durere în timp ce aparatul rula pe terenul inegal, înainte de a vira în unghi drept şi de a se opri cu un scrâşnet de cauciucuri.

Se făcu linişte. Rezemat de panoul de control central, îşi ascuţi auzul pândind zgomotul celuilalt aparat. Aşteptă, aşteptă. Nimic. Tăcere totală.

Ridică fruntea, capul îi tremura uşor, spasmodic. Întrebă:

— A aterizat?

— Şi-a continuat traiectoria.

— De ce?

— Nu ştiu. S-a îndepărtat în linie ddddreaptă; aparatele mele de obserrrvaţie abia dacă-l mai pot prinde. Pauză. Acum e în afara rrrradarului meu.

Poate că pilotul nu băgase de seamă că aterizase. Poate

a presupus că zborul lui razant la sol era o nouă tentativă de a scăpa de radar?

— Decolează din nou, hotărî Morley după o clipă de gândire. Zboară în cercuri din ce în ce mai largi. Caut o tabără pe care te rog s-o localizezi. E pe-aici, pe-aproape. Alese o direcţie la întâmplare. Ia-o încet spre nord-est.

— Daaa, domnullle.

Aparatul începu să vibreze şi execută o decolare fără reproş.

Seth Morley se aşeză în poziţie semi-culcată, ca să nu piardă din ochi ecranul. Se îndoia că va reuşi; tabăra nu era decât un punct minuscul pierdut în peisajul lugubru al planetei. Dar nu avea de ales.

Doar dacă nu sfârşea prin a se întoarce la Edificiu. Dar resimţea o asemenea repulsie fizică faţă de locul acela! Dorinţa anterioară de a intra acolo se evaporase total.

Nu, nu era o *vinărie;* sigur, nu. Dar atunci, ce era?

Nu ştia şi spera să nu afle niciodată.

În dreapta traiectoriei de zbor luci o lumină. Reflectată pe o suprafaţă metalică. Se ridică ameţit. Privind ceasul de bord; înţelese că aparatul se învârtea în cerc de aproape o oră. Cred că am cam plecat cu sorcova. Încercă să-şi regăsească puterile şi luciditatea. Clipi din ochi cercetând punctul luminos. Era vorba despre nişte mici construcţii metalice.

Asta-i!

— Doriţi să aterizzzezzz aici?

— Da!

Se aplecă înainte, scrutând ecranul ca să fie sigur că nu se înşeală.

Nu, nu se înşela. Era tabăra.

Capitolul 14

Un mic grup – dramatic de mic – se îndreptă spre aparatul oprit în care Seth activa mecanismul de deschidere automată a tambuchiului. Îl priviră cu un aer posac ieşind din carlingă, punând un picior ezitant pe sol, clătinându-se fără putere.

Era acolo Russell, cu o expresie sumbră pe chip; soţia sa, Mary, a cărei faţă crispată se destinse în clipa în care-l recunoscu; Wade Frazer ce părea epuizat; doctorul Milton Babble îşi muşca muştiuchiul pipei cu un aer absent. Ignatz Thugg nu era printre ei.

Nici Glen Belsnor.

Cu o voce înceată Seth Morley întrebă:

— Belsnor e mort, nu-i aşa?

Toţi dădură din cap; da, era mort.

Russell sublinie:

— Eşti primul care s-a putut salva… Am constatat ieri seară că Belsnor nu-ţi mai păzea uşa. L-am găsit în faţa infirmeriei; mort.

— Electrocutat, preciză Babble.

— Şi tu dispăruseşi, adăugă Mary.

În ciuda faptului că-l vedea din nou alături de ea, avea în continuare o privire fără expresie, lipsită de viaţă.

— Trebuie să te întinzi imediat în pat, recomandă doctorul. Mă întreb cum de reuşeşti să te mai ţii pe picioare. Uită-te la tine, eşti plin de sânge.

Susţinut de ceilalţi, Morley păşi spre infirmerie. Mary îi prepară patul agitându-se mai mult decât era nevoie; în picioare, clătinându-se, aşteptă ca toate preparativele să se termine, apoi se lăsă culcat pe pat, cu spatele sprijinit de perne.

— Trebuie să-ţi văd umărul, stărui Babble. Cred că s-a infectat.

Seth Morley spuse:

— Ne aflăm pe Terra.

Toţi îl priviră fix. Ţeapăn ca o stană de piatră, Babble se uită câteva clipe la el, apoi, maşinal, începu să-şi ordoneze instrumentele chirurgicale. O pauză lungă; nimeni nu dorea să vorbească. Într-un târziu, Frazer riscă:

— Ce este Edificiul?

— Nu ştiu. Mi-au spus că de acolo vin. Deci, ar trebui să ştiu câte ceva. Poate că noi toţi ar trebui să ştim. Poate că am locuit acolo pe vremuri. *Împreună.*

— De ce ne omoară? întrebă Babble.

— Nici asta nu ştiu, răspunse Seth Morley.

Mary stărui îngrijorată:

— De unde ştii că ne aflăm pe Terra?

— Am fost la Londra acum câteva ore. Am văzut acest oraş vechi, întins pe kilometri întregi, lăsat în paragină. Mii de străzi pustii, de case pe jumătate dărâmate. Un oraş gigantic, mai mare decât orice alt oraş de pe altă planetă din galaxia noastră. Unde pe vremuri au trăit milioane de oameni.

Wade Frazer observă:

— Dar pe Terra nu mai e nimic decât colivia! Şi nimeni altcineva decât struţii!

— Dar şi construcţiile militare ale Interplan Vest, preciză Seth Morley. Vocea sa era cu totul lipsită de convingere. Suntem supuşi unei experienţe, reluă după o clipă. Aşa cum am bănuit încă de ieri seară. O experienţă cu caracter militar organizată de generalul Treaton. Dar în fundul sufletului nu credea o iotă. Ce unitate militară poartă combinezoane de piele neagră? întrebă el. Şi cizme care seamănă cu cele de călărie?

Russell spuse cu vocea sa indiferentă şi bine timbrată:

— Gardienii coliviei. E o modalitate de a le face o mică plăcere ca să li se susţină moralul. Este foarte deprimant pentru ei să lucreze în mijlocul struţilor; introducerea noilor uniforme, acum vreo trei-patru ani, a fost considerată excelentă pentru starea psihică a personalului.

Întorcându-se spre Russell, Mary întrebă pe un ton inchizitorial:

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că, răspunse Russell fără să-şi piardă calmul, sunt unul dintre ei. Scoase din buzunar un mic pistol energetic strălucitor. Avem tipul acesta de armă.

Ţinea arma îndreptată spre ei; le făcu semn să strângă grupul ca să fie mai uşor de supravegheat. Morley nu cred că e în stare să facă vreo mişcare. Le arătă urechea sa dreaptă şi le explică:

— Am fost în permanenţă informat. Ştiam că sunt în drum spre colonie, dar unii dintre superiori şi cu mine credeam că nu vor reuşi niciodată să ajungă.

Le adresă un zâmbet amabil. Şi atunci se auzi o detunătură.

Russell se întoarse pe jumătate, coborî mâna în care ţinea arma, apoi se prăvăli scăpând pistolul.

Ce naiba se întâmplă? se întrebă Seth Morley ridicându-se din pat ca să vadă mai bine. În prag se afla o siluetă, un bărbat, care înainta în cameră. Călătorul? Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra venise să-i salveze? Bărbatul ţinea în mână un pistol cu gloanţe de plumb, vechi şi demodat. Pistolul lui Belsnor, realiză Morley. Dar îl luase Ignatz Thugg! Nu mai înţelegea nimic. Nici ceilalţi; care se mişcau în cerc, ameţiţi, în timp ce bărbatul se apropia de ei.

Era chiar Ignatz Thugg.

Pe podea, Russell era pe moarte. Thugg se aplecă, ridică pistolul de lângă mâna lui şi-l vârî în centură.

— M-am întors, vorbi el aspru.

— L-ai auzit, strigă Seth Morley, l-ai auzit spunând că e…

— Da, l-am auzit. După o clipă de ezitare scoase pistolul energetic din centură şi i-l întinse lui Seth Morley. Apoi spuse: Altcineva să ia tranchilizatorul. Dar niciodată nu vor fi destule… Mai are cineva vreo armă? Poate în propulsor?

— În propulsor sunt două, preciză Seth Morley, acceptând pistolul pe care i-l întindea Thugg. Deci nu ai de gând să ne omori…

Comportamentul psihic anormal al lui Thugg părea ameliorat; nu mai era în criză. Avea aspectul unui ins calm

dar vigilent; normal, adică.

— Nu sunteţi duşmanii mei, afirmă Thugg. Arătă cu pistolul spre trupul lui Russell. Ştiam că în grup era unul de-ai lor; am crezut că e Belsnor, dar mă înşelasem. Îmi pare rău.

Se lăsă un moment de tăcere. Toţi aşteptau să se mai întâmple ceva. Ştiau că trebuia să se întâmple ceva. Curând. Cinci arme, socoti Morley. Derizoriu. Ei au rachete aer-sol, tunuri de 88 de milimetri... şi Dumnezeu mai ştie ce. Mă întreb dacă merită efortul de a ne bate cu ei?

— Da, merită, afirmă Thugg, care păru că-i citeşte gândurile.

— Ai dreptate, conveni Seth Morley.

— Cred că am înţeles natura acestei experienţe, anunţă Wade Frazer.

Ceilalţi aşteptau să continue, dar el tăcea.

— Te ascultăm, stărui Babble.

— Aş vrea mai întâi să fiu sigur, ezită Frazer.

Şi eu cred că ştiu, gândi Seth Morley. Frazer are dreptate; înainte de a avea proba decisivă, certitudinea absolută, e mai bine să nu discutăm între noi.

— Ştiam că ne aflăm pe Terra, pronunţă rar Mary Morley, cu o voce liniştită. Am recunoscut Luna; am văzut Luna Terrei pe nişte fotografii... cu mult timp în urmă... când eram copil.

— Şi ce ai dedus? o iscodi Frazer.

— Ei bine... Mary ezită aruncând o privire soţului ei Nu e vorba despre o experienţă de tip militar pusă la cale de Interplan Vest, aşa cum am bănuit cu toţii?

— Ba da, se încăpăţână Seth Morley.

— Mai există şi altă posibilitate, interveni Frazer.

— Inutil să discutăm! i-o reteză Seth Morley.

— Ba eu cred că e mai bine s-o facem, stărui Wade Frazer. Trebuie să privim adevărul în faţă şi să hotărâm dacă vrem să ne luptăm cu ei.

— Dă-i drumul, îl repezi Babble care se bâlbâia de enervare.

Atunci Wade Frazer explică:

— Suntem criminali nebuni. Şi într-o vreme, probabil acum câţiva ani, am fost închişi în ceea ce noi numim Edificiul. Tăcu câteva clipe Edificiul, în acest caz, ar fi în acelaşi timp o închisoare şi un spital psihiatric. O închisoare pentru…

— Şi tabăra noastră? îl întrerupse Babble.

— O experienţă, explică Frazer. Dar nu de origine militară. Condusă de autorităţile închisorii-spital. Pentru a vedea dacă suntem capabili să trăim într-o comunitate umană, aflându-ne în stare de libertate… pe o planetă presupusă departe de Terra. Şi am eşuat. Ne-am apucat să ne omorâm între noi. Arătă tranchilizatorul. Cu ăsta a fost ucis Tallchief; de aici a pornit totul. Dumneata ai făcut-o, Babble. Dumneata l-ai omorât pe Tallchief. Tot dumneata ai omorât-o pe Susie?

— Nu, murmură Babble cu voce slabă.

— Dar l-ai ucis pe Tallchief.

— De ce? întrebă Thugg.

Babble răspunse:

— Eu… am ghicit cine suntem. Am crezut că Tallchief e… ceea ce a fost Russell.

— Cine a omorât-o pe Susie Smart? îl întrebă Seth Morley pe Frazer.

— Nu ştiu. N-am nici un fel de indiciu. Poate Babble. Poate dumneata, Morley. Da sau ba? Frazer îl privea cercetător pe Morley Nu, nu cred că ai fost dumneata. Poate că Ignatz. În orice caz cineva dintre noi. Avem cu toţii această pornire în noi. *De aceea am fost închişi în Edificiu.*

Mary se hotărî:

— Eu am omorât-o pe Susie.

— De ce? întrebă Seth Morley căruia nu-i venea să creadă.

— Pentru ce a făcut… cu tine. Vocea soţiei lui Mary era de un calm absolut De altfel a încercat să mă omoare; avea copia Edificiului, pe care o dresase. Am acţionat în legitimă apărare; ea m-a provocat.

— Dumnezeule mare! îngână Seth Morley.

— O iubeai, deci, atât de mult? Nu-ţi dai seama de ce am făcut-o?

Seth Morley protestă:

— Abia am cunoscut-o…

— Ai cunoscut-o totuşi destul de bine ca să…

— Bun, gata, strigă Ignatz Thugg. Toate astea nu mai au nici un fel de importanţă. După Frazer, oricare dintre noi ar fi fost capabil s-o omoare; în orice caz, unul dintre noi a făcut-o. Faţa lui era agitată de ticuri. Dar nu pot să cred că noi toţi suntem nebuni-criminali; mi-e greu să recunosc lucrul ăsta.

— Totuşi, crimele au avut loc! stărui Frazer. Ştiam de mult că fiecare membru din acest grup suferea de tendinţe homicide. În fiecare om există o mare doză de autism, o lipsă de reactivitate care are o bază schizofrenică. O arătă pe Mary cu o strâmbătură ironică. Uitaţi-vă la ea cum mărturiseşte că a ucis-o pe Susie Smart. Ca şi când nu ar da doi bani pe chestia asta. Întinse degetul, apoi, spre doctorul Babble. Şi el, felul în care vorbeşte despre uciderea lui Tallchief! Doctorul a omorât un om pe care nici măcar nu-l cunoştea! Pur şi simplu pentru cazul în care – cazul în care! – ar fi fost un membru al conducerii, o autoritate. *Orice fel* de autoritate.

După o scurtă tăcere, doctorul Babble interveni:

— Ceea ce nu pot înţelege este moartea Robertei Rockingham; adică cine a ucis-o pe această bătrână doamnă atât de distinsă, atât de inofensivă…

— Poate că nu a ucis-o nimeni, pronunţă rar, Morley. Era infirmă; au venit s-o ia aşa cum m-au luat pe mine. Ca s-o facă să supravieţuiască. Asta mi-au spus atunci când m-au luat; mi-au spus că doctorul Babble nu a făcut o operaţie prea reuşită şi că urma să mor curând.

— I-ai crezut? întrebă Ignatz Thugg.

— Nu ştiu… ar fi putut să fie adevărat. La urma urmei ar fi putut să mă omoare aşa cum au făcut-o cu Belsnor. Oare doar pe Belsnor l-au ucis ei? Celelalte morţi sunt, toate, opera unuia dintre noi? Asta întărea teoria lui Frazer… Dar

poate că nu doriseră moartea lui Belsnor; erau grăbiţi, au crezut, poate, că pistoalele lor erau reglate pe o intensitate minimă, doar cât să provoace o mică pierdere a cunoştinţei.

Şi probabil le era teamă de noi!

— Cred, declară Mary, că au intervenit pe cât de puţin posibil. La urma urmei, era vorba despre o experienţă, nu? Voiau să ştie ce se va întâmpla. Şi când au văzut, l-au trimis pe Russell… şi l-au anihilat pe Belsnor. Dar poate că nu vedeau nici un rău în uciderea lui Belsnor; doar îl omorâse pe Tony! Şi, chiar în ce ne priveşte, este limpede că e vorba despre actul unui…

— Dezechilibrat, sugeră Frazer.

— Da, un dezechilibrat. Ar fi putut să-i ia sabia într-alt mod… Puse mâna pe umărul rănit al soţului ei cu o atingere foarte uşoară. Uşoară dar tandră. De aceea au vrut să-l salveze pe Seth. *El nu a ucis pe nimeni;* era nevinovat. Dar dumneata… scoase un mârâit plin de ură privindu-l pe Ignatz Thugg, dumneata te-ai strecurat aici ca să-l omori atunci când el era în imposibilitatea de a se apăra.

Ignatz Thugg făcu un gest de protest.

— Şi doamna Rockingham, încheie Mary, nici ea nu a ucis pe nimeni. De aceea au salvat-o. După eşecul experienţei era normal să dorească să salveze măcar…

— Tot ce spui, o întrerupse Frazer, demonstrează că eu am dreptate.

Surâse dispreţuitor ca şi cum toate astea nu l-ar fi privit în nici un fel. Ca şi cum el nici nu făcea parte din grup.

— Mai e ceva ce trebuie luat în consideraţie, remarcă Seth Morley. Dacă ar fi fost vorba doar despre o simplă experienţă nu ar fi lăsat ca omorurile să dureze atât de mult. Cred că nu au ştiut. În orice caz, înainte de a-l trimite pe Russell… Doar din acel moment au fost la curent cu ce se întâmpla aici.

— Nu cred că ne supravegheau prea îndeaproape, observă Babble. Dacă se bazau pe micile insecte care târau după ele pretutindeni camerele TV miniaturizate de luat

vederi…

— Mai aveau desigur şi alte mijloace, presupuse Seth Morley. Se adresă lui Mary, caută în buzunarele lui Russell; vezi ce găseşti. Studiază-i ceasul, etichetele hainelor, eventuale bucăţi de hârtie rătăcite.

— În regulă, acceptă ea.

Începu să controleze buzunarele hainei lui Russell cu grijă, minuţios.

— Portofelul! strigă Babble în clipa în care Mary îl găsi. Arată-mi-l. Îl smulse din mâna ei şi citi: Identitate: Ned Russel, locuitor al coloniei de pe Sirius 3. Vârsta: douăzeci şi nouă de ani. Păr: castaniu. Ochi căprui. Talie: un metru optzeci şi doi. Autorizat pentru pilotarea astronavelor de categorie B şi C. Continuă să treacă în revistă documentele conţinute de portofel. Căsătorit. Iată o fotografie în relief a unei tinere femei, probabil soţia lui. Iar aici, fotografiile unor copii.

Se lăsă o tăcere grea.

— În orice caz, reluă Babble după o scurtă tăcere, nu avea asupra lui nimic care să ne poată lămuri. Răsfrânse mâneca de pe braţul stâng Ceasul: un Omega automatic. Un ceas bun. Ridică mâneca mai sus. Un tatuaj. Pe interiorul braţului. Ciudat, şi eu am un tatuaj asemănător, în acelaşi loc. Urmări cu degetul conturul tatuajului: Persus 9, murmură el. Îşi descheie manşeta şi-şi ridică mâneca stângă. Tatuajul era acolo; şi era identic.

Seth Morley preciză:

— Şi eu am tatuată aceeaşi inscripţie pe picior, în spatele încheieturii genunchiului. Ciudat. De multă vreme nu m-am mai gândit la asta. Şi nici nu-mi amintesc ce vrea să însemne… dacă cumva am ştiut vreodată. S-ar zice, un soi de număr de identificare militară. Ca şi cum ar fi vorba despre o localizare… o bază militară… Persus 9.

Seth îi privi. Păreau îngrijoraţi, încurcaţi.

— Aveţi cu toţii acelaşi tatuaj, nu? întrebă Babble după o lungă tăcere.

— Îşi aminteşte careva de unde provine? îi iscodi Seth Morley. Şi ce semnificaţie are?

— Am acest tatuaj de pe vremea când eram copil, recunoscu Wade Frazer.

— Nu cred că ai fost vreodată copil, murmură Seth Morley.

— Ciudată remarcă, făcu Mary.

— Vreau doar să spun că nu mi-l imaginez cu trăsăturile unui prunc.

— Nu asta ai vrut să spui!

— Ce importanţă are, strigă Seth iritat. Bun, avem un element în comun, această inscripţie în propria noastră carne. Şi cei care au murit, o aveau şi ei, fără îndoială. Susie ca şi toţi ceilalţi. Trebuie să privim lucrurile în faţă. Suferim de o amnezie parţială… altfel am şti ce origine sau, cel puţin, ce semnificaţie are tatuajul. Am şti ce este acest Persus 9… sau ce a fost la vremea în care ni s-a făcut tatuajul. Iată, mi-e teamă că se confirmă supoziţia că am fi nebuni criminali; probabil că ne-au marcat astfel în timp ce eram prizonieri în Edificiu. Dar cum am uitat tot ce ţine de perioada respectivă, nu putem să ne explicăm nici ce înseamnă tatuajul. Căzu pe gânduri, părând că nici nu mai e conştient de prezenţa celorlalţi. Ca la Dachau, spuse în sfârşit. Cred, adăugă el, că este esenţial pentru noi să găsim semnificaţia acestui tatuaj. Este primul indiciu al identităţii noastre şi, poate, explicaţia acestei tabere. Are cineva vreo idee în ce fel am putea afla semnificaţia acestui Persus 9?

— Poate că explicaţia este înregistrată pe aparatele propulsorului, sugeră Thugg.

— Poate, se îndoi Seth Morley. În orice caz, putem încerca. Dar aş prefera ca întâi să consultăm tench-ul. Şi aş vrea să fiu prezent. Mă puteţi transporta până la bordul propulsorului? Pentru că dacă rămân singur aici, o să fiu asasinat ca Belsnor.

Doctorul Babble declară:

— De acord, o să te luăm cu noi… dar cu o condiţie. Să consultăm întâi referinţele pe care ni le poate pune la dispoziţie propulsorul. Dacă nu găsim nimic, mergem să vedem tench-ul. Nu văd însă de ce am face-o, în cazul în

care ne va lămuri propulsorul.

— De acord, spuse Seth Morley.

Ştia dinainte că sistemul de referinţă de pe propulsor nu o să le fie de nici un ajutor.

Sub conducerea lui Ignatz Thugg, se organizară ca să-l poată căra pe Seth Morley până la bordul aparatului; urcară cu toţii.

Din nou sprijinit de tabloul de bord al propulsorului, Seth Morley apăsă pe butonul REFERINŢE.

— Întrebarea dumneavoastră? se auzi vocea metalică din difuzor.

— Ce înseamnă Persus 9?

Se auzi un zumzăit, apoi vocea se făcu auzită:

— Nu am nici o inffformaţie asupra acestui ssssubiect.

— Dacă ar fi vorba de o planetă, ai fi la curent?

— Daaa, dacă e cunoscută de către autorrrităţile Interplan Vest sau Interplan Est.

— Mulţumesc, zise Seth Morley tăind contactul. Mi-am închipuit eu că nu o să aflăm nimic. Şi am impresia că tench-ul nu ştie nici atât. De fapt, ăsta era rostul tench-ului: răspunsul la această întrebare.

Habar n-avea de unde-i venise ideea.

— O să pilotez eu aparatul, propuse Thugg. Cu rana dumitale e mai bine să stai culcat.

— Nu am loc cu toată lumea asta înghesuită aici, protestă Seth Morley.

Se strânseră unii în alţii ca să-i facă loc să se întindă, ceea ce şi făcu, plin de recunoştinţă. Propulsorul, cu Ignatz Thugg la comenzi, decolă ca o săgeată. Un criminal drept pilot, gândi Seth Morley. Şi ca medic, un alt criminal. Şi soţia mea. O ucigaşă.

Închise ochii.

Propulsorul înainta vâjâind, în căutarea tench-ului.

— Iată-l, strigă Wade Frazer care supraveghea ecranul. Poţi ateriza.

— De acord, răspunse Thugg docil.

Manevră sfera de control şi aparatul începu să coboare.

— Oare cei de la Edificiu ne văd? întrebă nervos

doctorul.
— Probabil, răspunse Thugg.
— Nu mai putem da înapoi acuma, încheie discuţia Seth Morley.
Aparatul aterizǎ uşor şi se imobiliză în zgomotul amplificat al motoarelor.
— Scoateţi-mă de aici, ceru Seth Morley ridicându-se cu dificultate.
Capul îl vâjâia din nou. Frica, îşi spuse el, frica îmi dă senzaţia asta şi nu rana.
Coborâră din propulsor pe solul sărac şi uscat. Un miros uşor de ars le intră în nări. Mary se întoarse cu spatele ca să-şi sufle nasul.
— Unde e fluviul, întrebă Seth Morley privind în jur.
Fluviul dispăruse.
Sau, poate, ne aflăm în altă parte. Poate că tench-ul s-a mişcat. Apoi îl văzu… nu prea departe. Reuşise să se topească perfect în ambianţă, ca o broască a deşertului care se îngroapă cu ajutorul picioarelor din spate în nisip, ca să se facă nevăzută.
Cu rapiditate, doctorul scrise ceva pe un mic petec de hârtie, pe care-l dădu lui Seth Morley care citi:
— CE ESTE PERSUS 9?
— În regulă.
Morley arătă bucata de hârtie celorlalţi care aprobară şi ei.
— Bun, spuse el forţându-se să pară dezinvolt, să punem întrebarea tench-ului.
Uriaşa masă gelatinoasă se legănă uşor ca şi când ar fi fost conştientă de prezenţa lor. Hârtia fu plasată în faţa tench-ului iar acesta începu să tremure… ca şi când ar vrea să se îndepărteze de noi, gândi Seth Morley. Se balansa înainte şi înapoi în semn de mare încurcătură şi începu să se lichefieze.
Se întâmplă ceva anormal, realiză Morley. Niciodată tench-ul nu se comportase astfel.
— Înapoi! îi avertiză Babble care-l apucă pe Morley de umăr şi-l îmbrânci spre spate.

— Doamne, ţipă Mary, se descompune!

Se întoarse şi fugi din toate puterile spre propulsor.

— Are dreptate, spuse Wade Frazer, bătând şi el în retragere.

Babble vorbi sugrumat:

— Cred că va…

Vocea îi fu acoperită de un vaiet puternic care ieşea din tench. Acesta oscila, îşi schimba culorile; un lichid începu să curgă sub el formând o băltoacă cenuşie care-i înconjură din toate părţile. Apoi, sub privirile lor terorizate, tench-ul se rupse în două, şi apoi fiecare parte se rupse iar.

— Se poate reproduce prin sciziparitate, constată Morley strigând ca să se poată face auzit peste vaietul din ce în ce mai puternic, mai ameninţător, care emana din tench.

— Nu, nu e asta. E pe cale să se facă bucăţi! L-am ucis cu întrebarea noastră; îi este imposibil să răspundă. Şi din cauza asta se autodistruge. Pentru totdeauna.

— O să retrag întrebarea, se precipită Babble.

Se lăsă în genunchi şi apucă bucăţica de hârtie.

Atunci tench-ul explodă.

Rămaseră multă vreme muţi, contemplând resturile a ceea ce fusese odată tench-ul. Era plin de gelatină peste tot… mai ales în jurul soclului central rămas intact. Seth Morley se apropie câţiva paşi; ceilalţi veniră în urma lui, cu mii de precauţiuni.

— De ce? întrebă Mary agitată.

— Oare ce conţinea întrebarea ca să-l fi determinat să…

— E un ordinator, constată Seth Morley.

Distingea sub masa de gelatină inima secretă a tench-ului, elementele electronice rămase la vedere în urma exploziei. Fire, tranzistori, integrate, discuri de memorie, împrăştiate peste tot, cu miile, ca nişte petarde minuscule. Totul era vraişte; nu se mai putea repara nimic. Aşa cum bănuise Seth Morley, tench-ul era pur şi simplu distrus.

— Deci nu era o fiinţă organică, spuse doctorul în mod stupid, cu o faţă uluită. Ţi-ai fi putut închipui aşa ceva, hai,

Morley!

— M-am înşelat, recunoscu Morley. Aveam o falsă intuiţie… că ar putea răspunde – că este singurul care e în stare s-o facă. Ce eroare monumentală!

Wade Frazer interveni:

— Ai avut dreptate, Morley, cel puţin asupra unui punct. Întrebarea era fundamentală. Dar nu ştiu unde ajungem cu asta.

Acum solul fumega în jurul tench-ului ca şi când substanţa gelatinoasă şi piesele electronice provocau naşterea unui soi de reacţie termică în lanţ. Fumul avea un aspect ameninţător, ca o prevestire. Pentru motive pe care nu încerca să şi le limpezească, Seth Morley simţea, intuia gravitatea situaţiei lor. Da, gândi, e o reacţie în lanţ pe care am declanşat-o fără să mai fim în stare s-o oprim. Până unde va merge? Pe sol apăreau deja, fisuri adânci şi întinse, de jur împrejurul tench-ului. Lichidul care cursese din el se aduna acum în aceste crăpături… şi se auzea dedesubt un soi de bătaie îndepărtată, subterană, ca şi cum ceva enorm şi scârbos fusese deranjat de explozia de la suprafaţă.

Cerul deveni negru.

Wade Frazer avea o faţă uluită. Părea că nu-i vine să creadă:

— Doamne Dumnezeule, Morley, ce naiba ai făcut? Gesticula frenetic. Totul e pe cale de a se dezintegra!

Într-adevăr, solul se fisura acum în toate direcţiile. Curând nu va mai rămâne nici o palmă de loc sigur. *Propulsorul,* îşi spuse Seth Morley. *Trebuie să urcăm la bordul lui. Acum!*

— Babble, strigă el cu vocea răguşită, ne întoarcem la bord.

Dar Babble dispăruse. Străduindu-se să străpungă cu privirea umbrele învolburate care-l înconjurau şi încercând să-l zărească pe doctor, Morley nu-i mai văzu nici pe ceilalţi. S-au urcat deja în propulsor. Chiar şi Mary. M-au părăsit cu toţii, ticăloşii. Cu o mână tremurândă deschise tambuchiul.

În urma lui se căscă o groapă: o crevasă largă de aproape doi metri, ale cărei dimensiuni continuau să crească. Întoarse capul ca să privească în fundul ei şi văzu ondulând ceva. O creatură vâscoasă, uriaşă, fără ochi, care înota nepăsătoare într-un lichid negru şi puturos.

Începu să se caţere în propulsor cu ajutorul singurului braţ valid. Vedea acum interiorul aparatului. Continuă să urce cu greu.

Nimeni. Aparatul era pustiu.

Doamne, Dumnezeule mare, sunt singur. Propulsorul se clătina din pricina zvârcolirilor solului. Începuse să plouă; simţea căzând pe el picăturile calde şi negre, mirosind a acru ca şi când ar fi fost vorba despre o altă substanţă, mult mai periculoasă decât apa. Aceste picături îi ardeau epiderma. Intră împleticindu-se în cabină şi rămase acolo tremurând, pradă unui acces de tuse, întrebându-se cu disperare ce se întâmplase cu toţi ceilalţi. Nici urmă de ei! Şchiopătă până lângă ecranul de observaţie, în clipa în care un nou şoc zgâlţâi aparatul. Pereţii carlingii vibrau, părând gata să crape. Trebuie să plec de-aici; nu mai am timp să-i caut. Apăsă butonul care activa motoarele. Apoi, după ce mânui sfera de control, propulsorul zvâcni înainte – cu el singur la bord – spre cerul sumbru şi hidos, un cer care era o ameninţare pentru orice formă de viaţă. Ploaia izbea coca aparatului. Ploaia asta, ce naiba e? Parcă-i acid. Poate, se îngrozi el, va străbate învelişul ciuruindu-l, distrugând propulsorul şi pe mine odată cu el!

Se aşeză, reglă ecranul ca să obţină o imagine mărită la maximum; apoi făcu să pivoteze cadranul ca să obţină un baleiaj panoramic, stabilizând totodată propulsorul pe o orbită circulară.

Pe ecran apăru Edificiul. Fluviul cu apele umflate şi noroioase bătea furios în fundaţie. În faţa acestui ultim pericol, Edificiul lansă un pod provizoriu peste cursul de ape, iar Seth Morley văzu femei şi bărbaţi traversând fluviul ca să ajungă la masivul Edificiu.

Erau cu toţii foarte bătrâni. Fragili şi cărunţi, ca nişte şoricei răniţi, înaintau pas cu pas în direcţia Edificiului,

strângându-se unii în alţii. Nu o să reuşească, îşi spuse. Dar cine sunt?

Scrutând cu atenţie suprafaţa ecranului Morley îşi recunoscu soţia. Dar era bătrână, foarte bătrână, la fel şi ceilalţi. Nesigură, încovoiată de spate, înspăimântată… Era şi Susie Smart acolo. Şi doctorul Babble. Acum îi putea vedea foarte bine pe toţi. Russell, Ben Tallchief, Glen Belsnor, Wade Frazer, Betty Jo Berm, Tony Dunkelwelt, Babble, Susie Smart, Ignatz Thugg, Maggie Walsh, bătrânul Bert Kosler – el nu se schimbase, era bătrân dinainte – Roberta Rockingham şi, ultima, Mary.

Demolatorul Formelor a pus mâna pe ei! Şi uite ce le-a făcut. Acum se întorceau de unde veniseră. Pentru totdeauna. Pentru ca să moară.

Sub el propulsorul trepida. Întreaga lui structură răsuna ca şi cum nişte proiectile metalice l-ar fi lovit continuu. Luă altitudine şi zgomotul se diminuă. De unde vine zgomotul ăsta? se întrebă el cercetând cu atenţie ecranul.

Atunci văzu.

Edificiul era pe cale de a se dezagrega. Se spărgea în bucăţi proiectate spre cer ca sub imperiul unui vânt gigantic. Podul de peste fluviu se prăbuşi, aruncând în moarte pe cei ce se aflau pe el; căzură împreună cu resturile podului în apa înspumată şi într-o clipă se scufundară. Dar ce importanţă mai avea. Edificiul însuşi era condamnat. Chiar dacă ar fi ajuns în interior nu s-ar fi aflat la adăpost.

Sunt singurul supravieţuitor. Gemu cuprins de o durere nespusă. Mânui sfera de ghidaj a propulsorului care părăsi orbita circulară, luă viteză şi se îndreptă spre tabără.

În acea clipă motoarele se opriră.

Nu se mai auzea nici un zgomot în afară de clipocitul ploii pe cocpit. Propulsorul cobora descriind un cerc mare.

Închise ochii. Am făcut tot ce-am putut. Nu, nu am putut face nimic. Am încercat doar.

Aparatul se lovi de sol şi săltă violent în sus. Fu smuls din scaun şi izbit de pământ. Învelişul metalic al cocpitului fu spintecat. Morley simţi revărsându-se peste el ploaia

acidă cu miros înţepător. Deschizând ochii arşi de durere văzu că picăturile făceau găuri fumegânde în costumul lui de zbor şi că începeau să-i devoreze carnea. Îşi dădu seama de asta într-o fracţiune de secundă… timpul părând că s-a oprit. Aparatul continua să salte pe sol devenind treptat-treptat o grămadă de fiare, elemente electronice, integrate, circuite. Morley nu mai simţea nimic, nici teamă, nici durere, nici păreri de rău; asista pur şi simplu la moartea aparatului – la propria sa moarte – ca un observator indiferent.

În sfârşit, propulsorul se opri într-un ultim derapaj. Rămase nemişcat în tăcerea tulburată doar de zgomotul picăturilor de ploaie acidă care cădeau peste el, peste resturile aparatului, pe sol. Zăcea pe jumătate ascuns sub o grămadă de piese smulse din pupitrul de comandă şi resturi de ecrane şi aparate de bord. Doamne Dumnezeul meu. N-a mai rămas nimic; pământul o să mă absoarbă în măruntaiele lui. Dar nu-i nimic, nu-mi pasă că mor. Mă voi topi în vid, în nefiinţă şi singurătate. Ca toţi ceilalţi care au plecat cu ultima piatră a Edificiului. Mijlocitorule, vino-mi în ajutor! Înlocuieşte-mă; mori în locul meu.

Aşteptă. Nu mai percepea decât pic-pic-ul ploii.

Capitolul 15

Glen Belsnor îşi ridică de pe cap, care-l durea, casca poliencefalică, o depozită cu precauţie şi se sculă clătinându-se. Îşi masă fruntea amorţită de durere. Universul ăla era sinistru. De data asta nu fusese o reuşită!

Se duse împleticindu-se în sala de mese a navei interplanetare şi-şi turnă un pahar de apă caldă. Apoi scotoci prin buzunare şi scoase o tabletă de analgezic puternic pe care o vârî în gură şi o înghiţi cu o altă doză de apă reciclată.

În cuşetele individuale, ceilalţi începeau să se mişte. Wade Frazer îşi duse mâinile la casca ce-i strângea ţeasta acoperindu-i întreaga calotă craniană. Câteva despărţituri mai încolo, Susie Smart părea că şi ea îşi revine la starea de conştienţă mono-encefalică normală.

În timp ce o ajuta pe Susie Smart să-şi scoată casca grea care-i acoperea capul, auzi un geamăt; cineva se văita sub imperiul unei suferinţe profunde. Îşi dădu seama că e Seth Morley.

— În regulă, mă ocup de tine imediat, promise Belsnor.

Se trezeau cu toţii. Ignatz Thugg scutură casca violent şi reuşi s-o detaşeze de pe colierul fixat sub bărbie. Se ridică cu ochii umflaţi, pe faţa sa îngustă şi palidă se citea o expresie de proastă dispoziţie şi ostilitate.

— Dă-mi o mână de ajutor, îl rugă Belsnor. Cred că Morley e în stare de şoc. Să-l trezim pe Babble.

— Morley n-are nici pe dracu’, se răsti Thugg cu voce răguşită. Îşi freca ochii şi se strâmba îngreţoşat. Morley n-are niciodată nimic.

— Dar îţi spun că e în stare de şoc… cred că a avut o moarte rea.

Thugg se ridică şi dădu din cap plictisit.

— Înţeles, căpitane!

— Ţine-l la căldură, ordonă Belsnor. Dă drumul la încălzire. Se aplecă peste Milton Babble care avea capul răsturnat pe o parte Vino, Milt, insistă el în timp ce

doctorul se ridica şi încerca să se debaraseze de cască.

Ici, colo, ceilalţi membrii ai echipajului se ridicau în capul oaselor, gemând şi bombănind.

Cu voce puternică, căpitanul Belsnor se adresă tuturor:

— Totul e în regulă, acum. Universul ăla a fost un fiasco, dar – ca întotdeauna – v-aţi salvat cu bine, fără mari necazuri. Doctorul Babble o să vă facă tuturor câte o injecţie care să vă ajute să ieşiţi din starea de fuziune poliencefalică.

Aşteptă câteva clipe, apoi repetă ceea ce spusese.

Tremurând, Seth Morley întrebă:

— Suntem la bordul lui *Persus 9?*

— Suntem la bordul navei noastre interplanetare, îl informă Belsnor. Îţi aduci aminte cum ai murit?

— Mi s-a întâmplat ceva oribil, reuşi Morley să răspundă.

— Ai o rană la umăr, remarcă Belsnor.

— Da, dar am murit mai târziu. După distrugerea tench-ului. Îmi amintesc că eram în propulsor… şi că a încetat să mai zboare şi s-a zdrobit de sol. A fost transformat în bucăţi. Ca şi mine. Eu…

— Cred că nu ai pretenţia să-ţi plâng de milă? îl întrerupse aspru Belsnor. La urma urmei şi el avusese o moarte, cât se poate de neplăcută, în fuziunea poliencefalică: fusese electrocutat.

Susie Smart, cu părul în vânt, cu sânul drept iţindu-se obraznic prin despicătura bluzei descheiată la câţiva nasturi, îşi masa ceafa cu grijă, strâmbându-se.

— Tu ai fost omorâtă cu o lovitură de piatră în cap, îi aminti Belsnor.

— Dar de ce? întrebă Susie, încă zăpăcită. Ce rău am făcut?

— Nu ai nici o vină, explică Belsnor. Universul ăla se afla sub semnul Blestemului; cu toţii ne-am dat drumul instinctelor de agresivitate îndelung reprimate. Sare în ochi treaba asta!

Îşi aminti cum el însuşi îl omorâse pe Tony Dunkelwelt, prâslea echipajului.

Sper că nu-mi poartă pică. Până una-alta şi Tony se defulase omorându-l pe bătrânul Kosler, bucătarul de pe *Persus 9.* De altfel, ne-am omorât între noi. Sper – şi mă rog pentru asta! – ca următorul univers să fie diferit. Există şanse să fie! Aşa cum s-a mai întâmplat în trecut, am reuşit să ne eliberăm de prea-plinul nostru de agresivitate prin această fuziune, prin intermediul acestui experiment – cum naiba îi zicea? – Delmak-0.

Adresându-se lui Babble, care se ridica împleticindu-se şi încercând să-şi aranjeze îmbrăcămintea în dezordine, Belsnor îl grăbi:

— Hai, doctore, hai. Vezi de ce au nevoie: analgezice, tranchilizante, stimulante, dar… se aplecă spre Babble nu le da nici un fel de drog, din care nu mai avem decât doze mici. Ţi-am mai spus şi nu prea m-ai ascultat.

Babble se îndreptă spre Betty Jo Berm şi o întrebă:

— Ai nevoie de ajutor chimioterapeutic, domnişoară Berm?

— Nu, eu… cred că mă descurc, vorbi Betty Jo ridicându-se cu greu. Dacă m-aş putea odihni puţin… Surâdea chinuită. Am murit înecată. Puah!

Încet, pe faţa ei trasă de oboseală, se răspândea o expresie de uşurare.

Belsnor le spuse cu voce calmă dar fermă:

— Universul ăsta e prea ostil pentru ca să îl mai experimentăm odată. Am intenţia să-l reprogramez.

— Dar, interveni Frazer care-şi aprindea pipa cu degetele tremurânde, e de un mare interes terapeutic!

— Ne-a scăpat de sub control, constată Susie Smart.

— Aşa trebuia, declară doctorul Babble continuând să se ocupe de convalescenţii săi. Era catharsisul total. Acum avem mult mai puţină agresivitate şi ostilitate latentă în noi.

Ben Tallchief intră în vorbă:

— Doctore, sper că ostilitatea dumitale faţă de mine s-a terminat. Cât despre ce mi-ai făcut… adăugă el cu un ton furibund.

— Nava… murmură Seth Morley.

— Da? făcu doctorul sardonic. Ce ai uitat de data asta? Vrei să-ţi fac un desen?

Aşteptă, dar Morley nu răspunse.

— Administrează-i nişte amfetamină, îi spuse Belsnor lui Babble. Aş vrea să redevină lucid.

Cu Morley, aproape de fiecare dată se întâmpla aşa; suporta foarte greu şocul trecerii de la universul poliencefalic la realitatea navei interplanetare.

— Nu am nimic, o să-mi revin, şopti Seth Morley închizând ochii obosit.

Ridicându-se în picioare cu dificultate, Mary Morley se apropie, îngenunche alături şi-i puse mâna pe umăr. Soţul ei vru să se ferească, amintindu-şi de rana pe care o avea… apoi descoperi că durerea dispăruse. Îşi pipăi umărul cu grijă. Nici o rană. Nici o picătură de sânge. Ciudat. Dar… presupun că aşa se întâmplă întotdeauna. Sau, cel puţin, cred că aşa se întâmplă întotdeauna… îmi aduc aminte…

— N-ai nevoie de nimic?

— Tu te simţi bine? o întrebă Seth pe soţia lui.

Mary dădu din cap: da, se simţea bine.

— De ce ai omorât-o pe Susie Smart? murmură el. Oh, lasă, nu-i nimic, adăugă el repede, văzându-i expresia feţii. Nu ştiu cum se face, dar de data asta am fost cu adevărat bolnav. Toate crimele alea! N-am atins niciodată un asemenea grad de violenţă; îngrozitor. Ar fi trebuit să fim scoşi din universul acela oribil cu ajutorul întrerupătorului de psihocircuit încă de la prima crimă.

— Ai auzit ce a spus Frazer, răspunse Mary, a fost necesar; am înmagazinat prea multă tensiune aici, la bordul navei.

Înţeleg acum de ce a explodat tench-ul, concluzionă Morley. S-a întâmplat atunci când am întrebat de *Persus 9.* Nici o mirare că totul s-a prăbuşit. Ca un castel din cărţi de joc.

Vasta cabină atât de familiară îi provoca un soi de oroare. În ceea ce-l privea, realitatea navei îi era mai nesuferită decât Delmak-0… da, acesta era numele. Un

grup de litere aşezate la întâmplare, îşi reaminti, furnizate de ordinatorul de bord. Am creat Delmak-0, iar apoi nu am ştiut cum să scăpăm mai repede de ea. O aventură pasionantă, hm!? Terminată cu asasinate în lanţ. Comise de noi toţi.

Îşi consultă ceasul-calendar. Trecuseră douăsprezece zile. Douăsprezece zile lungi, şi pline, zile din timpul real; dar, în timp poliencefalic, ceva mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Doar dacă nu se socoteau şi cei opt ani petrecuţi de el pe *Tekel Phares,* dar era imposibil; nu erau decât o iluzie, o pseudo-amintire implantată în mintea lui în timpul fuziunii, cu scopul de a oferi autenticitate aventurii poliencefalice.

Ce am mai inventat? se întrebă el. Ah, da! o întreagă teologie. Comunicaseră ordinatorului de bord toate datele aflate în posesia lor privind religiile avansate. În memoria lui T.E.N.C.H. 889B, fuseseră introduse informaţii complexe în legătură cu iudaismul, creştinismul, islamismul, până şi date specifice din zoroastrism, budism tibetan… un ansamblu complicat de date, pe care T.E.N.C.H. 889B trebuia să le ordoneze pentru a elabora o religie compozită, o sinteză a tuturor elementelor propuse. Am *fabricat o religie,* gândi Seth Morley uluit; amintirea Cărţii lui Specktowsky îi stăruia încă vie în minte, Mijlocitorul, Psihomodelatorul, Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra… şi chiar ferocele Demolator al Formelor. Un concentrat al întregii experienţe umane în legătură cu Divinitatea… un sistem de o logică teribilă, un izvor de îmbărbătare dedusă de ordinator din toate postulatele care i-au fost furnizate: în special postulatul existenţei lui Dumnezeu.

Şi Specktowsky… închise ochii ca să-şi amintească mai bine.

Egon Specktowsky fusese primul căpitan al navei interplanetare. Murise în cursul unui accident care-i distrusese nava. Era o atenţie duioasă a lui T.E.N.C.H 889B să facă din căpitanul lor mort autorul noii evanghelii galactice, care să le ordoneze ultimul lor univers.

Respectul semi-religios pe care-l simţise întotdeauna faţă de Egon Specktowsky servise la ţeserea canavalei acestui episod, în care, pentru ei, devenise un Dumnezeu… jucase în viaţa lor rolul unui Dumnezeu. Această tuşă finală dăduse universului închipuit un aspect plauzibil, real; se potrivea de minune cu preconcepţiile lor.

Creierul poliencefalic! La origine un simplu gadget, un amuzament pentru a le face timpul mai plăcut în cursul călătoriei lor de douăzeci de ani. Dar călătoria nu mai urma să dureze douăzeci de ani; va dura până la moartea lor! Vor dispare unul după altul, într-un viitor îndepărtat pe care nici unul dintre ei nu şi-l putea imagina. Şi asta dintr-un motiv foarte simplu: totul se transformase într-un coşmar fără sfârşit, care era reprezentat de perpetuitatea călătoriei însăşi.

Am fi putut supravieţui cu bine timp de douăzeci de ani. *Ştiind că există un sfârşit;* am fi putut rămâne sănătoşi la minte. Dar accidentul se produsese şi, din acea clipă, se învârteau la infinit, pe aceeaşi traiectorie, într-o revoluţie continuă în jurul unei stele moarte. Transmiţătorul lor, nu mai funcţiona, în urma accidentului şi gadgetul care ar fi trebuit să-i distreze – tipic pentru lungile călătorii interstelare – devenise unicul suport al sănătăţii lor mentale.

Asta ne sperie cel mai mult! Perspectiva de a aluneca unul câte unul într-o psihoză care ar accentua singurătatea celorlalţi. Izolaţi de uman şi de tot ce este propriu omului.

Doamne, ce n-aş da ca să regăsim sistemul Alpha Centauri. Dacă…

Dar la ce bun să se gândească la asta?

Ben Tallchief, responsabil cu buna funcţionare a navei, spuse brusc:

— Nu-mi vine să cred că noi am fost aceia care am elaborat teologia lui Specktowsky. Părea o religie atât de coerentă, atât de… reală.

Belsnor preciză doct:

— Ordinatorul a aranjat toată treaba; era normal să facă o treabă bună.

— Dar ideea de bază a venit de la noi, remarcă Tony Dunkelwelt. Îl privea ţintă pe căpitanul Belsnor De data asta m-ai omorât, adăugă el.

— Ne urâm, constată Belsnor. Ne-am urât unul pe altul dintotdeauna. Sau cel puţin asta a fost situaţia înainte de Delmak-0. Se întoarse spre Wade Frazer: cred că ai avut dreptate; mă simt mult mai puţin violent. Se opri, dar reluă imediat din ce în ce mai întunecat la faţă: o să mi se întâmple iar; nu e decât o chestiune de săptămâni…

— Oare ne detestăm chiar atât de mult? întrebă speriată Susie Smart.

— Da, confirmă Frazer.

Ignatz Thugg şi doctorul Babble o ajutau pe bătrâna doamnă Rockingham să se ridice în picioare.

— Oh, Doamne, gemu ea, cu faţa roşie de efort. Ce loc îngrozitor! Sper că nu o să-l mai vedem niciodată! Se îndreptă cu mersul ei penibil spre căpitanul Belsnor şi-l apucă de mânecă. Nu o să mai retrăim coşmarul acela, nu-i aşa? Sinceră să fiu, cred că viaţa la bordul navei este preferabilă monstruozităţii ăleia pe care am trăit-o.

— Nu o să ne mai întoarcem pe Delmak-0, o asigură Belsnor.

— Dumnezeule mare, îţi mulţumesc. Ajutată din nou de doctorul Babble şi de Thugg, doamna Rockingham se aşeză pe un scaun. Mulţumesc, le zâmbi ea. Sunteţi foarte amabili. Aş putea să primesc o ceaşcă de cafea, domnule Morley?

— Cafea, repetă el, apoi îşi aminti că el e stewardul navei. Toate delicatesele de pe navă – mirodeniile, laptele, cafeaua, ceaiul – se aflau în posesia lui. O să pregătesc pentru toată lumea.

Se duse în cambuză şi se apucă să umple cafetiera, constatând – aşa cum făcuse de multe ori – că rezerva se împuţina văzând cu ochii. În câteva luni nu o să mai aibă aproape nimic!

Dar era o ocazie în care toată lumea avea nevoie de o cafea tare şi fierbinte, aşa că se grăbi să pună cafea în

recipient. Suntem cam zdruncinaţi. Ca niciodată…

Mary, soţia lui, veni după el.

— Ce crezi că reprezenta Edificiul, întrebă ea.

— Edificiul? Turnă în cafetieră apa reciclată. Era uzina Boeing de pe Proxima 10. Acolo unde a fost construită nava noastră. Acolo unde ne-am îmbarcat, îţi aduci aminte? Am stat şaisprezece luni acolo ca să ne antrenăm, să testăm nava, să ne pregătim de plecare… pentru călătoria cea mare.

Mary se cutremură.

— Şi oamenii ăia în uniformă neagră?…

— Nu ştiu, şovăi Seth Morley.

Ned Russell, din poliţia militară a navei, intră în cambuză.

— Pot eu să vă spun cine erau. Gărzile îmbrăcate în uniforme de piele neagră erau garanţia că vom putea evada pentru a ne întoarce în lumea reală. Erau gândurile celor care muriseră, ei îi creaseră, ei îi dirijau.

— Vorbeşti de parcă ai şti ceva, îi aruncă Mary ranchiunoasă.

— Calm, interveni Morley punându-i o mână pe umăr.

De la început, mulţi dintre ei fuseseră ostili faţă de Russell. Ceea ce – ţinând cont de meseria lui – era normal.

— Într-o bună zi, Russell, continuă Mary, o să încerci să pui mâna pe comanda lui *Persus 9…* îndepărtându-l pe căpitanul Belsnor.

— Câtuşi de puţin, afirmă Russell fără să se emoţioneze. Singurul lucru care contează pentru mine este menţinerea ordinii. De-asta am fost pus aici şi de asta vreau să mă ocup. Fie că vă place, fie că nu; vouă şi tuturor celorlalţi.

— Aş fi dorit, murmură Seth Morley, ca Dumnezeu să facă să existe, într-adevăr, un Mijlocitor. Încă-i venea greu să recunoască faptul că religia lui Specktowsky fusese fabricată de la cap la coadă. În kibuţ, continuă el, când mi-a apărut Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra, avea aerul atât de real! Chiar acum, în amintirea mea, este la fel de real. Nu pot scăpa de această impresie.

— Din cauza asta l-am inventat, remarcă Russell, pentru

că doream să existe; pentru că nefiind la îndemâna noastră aveam nevoie de el… Acum am reintrat în viaţa reală, Morley; trebuie să luăm din nou lucrurile aşa cum sunt. Nu e prea plăcut, aşa-i?

— Nu, recunoscu Morley.

Russell îl întrebă:

— Ai vrea să te mai duci pe Delmak-0?

Seth Morley ezită o clipă apoi declară:

— Cred că da.

— Şi eu, spuse Mary, aproape fără să gândească.

— Mi-e teamă, mărturisi Russell, că sunt de aceeaşi părere. Pare îngrozitor dar… măcar acolo aveam speranţa! În timp ce aici… Tăie aerul cu latul palmei cu un gest sălbatic, sec. Nicio speranţă. Nimic! Până ce vom ajunge la fel de bătrâni ca Roberta, ca să putem – în sfârşit – muri.

— Doamna Rockingham are noroc, şopti Mary cu amărăciune.

— Fără îndoială, aprobă Russell cu faţa schimonosită de părere de rău şi de furie neputincioasă.

Capitolul 16

După cină, în seara aceea se adunară cu toţii în cabina de control a navei. Venise momentul pentru a combina datele pentru un nou univers poliencefalic. Pentru ca fuziunea să reuşească, trebuia să fie o proiecţie comună, ieşită din minţile tuturor; altfel, universul nu ar fi întârziat să se disocieze, ca Delmak-0 în faza finală.

În cincisprezece ani ajunseseră foarte experimentaţi.

Mai ales Tony Dunkelwelt. Îşi petrecuse cea mai mare parte a celor optsprezece ani ai săi la bordul lui *Persus 9.* Pentru el, succesiunea universurilor poliencefalice constituia starea firească a lucrurilor.

Căpitanul Belsnor constată:

— De fapt, nu ne-am descurcat prea rău; am dat gata aproape două săptămâni!

— De ce nu am crea un univers acvatic, de data asta? sugeră Maggie Walsh. Am putea fi mamifere de genul delfinilor din mările calde.

— Am mai făcut asta, preciză Russell. Acum aproape opt luni. Nu-ţi aduci aminte? Ia să vedem… da, aşa a fost; am chemat planeta Aquasoma 3 şi am trăit acolo trei luni de timp real. Un univers foarte reuşit, pot spune, şi unul dintre cele durabile. Dar este adevărat că la acea epocă ne uram mai puţin.

— Iertaţi-mă, murmură Seth Morley care se ridică, ieşi din încăpere şi urcă pe punte.

Rămase acolo singur, masându-şi uşor umărul. O durere pur psihosomatică persista, o amintire de pe Delamk-0 pe care o va resimţi, poate, încă o săptămână. Iată, tot ce rămâne dintr-un univers. Doar urma unei dureri şi amintirile care se topesc încet în uitare. Adică de ce nu am crea un univers în care să murim cu adevărat, închişi în sicrie şi înmormântaţi definitiv? *Că doar asta ne dorim!*

În ultimii patru ani, la bord nu mai avuseseră loc sinucideri. Locuitorii navei interplanetare dobândiseră un psihic stabil, cel puţin pentru moment.

Până la moartea doamnei Rockingham. Mi-ar fi plăcut să mor odată cu ea… stai, ia stai, încurc lucrurile îngrozitor…

Cât mai puteau continua astfel? Nu prea mult. Mintea lui Thugg o luase razna; asta era şi starea lui Babble şi Frazer. Nu mai vorbesc de mine! Şi eu încep să cedez. Wade Frazer are dreptate; crimele de pe Delamk-0 dovedesc gradul de agresivitate şi de mizerie sufletească în care am ajuns cu toţii.

În acest caz, îşi dădu el brusc seama, fiecare nou univers devine tot mai violent şi sanghinar. *Este o deducţie matematică.*

Roberta Rockingham ne va lipsi enorm atunci când va muri. Dintre noi toţi, ea este persoana cea mai echilibrată şi cea mai inofensivă; pentru că ştie că va muri curând.

Iată singurul gând reconfortant. Moartea…

S-ar putea înlătura câteva capace etanşe şi atmosfera s-ar risipi în cosmos. Aspirată de vid. Asta ar însemna moartea tuturor, cu suferinţe minime – mai mult sau mai puţin. Într-o clipă.

Puse mâna pe maneta care comanda deschiderea celui mai apropiat tambuchi. Tot ce am de făcut este să întorc maneta în sensul invers acelor de ceasornic.

Rămase nemişcat, cu mâna pe manetă, dar fără s-o acţioneze. Ca şi când timpul s-ar fi oprit. Tot ce-l înconjura părea să aparţină unei lumi cu doar două dimensiuni.

O siluetă care venea de-a lungul punţii, dinspre partea din spate a navei, se apropia de el. Un bărbat tânăr cu o barbă lungă, cu chipul strălucitor şi pur, îmbrăcat într-o tunică deschisă la culoare, care flutura în jurul lui.

— Călătorul, murmură Seth Morley.

— Nu, spuse noul venit. Nu sunt Călătorul-Rătăcitor-pe-Terra. Sunt Mijlocitorul.

— Dar noi te-am inventat! Noi şi T.E.N.C.H. 889B.

Fără să-l asculte, Mijlocitorul declară:

— Sunt aici ca să te iau cu mine. Unde vrei să mergi, Seth Morley? Ce ai vrea să fii?

— Vrei să spui… o iluzie? întrebă Morley.

— Nu. Vei fi liber; vei muri şi vei renaşte. O să te îndrum

spre ceea ce doreşti, spre universul după care tânjeşti. Trebuie doar să-mi spui ce anume…

— Nu vrei ca eu să-i ucid pe ceilalţi, înţelese Morley brusc. Deschizând tambuchiul…

Mijlocitorul aprobă:

— Fiecare trebuie să decidă pentru sine. Nu poţi hotărî în locul lor; numai pentru tine poţi lua o decizie.

— Mi-ar place să fiu o plantă în deşert, spuse Seth Morley. Să stau toată ziua în soare. Să cresc încet. Poate un cactus într-una din ţările calde. Unde nimeni să nu mă plictisească.

— Ţi se va da.

— Şi să dorm, adăugă el. Să dorm, dar să simt soarele şi să simt că trăiesc.

— Asta fac toate plantele. Dorm. Şi totuşi sunt conştiente că există. Foarte bine. Întinse braţele spre Seth Morley. Vino.

Seth Morley întinse şi el mâna ca s-o atingă pe cea a Mijlocitorului. Degete viguroase îi cuprinseră palma. Simţi o mare bucurie. Niciodată nu fusese atât de fericit.

— Vei trăi şi vei dormi o mie de ani, promise Mijlocitorul ducându-l cu sine departe de navă, spre stele.

Neliniştită, Mary Morley îi spuse căpitanului Belsnor:

— Căpitane, nu-l găsesc pe soţul meu. Îşi simţea faţa şiroind de lacrimi. A dispărut, continuă ea cu vocea sugrumată de plâns.

— Vrei să spui că nu e la bord? Cum ar fi putut ieşi fără să deschidă un tambuchi? Nu există altă ieşire. Şi dacă ar fi făcut-o, nu am mai avea atmosferă; am fi murit cu toţii.

— Ştiu.

— Deci, trebuie să fie pe navă. O să-l căutăm după ce vom termina de programat noul univers.

— Nu, acum! strigă ea încrâncenată. Caută-l *acum.*

— Imposibil! o refuză Belsnor.

Mary se răsuci pe călcâie şi plecă de lângă el.

— Întoarce-te, avem nevoie de tine.

— Nu, nu mă întorc. Îşi continuă drumul de-a lungul

punţii şi intră în cambuză. Aici a fost, cred, ultima dată. Am impresia că încă-i simt prezenţa.

Rămase în bucătăria îngustă auzind de acolo vocile celorlalţi; apoi, progresiv, zgomotul conversaţiei încetă şi se lăsă liniştea. Au reintrat în fuziune poliencefalică, constată ea. Fără mine, de astă dată. Sper ca în clipa asta să fie fericiţi. Era prima dată când se afla despărţită de ceilalţi. Ratase plecarea.

Ce mă fac? Unde să mă duc? Singură. Seth a plecat; ceilalţi au plecat şi ei. Nu o să mă pot descurca.

Se duse cu paşi obosiţi în cabina de control.

Erau acolo, fiecare în habitaclul său individual, cu capetele prinse în căştile cilindrice pline de fire. Toate căştile erau în funcţiune, în afară de a ei... şi a lui Seth. Rămase nemişcată, nehotărâtă, tremurând. Ce program au dat ordinatorului de astă dată? Care erau elementele de bază şi ce concluzii a tras T.E.N.C.H. 889B?

Care era universul ales?

Se aşeză în faţa ordinatorului care bâzâia încetişor. Dar numai Glen Belsnor avea calificarea necesară ca să-l facă să funcţioneze. Era limpede că umblase la el cu câteva clipe în urmă, dar ea nu înţelegea informaţiile codificate pe care le transmitea ordinatorul. Rămase încă puţin lângă aparat examinând banda perforată pe care o prefira printre degete. Apoi, cu un efort, se hotărî. Este *cu siguranţă* un loc bun. Am dobândit cu toţii o asemenea îndemânare, atâta experienţă; nu cred că de data asta e vorba despre un univers de coşmar ca cele de până acum.

Desigur, factorul homicid – ostilitatea colectivă – era în creştere. Cu toate astea crimele nu erau reale. Erau tot atât de iluzorii ca şi omorul săvârşit în vis.

Dar cu câtă îndemânare procedase. Ce uşor îi fusese s-o omoare pe Susie Smart!

Se întinse în cuşeta care-i era rezervată, activă mecanismul de supravieţuire care asigura viaţa vegetativă a organismului, apoi, uşurată, îşi puse casca pe cap, uriaşul cilindru acoperindu-i capul şi umerii. Murmurul modulat răsună încetişor în urechi; un zgomot liniştitor, pe

care-l auzise atât de des în trecut, în cursul atâtor ani pustii.

Lumina se stingea încet; aspiră lacom şi se lăsă purtată cu docilitate… Apoi i se întunecă totul în faţa ochilor. Noapte. Aştepta cu nerăbdare ivirea zorilor, ca să-şi dea seama în ce fel de univers necunoscut intrase.

Unde sunt? În mintea ei noţiunile vieţii reale se estompau: Persus 9, dispariţia lui Seth, existenţa lor capcană, lipsită de speranţă şi ţel… toate datele realităţii se ştergeau de pe creierul ei uşurat ca de o povară. Nu se mai gândea decât la ziua ce va sosi; îşi ridică mâna ca să privească ceasul. Dar acesta nu mai mergea. Nici nu mai vedea indicatoarele.

Distingea acum stelele care desenau motive luminoase printre care se întreţeseau fâşii de întuneric.

— Doamnă Morley, se auzi o voce aspră de bărbat.

Deschise ochii, pe deplin trează. Fred Gossim, inginerul şef al kibuţului *Tekel Phares* venea spre ea cu mâna plină de hârtii cu aspect oficial.

— Aţi obţinut transferul, anunţă el întinzându-i hârtiile. Veţi merge într-o colonie de pe planeta… Inginerul se încruntă ezitând. Delmar.

— Delmak-0, îl corectă Mary Morley studiind ordinul de transfer. Da… şi va trebui să plec cu o navetă. Se întreba ce fel de lume era această Delmak-0; nu auzise niciodată vorbindu-se despre ea. În orice caz interesul şi curiozitatea ei erau foarte mari. A obţinut şi Seth transferul?

— Seth? Gossim ridică din sprâncene. Cine e Seth? întrebă el.

Mary începu să râdă:

— Într-adevăr e o întrebare bună. Habar n-am. Dar nu face nimic. Important este acest transfer; sunt atât de mulţumită…

— Prefer să nu vorbiţi despre asta, o întrerupse Gossim cu aceeaşi voce aspră. Tot ceea ce am reţinut este faptul că renunţaţi la orice responsabilitate faţă de kibuţ.

Inginerul îi întoarse spatele şi plecă.

O viaţă nouă. O aventură pasionantă. Oare o să-mi placă

Delmak-0? Da. Sunt sigură că da.

Cu un pas uşor, săltat, traversă curtea kibuţului şi se îndreptă spre locuinţa ei. Pentru a-şi pregăti bagajele.